

„Pod hladinou“

nikdy neprešlo jazykovou korektúrou - serióznou štylistickou úpravou

Text je na pomedzí fikcie a reality! - avšak ak sa ktokoľvek spozná v týchto príbehoch (a úvahách v príbehoch), zobral som si z vás - i zo seba... - vždy len to, čo môže zaujať čitateľa a pomôcť mu, čím chcem povedať, že charaktery postáv sú umelo dotvorené, okrem môjho :)

Text sa postupne vyvíja asi takto dajako:

Na kolenách, dole, pravda/lož, skutok, kasíno, náprava, sex, strata lásky, hľadanie muža cez ženu a opačne, ľudia medzi nami – pravidlá, právo, právo na rodinu?/Kde je tá, ktorá má v sebe tvoje „j“, kto si?!, návrat tvojho ducha, striptízové bary a hraničné odsúdenia, slovenské právo

Pre čitateľov – čítate muža s číslom: 790822/7976 :))))))))))

„skúšali ma správne alebo nesprávne, hovorím vám ako priateľ, toto radšej neopakujte...“

„they treat me right or wrong, but friends (who is friend after all?): this is not for repetition“

„Nechcem ublížiť. Len uvidieť... kto ste a ako sa vyrovnáte s tým... kým ste a ako ste niekedy ublížili iným pomedzi „to“ ako sa čoraz viac stávate len ďalším mementom doby“.

„Neviem, kým by som bol bez žien. A neviem... kým by bola žena bez muža“.

napriek všetkému, človek milan kališ?
- môže sa človek nazvať človekom sám?

MOTTO:

- Keď príde na lámanie chleba, mal by si ho radšej upiecť sám -

OBSAH

- (1) **Večerný omyl, ktorý ti zatarasil cestu do duší „tých pravých žien“ (ktoré sú tie pravé?)**

- (2) **Klamstvá (?), a tvoji priatelia ťa skúšajú pre tvoje „dobro“... Sú to však prisavníky (tak ako niekedy i ty sám), hoci nikdy neurobia to, čo ty... Ak by vedeli...
a ak by si bol „jemnejším“ pri tých, na ktorých ti záleží:**

- (3) **Čo sa stalo medzi Tubalitou a Tebou?**

- (4) **Pravda – si skutočný – dokážeš sa zmeniť / versus všetci „tí neskutoční“ muži / kontra: Ak vydržíš... každý má právo na lásku, ktorá k nemu príde cestou, ktorou je on sám**

- (5) **Striptízový bar**

- (6) **„Hore?“**

Ona je stále Ona? Aspoň jej zaželaj spokojný a šťastný (v rámci možnosti...) život, muž...

Prológ

„Vieš (takmer) všetko a všetko si (takmer) porušil. Len či si o tom vedel vtedy, keď si porušil... Ale z hľadiska zákona, ktorý „ide von z každého človeka a jeho činov... to nehrá úlohu v ostatných ľudských očiach“. Zažil si už aj trojku a pritom miluješ... v podstate čistú ženu, aj keď nikto nie je čistý.

Možno si tú chybu... musel urobiť, aby si „nebol priveľmi voľným a slobodným voči ostatným“. Ak je to však len výhovorka svedomia...

Racionalita:

„Miloval“ si peknú ženu spolu s Rómom v trojke.

Máš ju rád... je to v podstate priateľka, ale chlapče, si idiot. Ak aj vieš milovať... nemáš na to právo, všetky tie tvoje súkromné, (aj) verejné bordeli - a celý (tvoj vs. náš) striptízový bar (stačila jedna návšteva, aby si prenikol?!).

Tak nemáš právo?

Uvedom sa!

Každý z nás má dajaké (také... onaké... akékoľvek) tajomstvo!

Všetky tvoje životné chyby:

Klesáš až na morálne dno a ty o tom vieš.

...aspoň stále provokuješ ženy a mužov, ktorí sa ti zasmiali a (stále) smejú do tváre?! Aký je ich úsmev? Na strane odsúdenia alebo pomoci?! Alebo sú to len úsmevy, ktoré ťa neriešia, skôr obchádzajú... Vieš to? Už nemáš inú možnosť ako byť k sebe úprimný, len nebuď k sebe až príliš krutý...

Ale neľutuj sa, mal by si to už mať za sebou. Zažil si aj horšie veci... V podstate... ako každý.

Posledná šanca?!

Ver sebe, ak ešte cítiš a vieš, že tvoje srdce bije samo za seba a pritom stále za teba (a tým možno i pre niekoho iného):“

(autor)

Večerný omyl, ktorý ti zatarasil cestu do duší „tých pravých žien“ (ktoré sú tie pravé?)

(Táto „krátka novela“ je venovaná všetkým ženám, ktoré som stretol v živote, ktorým som ublížil, ktoré ma mali rady, ku ktorým som bol krutý, a je venovaná mužom, ktorí vedia že i „pomalá rýchlosť“ je rýchlosť... Možno som len obyčajný rodinný typ, ktorý sa - taktiež – trolilinku ťažšie vyrovnáva s dobou, v ktorej žijeme... Je zbytočné sa ospravedlňovať, ponúkam len fikciu trochu tvrdšie zmiešanú s realitou. Ak sa v tomto príbehu niekto náhodou uvidí... pokiaľ žijete, vždy sa dá zmeniť. O tomto sú spovede a pokusy o spovede s časťami hyberbolizácie v mene skutočnosti:)

„Najhlavnejšia vec“ tohto textu sa síce skutočne odohrala, ale nie v byte starej matky:

Je sobota podvečer, máš depresiu, že mrháš životom ako každý normálny človek, ktorý sa snaží zachytiť na chvoste strednej triedy.

Tvoja pamäť je súčasťou celosvetového progresu, digitalizácia a tvoj mobilný telefón bliká vždy, keď potrebuješ povzbudiť „na modro“.

Pred očami vidíš farby... aby si sa vyznal v ľuďoch. Niektorí sú len čierni, a patrí im čierne myslenie, smutné piesne, odvrátená strana slnka, niektorí sú len fialový a patria im všetky tie rýchle emócie... ktoré ich menia od človeka k človeku.

Farby, je ich toľko... koľko ich je. (Farby? Každé spektrum niekde končí... :)

Všetci tí chameleóni medzi nami.

Vitaj medzi nami, vyraz dnes do mesta!

Niektorí ľudia len dymia, je to rovnaké, ako keď fajčia... a niektoré/í dostanú rakovinu a niektorí/é ju nedostanú nikdy.

Načo to chceš chápať? Kráčaš vo zvuku svojho mesta, vidíš sanitky, ambulancie... a lekárne... Blikajú svetlom, a ich majitelia, a sestričky, a všetky pokrové tváre za pultami...

Môžeš sa spýtať, kde sú naše pokrokové tváre, keď sme boli mladší?

Teraz sú niektorí „hrdinovia“ osamelí, a niektorí už majú rodiny a žijú život, ktorým vracajú naspäť „štátu“ to, čo do nich vložil... Áno, niektorí to „berú“ radšej takto, aby sa mali prečo milovať s manželkami.

A niektorí milujú ako zvieratá, dávajú do toho všetku svoju energiu, lebo vedia... že sex lieči.

Pretože každý musí pracovať medzi ľuďmi.

Takže:

Blikajú svetlom, blikajú zatmením srdca, zívajú premrhanou ľudskosťou - a ich majitelia, a sestričky, a všetky ženy, všetci muži v ktorýchkoľvek obchodoch, úradoch, byrokratických ustanovizniach vyrážajú žiť, ak ich to ešte nedoviedlo k výchove, ak sa ešte nezviazali až príliš so svojimi deťmi, ak ešte nemajú partnera, s ktorým môžu upadnúť do stavu milovania a na chvíľu sa vyslobodiť z reality, ktorá je aj tebou.

Tak si teda tu, živý.

Kráčaš po ulici Osloboditeľov, a naozaj nemyslíš na to, prečo sa tá ulička volá „ako sa volá“. Koľko ľudí, mladých chlapčiekov, chlapcov, mužov už pochovala história pre niečo, čo nebude mať nikdy meno?

Všetky tie mladé a staršie slečny, ktoré si myslia, že strážia „použitých a špinavých mužov“, nepovedz im to! Nepovedz, že muži sú... stvorením práve vtedy, keď väčšina žien už len plače!

Začína tvoja ďalšia posledná šanca na „veľkú lásku, na rodinu medzi nami...“:

Bary, večierky, míňaš prázdne schránky, ľudí, ktorí sklápajú oči – ver mi, nikto nie je prázdny natoľko, aby nedokázal ublížiť – po svojom, milovať – po svojom, míňaš zamilovaných, práve zamilovaných, a ľudí v láske, a ľudí v dlhodobých vzťahoch...

Niektorí hľadajú vyslobodenie, niektorí hľadajú aspoň trochu zábavy a niektorí...

Nuž, niektorí končia ako Ty:

Si v kasíne života, chlapče!

A všetky ženy, ktoré stretávaš, sú obsadené niekým iným, niekým, kto je často silnejší ako ty, a jeho – ich – jej láska ťa môže udrieť... pri každom pohľade do jej očí – ak si nedáš pozor, a tvoj pohľad je len čisto sexistický!

Nechceš byť sám, tak veľmi nechceš byť sám... pretože už si otrávený samotou v ktorejkoľvek spoločnosti, a ženy, ktoré boli okolo teba, keď si bol mladý, keď si bol v puberte... Áno, postupne na to prichádzaš, ženy ťa mali rady, ale už sú – niektoré v askéze, asi to chcú samé... a niektoré sa hrajú na spokojnosť v skutku manželstva, ktoré je aj tak, napriek všetkému, najbezpečnejšou ochranou pred anarchiou citov, a niektoré sú v postupnom vývine života v nich, v ktoromkoľvek mužovi, s ktorým sú.

A opäť raz vieš koľko šancí si nevyužil!

A vieš koľko srdc si zlomil!

A vieš koľko srdc zlomilo teba!

A v každom ženskom oku, ktoré na tebe spočinie v tento večer, keď kráčaš oproti ktorejkoľvek žene, ktorá má svoj život, svoj pohľad na svet hlboko ukrytý v sebe...

Aj ONA sa pýta... možno naozaj a možno podvedome v každom pohľade, v každej chůtke, v každej predstave po vyslobodení, v každom reálnom sne o lepšom živote:

PREČO nemôžem povedať to, čo si myslím v každej sekunde svojho života - pred ľuďmi...?

A aj ty vieš... ešte aj v túto noc, v ktorej chceš len zábavu na ktorýkoľvek spôsob, ešte aj ty vieš, že niektorí ľudia sú iba v práci – teda obsluhujú v baroch, v krčmách – alebo sú policajtmí, záchranármí... a ako ľudia v práci si chcú len obhájiť svoju prácu, aby o ňu neprišli.

Áno, niektorí z nás sú zbabelí a urobia čokoľvek, aby prežili medzi nami.

Áno, a ty si môžeš povedať: „je to v poriadku“, alebo si môžeš povedať: „nie je to správne“, ale ak začínaš v tichu súdiť iných... radšej kráčaj a pozoraj sa na iných s pokorou.

Áno, chceš niečo a ako každý, ktorý niečo chce - vždy niečo dostaneš:

Zrazu ťa prepadne, napadne... občerství... predstava... po druhom kvasinkovom pive v Tvojom meste, v podniku, ktorý súkromne prezývaš „Kruháč“, pri počúvaní hudby z mobilu, čistý rock and roll, čistý priestrel tvojho mozgu, chlapče, chlapče!, povedal som chlapče, aj keď v tvojom veku by si sa už mohol stať mužom, ale ver mi, ak si skončil v „Kruháci“, dnes... nie dnes, nie, nie, nie, dnes ešte – mužom nebudeš!

Toto je ťažké mesto, a tak ako jedno mesto, v ktorom musíš žiť, jedno z najťažších, pretože v ňom žiješ práve ty... Rozumieš? Rozumieš mi? Rozumieš nám?

Rozumieš sebe?

Rozumieš svojej matke, keď vytočíš číslo... tej ženy, toho dievčaťa, ktorá je známa v celom „okrese“ ako jedna z tých, ktorá urobí „čo chceš“, stačí... keď uvidí v твоjich očiach, že ešte... ešte-ešte „žije aj Ona“... ako každá žena... Ona... Ona... že žije... že žije!!!!

Už jej voláš... v mobilnej sieti, ona sa chytí svojej šance, každej šance na nový večer!

Už vo chvíli, v ktorej jej voláš, pomedzi hudbu, ktorú počúvaš, pravá noha sa ti nevdojak posunie dopredu a „zaškrípe to v celom podniku“.

Si ako všetci muži, žart je v tom, že keď si jej volal... nemyslel si na jej prsia, ani na jej vagínu, ale nemyslel si ani na jej dušu, mozog a nervovú sústavu.

Jednoducho si len volal po dvoch veľkých kvasinkových pivách:

- Ahoj, Rozalita, ako sa dnes máš? Nemáš chuť... prísť.. ku mne do mesta... z tej tvojej dediny... Dedina k dedine a máme na chvíľku mesto... z dvoch... pre dvoch... či ako sa tomu hovorí...

A Ona... a ona ti skočí do reči, celkom rýchlo, so ženským hlasom, plným skrytého nadšenia, ktoré nepostrehneš, lebo v slovách, ktoré si vyslovil, si riešil až príliš sám seba:

- Ahoj, Milan, si to fakt ty?
- A kto by to, ako... mal byť? Na svoje meno si ešte stále pamätám...

A Ona... iba ďalšia Ona sa rozosmeje. Dnes bude zrejme zase každou ženou, ktorú stretne, ak jej dovoľíš...

A dnes budeš zrejme zase každým mužom, ktorým bude... chcieť Ona, aby si bol... ak ju pozveš na jej obľúbený nápoj, ktorým bude tvoj obľúbený nápoj.

Chápeš ženy, chlapče?!

A chápeš, čo vôbec od teba chcú, ako... myslím to na ten starý známy spôsob... čo chcú od každého muža?

Prípadne chlapca, keď muži nie sú prítomní...

Hej, hej, sú aj takí muži, ktorí radšej zahrajú chlapca, ale ver mi, aj ty zrejme patíš medzi tých, ktorí hrať, ktorí predstierať príliš nevedeli, lebo keď sa na to dali „nahovoriť okolím, alebo sami sebou, alebo kombináciou všetkého, čo prichádza do úvahy... vždy prestrelili... každú ženu, ktorá im mohla byť najbližšie v miestnosti... verná aspoň v ďalšej šanci... „a tak práve naopak“: vždy ich vyhľadali „tie opačné“ dievčatá...

Lenže... ako keby „tie opačné“ jestvovali.

Nie, pozri, mal by si vedieť, že jestvujú – iba - práve tie, s ktorými si.

Už teda vieš... „že ona príde“. Zablahoželaj si.

Aspoň jedna. Z jej vlastným svetom, a možno aj ona bude chcieť naň zabudnúť. Ale toto radšej nechaj tak, veď ak ťa bude mať príliš rada... bude ťa to otravovať už po troch minútach a ak si ťa bude príliš doberať... bude ťa to nadvíhovať (zo stoličky - a stôl bude praskať...) už po deviatich minútach...

Pozor! Ale to záleží na tebe! Viac ako si myslíš... Pretože je od teba mladšia, pretože ešte nevie, čím si všetkým si si musel prejsť, aby si zostal na žive.

Pretože... je „morálkou tejto povrchnej a pokryteckej spoločnosti“ – možno, možno – zlomená ešte viac ako ty... a to má ešte len devätnásť – v tomto prípade.

Pamätáš sa na to ako si ju stretol po prvý raz?

Pred tromi rokmi... bola ešte oveľa čistejšia, ale odvtedy si zomrel takmer dvakrát a ona... si to stihla rozdať... so všetkými, ktorí ju chceli, pokiaľ ona chcela.

A ty teraz vieš, že zase riskuješ všetky svoje kosti, a že chlapci v podniku, kam vkročí... pôjdu po tvojich kostiach... a ženy pôjdu po tvojom srdci, alebo ti to dôjde až ráno?... to je jedno, takže sa vráťme k Rozalite:

Dáš si ešte jedno pivo „vo vedľajšom bare“, keďže v tomto prípade bude už každý bar, každá krčma, každý hotel „už len ten vedľajší“...

A potom príde vlak z jej malej stanice do väčšej stanice Tvojho mesta... ktoré sídli vedľa mesta, kde sa rozprestiera najväčšia Slovenská Väznica... Tvojho mesta, v ktorom často piješ čistú vodu, mlieko, alkohol, a občas si užíval drogy, v ktoromkoľvek garde, v ktoromkoľvek poradí, ak si uveril, že sloboda záleží len na tom „koľko jej vydržíš“...

Ale vždy ti ju musel niekto povoliť!

Slobodu, ženu, slobodu akosti ochutnávania žien, slobodu akosti ochutnávania čohokoľvek, čo niekto vlastnil v tvojej blízkosti. Čo si naozaj kúpil! NAOZAJ!

Odbočka:

Nehovorím o tých, ktorí... zostali trčať v bytostných klamstvách, a chcú len kupovať a predávať produkty niekoho, koho nepochopili, neprecítili, nemilovali, nepochopili...

- Ak chceš predávať, ver mi, dám ti priateľskú radu, aspoň tomu ver do takej miery... aby ti ráno nebolo zle a nenapínalo ťa pri umývaní zubov... Potom niečo strácaš, buď ti niekto neželá úspech tak veľmi, že ti to začína siahnuť na zdravie alebo nerobíš to, prečo si sa narodil, lenže ak máš deti, ktoré miluješ, a manželku, ženu, milenku, ktorú živíš, zabudni na to, čo som napísal... a napĺňaj spoločenskú zmluvu, pretože... Spoločenskú zmluvu medzi nami neoklame nikto, či si takmer úplne dole alebo úplne hore, aj keď hore je často dole (napríklad v duši) a naopak... Môžeš vyhorieť „tam hore“ a môžeš vyhorieť „tam dole“ veľmi podobným spôsobom, pretože morálka a etika sa nepýta na to kto si a na to aké máš meno a na to odkiaľ pochádzaš -

Návrat:

...k vlaku v stanici v Tvojom meste, chlapče - pre dnešok:

Vystupuje Rozalita, s batohom na ramenách, nevieš čo v ňom má, ale je ti to jedno, veď prišla na výlet, a ani ona nevie, ako sa skončí... plánuješ predsa ty a ona nemá žiadne peniaze.

A ďalší vtip je v tom, že vlastne ani ty nemáš príliš veľa peňazí... ale ešte máš dajaké, ktoré si si ušetril za štyri roky práce vďaka zmluve, na ktorú si zabudol, keďže aj tebe sa stalo to, že ti na okamih odišla pamäť do histórie, veď si porušoval „zákony medzi ľuďmi“.

Zákony.

Vystupuje Rozalita.

Vystupuje ďalšia žena, ktorá chce niečo od života, tá kráča hneď za Rozalitou, a hodnotí ju „typicky žensky“ (čo je to, dievčatá a ženy?), myslí si o nej svoje, myslí si svoje o mužovi, čo na ňu čaká, a v očiach má pre ňu len... sex, penis, sperma, a žiadneho Boha v sebe!

Hej, žena, dievča... prečo musí ten chlapec, ktorým si teraz ty, skloniť pred tebou hlavu, aby ju mohol pozdvihnúť pred Rozalitou, ktorá veľmi dobre vie, pred kým si to „musel“ skloniť hlavu...?

Rozalita ťa objíma a pobožká sa s tebou, líce o líce.

A stane sa to, čo sa stalo v tomto meste už toľkokrát, a ty vieš, tak ako ona, že je na to v podstate zbytočné myslieť. A tak na to nemyslíte obaja, pretože toto je len váš život, v dnešnú noc napíšete medzi nebom a peklom len ďalší skutočný príbeh.

Nezabúdaj, je to len príbeh...

Nezabúdaj, jej srdce je tiež skutočné!

Nezabúdaj:

Usmeje sa na teba ako dievča, ktoré sa už toľkokrát muselo usmiať pre to, alebo pre... to. Ale nie je kurva, ešte nie je skutočná kurva a ty to z nej cítiš.

Možno máš len šťastie, že dokážeš cítiť, aj keď pre väčšinu ľudí okolo teba jednoducho nie si dostatočne skutočne... skutočný.

Mohol by si sa im smiať do tváre ako sa ti zasmiali na stanici dve mladé ženy, ktoré si vyšli na prechádzku z ešte menšej dediny ako je JEJ dedina...

- vlakovom depe, vlakovom popravisku, odpravisku a výstavisku... –

...mohol by si sa zasmiať, ale stuhne ti tvár, pretože ONY si myslia, že majú pravdu... ako pravdu... pretože už aj ony niečo pochopili.

Možno niečo vedia, ale radím ti, ak chceš tento večer prežiť v „slobode medzi vami dvoma“, mal by si asi rešpektovať, že sú dve a že ich „pravda“... bude v ženskom svete, v ich rodinných škatuľkách na strane ich „výletu v tvojom meste“, keďže ich rodinný život má oveľa viac priateľov, sympatizantov a obhajovateľov ako ten tvoj „výlet tým istým mestom“.

Rozalita sa ťa spýta:

- Tak prečo si ma zavolať? – a usmeje sa ako žena v hádanke. A pritom sa ešte nezabudne akosi podozrivo usmiať na tie dve ženy, pred ktorými si „nevdojak“ sklónil hlavu.

/Myslenie nevypelého agnostika v existenciálnom móde (neodporúčam ☺):

- Automatika pozícií v spoločnosti, ber to ako chceš, len to neber tragicky – pre dnešok! -)/

Ty odpovedáš, ako si chytiš – nos - akosi podozrivo... hej, ale áno... automaticky... nos ukazovák a prostredníkom. A stlačíš si ho. Odpovedáš, hneď ako si ho pustíš - v okamihu:

- Chcel som ťa vidieť a počuť naživo v tejto malej džungli.
- Poznám aj menšie, a poznám aj väčšie... – povie, a usmeje sa, povedal by si, že úprimne, myslíš si, že to vieš spoznať. Usmiala sa úprimne, snáď to mala v očiach pre tento raz...

- Chceš dnes piť?
- Ak budeš piť ty... dám si s tebou. Mne je jedno, kto bude sedieť pri iných stoloch, - a Rozalita vytiahne svoj mobilný telefón.

Pozrieš sa jej znovu do očí, a ona žmurkne ako každá iná žena. A ona žmurkne len pre teba ako jediná žena.

Tak ste sa dnes spojili. Niečo ťa pichne v rozkroku, penisom prejde akási vlna a ty nevieš „čo je to“. Akoby omylom jej padne zrak na tvoj rozkrok. A ty tomu neprikladáš význam, keďže tvoj pohľad v tom okamihu klesne na jej prsia, ktoré sú obtiahnuté čiernym tričkom s nápisom „FUCK the MISERY with ME I'm SLOVAKIA“.

- A peniaze máš? – spýta sa, a dotkne sa pravého stehna a jej ľavá ruka si prejde po blond'avých vlasoch.
- Mám, - odpovieš, náhodou žmurkneš pravým okom a opäť ťa pichne v penise.

Pretože toto je všetko, čo môžeš dostať v tomto meste, pokiaľ si „len v tomto móde“. Jej mobil možno atakuje tvoj mozog, a jej ženskosť atakuje iba tvoju mužskosť.

Nevieš o čom sa s ňou budeš vlastne rozprávať, ale nie je to nepodstatné? Stačí ti žena, stačí ti takáto žena, žena, ktorá pozná kasína medzi ľuďmi. Ktorá pozná problémových chlapcov, aj ty si jeden z nich, keď sa jej pýtaš len ďalšiu otázku (na ktorú je zbytočné odpovedať):

- Čo máš v tomto batohu?
- Dnešný večer, - a zas sa usmeje spôsobom, ktorý ťa nachytá nepripraveného. To len ľavá ruka ti vystrelí a prejdeš si po vlasoch.

Kostol Tvojho mesta práve odbije sedem hodín. Končí ďalšia omša.

Ty s ňou kráčaš, občas sa jej pozrieš na nohy a zadok – a chceš si myslieť, že ona o tom nevie.

A ty fakt vôbec netušíš, prečo ju zdraví polovica starých žien, ktorá kráča oproti nej z kostola...

A ty už vonkoncom nemáš poňatia, prečo si starí muži pred tebou odplávajú a chytajú sa za srdce.

A ty sa chytáš rovnako za srdce, a je ti to jedno, lebo máš vedľa seba ženu.

A ty sa snažíš držať opraty dialógu bez toho, aby ťa zaujímalo o čo jej ide, keď jej vystrelí ľavá noha do strany, po ktorej kráča akýsi ďalší osamelý chlapec – muž a a usmeje sa na ňu bez pozdravu.

Keď sa na neho pozrieš, vlasy ti stanú dupkom.

A keď prejde sedem metrov... za tvojim chrbtom, otočíte hlavy a stretne sa vám pohľad. A ty nevieš o čo ide?

Radšej nie...

Pravda ktoréhokol'vek mesta je často bolestivá, keď kráča vedľa teba ktorákoľvek žena, ktorá chce viac ako môže pravidelne dostať.

Pravda medzi ľuďmi je až príliš často len otázkou uspokojenia základných túžob, a ty aspoň už vieš, že „základné túžby“ má každý nastavené inak.

- Ako ide práca? – vylezie z teba, nutnosť tej otázky je bolestivá.
- Nestraš, som iba... namotávačka káblov... tam v tom závode u nás...
- Myslíš tú... firmu... ako sa to volá... Rijeka?

A vieš prečo sa zrazu začínaš cítiť ako odsúdenec? Vieš, možno len kvôli tomu, že sa s ňou začínať nútiť rozprávať, pretože veľmi dobre vieš, že ak prejavíš záujem o jej svet... možno sa bude chcieť zabávať „podľa teba a nie ty podľa nej“.

Lenže môže to byť len ďalšie klamstvo nevyužitých charakterov a nevyužitých šancí dvoch ľudí, ktorými ste teraz vy – dvaja.

„Preber sa!“

...usmeješ sa. Použiješ akoby jej úsmev. Ale radšej o tom nevieš.

Ona sa na teba usmeje zase tvojim úsmevom...

- A čo ty? Ešte... blbneš ako kedysi? – a pravý kútik sa jej vykriví „smerom dolu“.
- Snažím sa... aby ma ľudia neodsúdili.
- Prosím? Čo si povedal?
- Že aby ma ľudia neodsúdili...
- V takýchto mestách nás súdia vždy len podľa toho, čo vedia... kde žijú a kde... musia žiť...

Vnoriš sa do jej modrých očí, ale „trhne ti nosom“.

Ona sa pozrie na mobil, asi chce vedieť koľko je hodín...

- Možno ťa už odsúdili... – povie... A tebe sa zdá, že to povedala za všetkých, tak mechanicky, tak nezúčastnene. Znovu jej vletíš do očí a hľadáš záchranu, ktorú ti nemôže dať, veď hľadá to isté v tvojich očiach.

Obaja o tom mlčíte. Pretože ste ľudia.

- Ľudia súdia len to, čo nepoznajú...
- Poďme radšej na to pivko, - povie tak dievčensky ostro.

Vojdete do... - a vy naozaj vojdete do podniku, ktorý už aj ty, čitateľ... radšej prezývajú „Kruháč“.

Chlapci zdvihnú hlavy a ty hlavu skloníš. Nieкто zahvízda. A Rozalita sa ti obtrie pravou rukou a tvoju ľavú ruku.

A ty zdvihneš hlavu.

Asi tak polovica miestnosti pochopí, že je zbytočné ďalej hvízdať, a ostatní?, tí sa prišli dnes iba zabaviť, aj oni sú len vyhnancami, ktorých authority neuznajú, lebo „authority“ nezaujímajú pravidlá tohto malého mesta, pravidlá na ktorých „tieto authority“ nemôžu nič zarábať, ani nič získať. Akási ženská vstane zo stoličky, a z nepozornosti narazí do Rozality.

- Prepáč Rozi... Rozi, to si ty?!

- Ahoj... Sláva? Aj dnes sekáš chlapcom hlavy?

A Glory zamrzne úsmev, samozrejme, iba na okamih:

- Nie, kdežeé, to je tvoja úloha, Rozi, - a Glory/Sláva si prekříži ukazovák a prostredník na jej udržiavanej pravej ruke, opálenej zo solárka a Rozalita sa pozrie na „severanku“, ktorá sedí spolu s Glory pri prázdnom stole.

Chlapci... tí, ktorí sú rozumnejší, už vedia, „že tento stôl“ veľmi rád láme chlapcom a mužom kosti „zvnútra ich tiel“ len podľa zákona. Čisté fraktúry duší a snov len podľa zákona duší a snov.

- Tieto dievčatá si to možno vybrali samé, byť diablom tvojich spomienok a tvojej mysle... -

Rozalita/Ruža sa ešte raz pozrie na Glory/Slávu ako kráča na záchod. Usadíte sa pri barovom pulte.

Rozalita prehodí rovnako ako si prehodí vlasy zo stranu na stranu:

- Nechápem ako tieto dve frigidné babky môžu tak silno túžiť po takom sne ako je normálna rodina v tomto poondiatom meste, kde skrachoval ten váš závod na výrobu diel... tankov, hehe, a... a... traktorov či akých oných... ktorý... ktorý to tu všetko držal... nad vodou.

- Tie dve s tým nemajú nič spoločné, Ruža.

A barman, inak majiteľ podniku, v čiernom tričku s nápisom „This is your turn, but this is my town, boy“ (slovenčina vymiera tak ako vymiera plodenie inteligencie s ľudským rozmerom :) ... sa ťa spýta... pričom mu sklízne pohľad na Ružu vedľa teba, pričom skloní s hlavu „s podozrivým úsmevom“, spýta sa Ťa:

- Čo si dá slečna?
- Whisky s ružou...
- Akú whisky?
- Neviem akú máte... ale dali by sme si... Red Rose...

A Ruža/Rozalita sa zasmieje, pritom vycerí všetky tie svoje ženské tesáčky:

- ...dali by sme si... che, che, che, che... Ty si dobrý... s tebou bude dnes zábava...

A ty zrazu vieš, že tebou prechádza podvedomý „démon súhlasu“ tvojho ďalšieho sna, ktorý sa volá... Tak ako sa volá?

A Ona ti ho na túto noc možno dodá, lebo ako žena vie... lebo ako mladá, ale už nie naivná žena vie, vie, vie - tuší podobným podvedomým - aké máš v sebe predsa sám a predsa celkom „za všetkých“ - že ten svoj sen len sotva naplníš v Tvojom meste, kde sú šance menom pre mená v telefóne... ak sa ti darí a ak ti idú karty...

A Tvoj vek ťa láme v kolenách, keď sa jej zase raz pozrieš na prsia a si na sekundu „opäť raz“ sexistický, hoci ani nechceš!

To k stolu nesie majiteľ a barman iba Tvoju/Jej Red Rose.

A niektorí chlapci sa medzi iným nezúčastnene dotknú pív, ktoré si kúpili za svoje.

A niektoré dievčatá medzi iným vyplazia jazyky a „zaštekli“ ich v rozkrokoch, ale nie je ich veľa, len tie, ktoré vedia, že si v skutočnosti ľahký úlovok, keďže nemáš nič, okrem našetrených peňazí... ktoré sú dnes v ohrození, rovnako ako predvčerom, aj včera...

Že si bez práce (a ak aj by si dajakú mal, básnik, ktorý sa nechce stať figúrkou aspoň na pár hodín, je hlupák a vystavený tým, ktorí vedia ako byť figúrkami a pritom... vedia... čítať básne, za ktoré neplatia, keď sedia v tom istom podniku ako TY)... že si ľahko spracovateľný, že si neukojený, že si jeden z tých, ktorí zvyčajne prehrávajú, lebo si nedávajú pozor na ústa.

Lenže... keď Red Rose je v kombinácii s Rozalitou/Ružou príliš pre každého muža... pre muža, ktorý chce veriť srdcu ako ustanovizni aspoň na okamih, pokiaľ ho niekto (ne)preplatí. Akokoľvek.

Preplatí... napríklad ako dušu ženy, ktorá už vie... stačí keď sa pozrie na ktoréhoľvek muža!
Ruža, Ruža, Ruža...

A Sláva/Glory sa vracia zo záchoda a oči jej padnú na Tvoj/Rozalitin pohárik.

- Na zdravie, - povie Rozalite a šibalsky sa usmeje... na teba.

- Nazdravie, - odpovie jej Ruža, a oči sa jej zablýskajú ženským víťazstvom aspoň na jeden večer.

- Celý jej život jej platia jej rodičia... Takže jej aj vyberú partnera, lebo je to hus, ktorá nemá na to, aby sa osamostatnila a prešukala toho, koho chce sama za seba... – a Ruža do seba s týmito slovami do seba naleje prvý pohárik – pri tebe – prvý pohárik tvojho, tvojho, tvojho/**JEJ** večera...

Žmurkne obidvoma očami a ty vypiješ ten svoj pohárik až do dna...

A začínáš sa cítiť ako hrdina, len nevieš čoho hrdina.

A potrebuješ ďalší pohárik, lebo vieš, že pri „takejto“ žene to môže „ísť len takto“...

A tak jej objednávaš ďalší pohárik a ona si prekríži nohy.

Prejde si jazykom po perách ako barman prináša ďalší pohárik. Chlapci sa na teba pozerú, a tebe trhne pravou nohou.

Glory si prejde rukou po vlasoch a ty k nej zdvihneš zrak. Jej partnerka večera si pripije a žmurkne na teba, a ty vieš „že právo Tvojho mesta je ti zas a znova za chrbtom“ - a nepotrebuješ vysvetlenie:

Vysvetlenie totiž sedí vedľa teba. Ruža si pomaly prejde po vlasoch, veľmi podobne ako to urobila Glory.

Hrkneš do seba ďalší pohárik a skutočne nerozmýšľaš nad tým ako ti bolo dnes „zle z toho, čo všetko vidíš, kto ťa klame a zavádza, ktorá žena na ulici chce tvoje mlieko premeniť na zisk jej životného orgazmu, pokiaľ jej máš čo ponúknuť...“ (sex ťa ovláda a ty sa tým nechávaš zhltnúť po tisíci raz, a už ti to je v podstate jedno ako každému mužovi, ktorý je tak dlho bez ženy, že buď iba pije... alebo stráca mozog... alebo je vystavený šialenstvu všetkého okolo...)

Tak teraz ponúkaš aspoň alkohol... Ruži, pre Ružu... a vidíš, aké je to jednoduché...

Potrebuješ akciu... lebo ona vidí v твоjich očiach, že potrebuješ akciu.

Je to sestrička tvojho večera, žena, ktorá miluje stratených mužov, ak ju dokážu počúvať aspoň na jednu minútu z desiatich minút, ktoré rozprávajú o sebe ako „pokazené rádiá“.

Je to manželka tvojho večera a dá ti naozaj všetko, čo môže vo svojom veku ponúknuť, čo si myslí, že môže ponúknuť... ak sa budeš správať podľa pravidiel miestností, v ktorých vás vidia všetci, ktorí s vami sedia:

Pijete šiesty pohárik za tridsaťpäť minút. A ona sa ťa pýta, či máš veľký penis, lebo niekde počula že ho máš veľký. Lenže veľkosť penisu a jeho erekcia často záležia od mnohých faktorov.

Ty vieš, že si závislý od masturbácie, a že potrebuješ aspoň tri promile, aby si sa správal ako kanec, ktorému je jedno... že bude pripustený len pre jeden okamih „zábavy“.

Si porazený muž, si všetko, o čom mladé školopovinné dievčatá snívajú... Snívajú ako o preklatej mladosti, ktorá tak priťahuje ich svety, lebo cez teba vidia príbehy o svojich nenaplnených emóciách, o deťoch, ktoré nikdy neuvidia svetlo sveta...

Ty si dnes dieťa mnohých žien, ak sedíš pri Rozalite, ale piješ zase toľko alkoholu, že Rozalita sa smeje v tvojej duši jej smiechom!

Dnes večer začínaš byť čoraz viac jej mužom, doslovne.

- Nejdeme sa prejsť do lesa? – spýtaš sa jej, pretože ešte dokonca i ty vieš, že sa môžeš spýtať...

- Do lesa?! Pozri, veď už si ma mohol mať tam vtedy v tom tvojom aute... Ale ty si mi radšej púšťal hudbu... až som zaspala... – a usmeje sa ako žena, ktorá sa nenudí.

- Objednáš mi ďalší pohárik? – spýta sa a štikne sa jej...

Ruža si na stôl v bare vyloží svoje kľúče od rodného domu z jej malej dedinky!

Ruža sa pomaly a opito postaví a zamieri si to na záchod, pričom sa z reproduktorov ozve akýsi Jaromír Nohavica a čosi z jeho albumu Mikimauzóleum.

Hudba, ktorá ťa prenasleduje po podnikoch - ako každého osamelého človeka – hudba... je ako tie ženy, ktoré chcú neustále, aby sa z teba čosi ozývalo pre... ne.. a tým aj pre všetko živé, čo ich emócie stelesňujú!

A ty do seba iba hrkneš ďalší pohárik a žmurkneš oboma očami ako „nezaujato“ pozoruješ jej zadné partie a celkom kresťansky pomyslíš na to, čo všetko sa ponúka pred oltármi, keď sa prisahá v dobrom aj v zlom... Nemaj strach, to asi už len alkohol v tebe zjednodušuje „cestu do duše ďalšej ženy“.

Máš ešte chvíľu, kým sa vráti hrdinka tohto večera zo záchodu, kde si prevetráva ženské partie v mene povinností, ktoré pozná každý človek, ak to potrebuje poznať.

Porozhliadneš sa s prižmúreným pohľadom po podniku, a v sekunde okolo teba prechádza akýsi pubertálny slobodný chlapec, pozrie sa na teba a povie:

- Amen, - ako čumí na tvoj prázdny pohár. A v tom sa vracia Rozalita/Ruža zo záchoda. Chytí sa za opasok a ty sklzneš pohľadom tam, kde nechceš...

Rozmýšľaš ako by asi voňala...

Prisadne si spať k tebe.

- Nezmeníme podnik? Chcelo by to zmeniť ľudí... – a prejde si pravým ukazovákom po lícnej kosti pod pravým okom.

Zasmeješ sa, a tvoj úsmev je bolestivý, v tento večer jeden z najbolestivejších.

Len podľa nej... zmeníš svoje nastavenia. A mobil ti znova zabliká len podľa celosvetového poriadku.

Rozalita sa zdvihne zo svojej opustenej barovej „sedačky“.

- A naša lanovka pokračuje... Tvoje vyslobodenie čaká na konci... – zaštebotá, ako si prejde obidvoma rukami po opustenej ofine.

Možno je všetko len o ženskej pošve, keď si nedávaš pozor!

Vykotúľate sa z „Kruháča“, niektorí chlapci sa nadvihnú a niektorí chlapci šukajú tvoju Rozalitu pohľadmi.

A tebe je to, samozrejme, ukradnuté, pretože je opitá s tebou. S tebou!

A ty si ju pošukal pohľadmi dávno pred všetkými... Hej, chlapče, ako keby išlo o to, kto bol dnes večer prvý... koho prepadlo... čo by s ňou robil vo svojom osamelom mužskom srdci.

Penisy ostatných mužov nič neznamenajú, keď vychádzate z podniku, v ktorom zostali len ženy a muži, ktorí vedia čo dostanú... keď barman zatiahne záclony tejto noci.

Noc pokročila, uvedomelé ženy vedia, čo chcú, a uvedomelí muži pijú pre uvedomelé ženy...

Rozalita ťa chytí za ruku, a ty sa zamýšľaš nad každým sociálnym policajtom „medzi nami“, pretože si práve v tom štádiu... čo sa týka len tohto večera.

Ak ťa chlapi pustia do jej lona...

Ak ťa slečny pustia do jej lona...

Kýchne sa ti!

A nespomínaš si na všetky hriechy, ktoré ťa doviedli k Rozalite.

A nespomínaš si na pивá, ktoré ťa „osvietili“ ako každý alkohol, ktorý si v živote vypil... dnes... aj tie pивá, aj tie whisky patra Rozalite.

- A naša lanovka pokračuje...

Chceš jej niečo povedať, ale nemáš čo.

Chce ti niečo povedať, ale iba ťa chytí za zadok.

A ty si pomyslíš: „konečne“.

Túlate sa mestom, hodiny nevnímate. Mesto sa zdá tak cudzie, ona sa ti zdá v okamihu tak cudzia.

Celé jej telo.

Celá jej duša.

Vpadnete do ďalšieho podniku.

A všetky tie pohľady sa opakujú.

Tvoje pohľady na ľudí sa opakujú.

Jej pohľady sa opakujú.

Objednávate si tekilu.

- Vieš, Milan, v tomto podniku sa dá piť iba tekila, - povie ti, lebo očakáva, že tekila jej zmení myslenie.

Necháš sa nahovoriť.

Čašník, ktorý je iba v práci, prinesie tekilu. Zaplatíš mu, a on sa chytí za ucho.

A tekila jej zmení myslenie.

Vyzvracia sa pod stôl.

Čašník príde k tebe, chytí za rameno a ty ledabolo zdvihneš pohľad.

- Odveď ju na záchod, nech sa tam vygrcia.

Romantika skončila, nikoho nezaujíma jej pád do opitosti.

Nikoho nezaujíma tvoj život.

Nikoho nezaujíma jej život.

Zavedieš ju na záchod a čakáš, pokým si uľaví. A medzitým ti obsluhu naplní kýbeľ s vodou, s ktorou máš spláchnuť jej miernu žalúdočnú spoveď.

V podstate si pod stôl len „dámsky“ odpľula.

Vyjde, jej farba je blízka posmrtnej maske. Jej úsmev hovorí konečne pravdu:
„Všetky ženy sú rovnaké v tomto úsmeve, prosím, zachráň ma“.

- Objednáš mi ešte tekilu? Nechcem ti pokaziť večer... Ja chcem byť dnes tvoj anjel...
Jej úprimnosť naráža do tvojej podstaty, lebo ju konečne prijímaš ako bezsexuálny objekt –
a neriešiš, či je to kvôli opitosti – tvojej/JEJ.

- Páči sa mi tamten chlapec, - vyletí z nej.

Premeriaš si ho a zrazu ho spoznáš.

- Jasné... To je Lukáš... Chceš ho?
- Dala by som si ho...
- Chceš ho?
- Chcem ho...

Postavíš sa, a alkohol ťa privedie k Lukášovi.

Raz ste spolu pili a raz ťa ochránil, keď ťa chceli zmlátiť, lebo si vystrájal s celým твоjím
neukojeným vnútrom.

Zastaneš pred ním, a to, kým zvykneš byť, pokiaľ nerozoberáš sám seba natoľko, že strácaš
jemný kontakt so svojou podstatou... takže to... len To z teba vyštekne:

- Vidíš tamtú ženu?
- Áaaa... Milanko...
- Vidíš ju?!
- Jasné...
- Chce ťa.
- Čo?! Čo si povedal?
- Že ťa chce...
- Ako... ako ma chce?
- Neviem... asi ako žena... jednoducho ťa chce len pošukať.

Na celý podnik zakričíš, veď si stratil súdnosť:

- Rozalita, chceš ho?!

- Jasné, sem s ním! – a Ruža udrie do stola.

Čašník sa pozrie do твоjich očí, a ty sa zaškl'abíš ako jeho otrok.

Môžeš byť spokojný, môžeš byť pokojný, zaplatil si, nikto ťa neudrie v Tvojom meste.

Všetci ťa poznajú, všetci vedia, že sa chceš iba uvoľniť, aby si zajtra robil len to, čo oni, ony,
my, všetci!

Vrátiš sa k Rozalite.

- Som celá vlhká. Strašne sa mi páči.
- Bež za ním.

Rozalita sa postaví ako v balade o jednej žene a o jednom mužovi. A odíde od teba.

A tebe je to zase úplne jedno, ešte máš tekilu, ešte máš nádej, že všetko je iba hra dnešného
večera.

Možno niekedy pochopíš, že aj tento večer sa počíta :)

Ruža si prisadne k mužovi, ktorý ju vzrušuje.
Ich dialóg ťa nezaujíma, práve začínaš riešiť vlastné myšlienky.

Ak by si vedel, že Ruža je práve osamelejšia ako ty.
Ruža chce ďalší mužský svet, keď si sadá k ďalšiemu mužovi?
Aj Ruža kedysi spoznala všetky jej chcenia, a ich cenu v mužských očiach.
Teraz už len kričí o pomoc, lenže ty o tom nevieš.
V tejto chvíli!
V tejto sekunde! Sa jej čas mení na muža, ku ktorému si sadá.

- Si pekný chlapec... – povie mu. A zas si prejde po blondávej ofine.

Aj Ruža, tak ako každá žena, vidí miestnosť, plnú prázdnych mužov, sračiek, ktorým sa nechce riešiť niečo viac ako práve riešia.
„Lenže aj takí musia byť, alebo nemusia?“ – zaveje v nej.

Aj Ruži sa zakrúti hlava z toho, čo všetko má v sebe, hovoríme o alkohole, a hovoríme o všetkých podmienkach, predpisoch.
Kto bude dnes sudca tejto Ruže?
A kto bude dnes jej katom?

A ty si dávaš, uväznený sám v sebe... pričom svet je najmä okolo teba... aj okolo teba... prehltnes ďalší pohárik tekili a kývneš tomu mužovi... a on kývne tebe a alkohol v tebe sa obráti na stranu povrchnosti, pokrytectva a „tvrdého mužského sveta“.
Vieš čo vôbec?
Takže dnes si prehral svoju citlivú dušu:
Prehral si ju, keď si... Ruži povedal... „chceš ho?“
Ublížil si svojej duši a ublížil si jej otvorenému a krvácajúcemu svetu v nej... ?

Akoby to v tebe – celkom odznova hovorilo: „nerieš“ - „nič si nevyčítaj“... – len s odstupom času... história každého človeka, veru, veru, nemalo by sa na ňu celkom zabúdať:

Zdvihneš zrak a pozrieš sa na Ružu, ibaže automaticky ťa to „prehodí“ k Sláve/Glory. Usmeje sa na teba.
Opätuješ jej úsmev, ani nevieš prečo.

A neprepadnete ťa „zbytočnosť“:

- Kto si, Sláva? –

Stačí, že vidíš ženu... ďalšiu ženu v plavbe večera.

Ver mi, si z tých, ktorí ak by boli triezvi... zľakli by sa úsmevu „zadarmo“?

Usmiala sa... Sláva, a Ruža k nej... taktiež „automaticky“ otočí oči. Unavené oči dievčaťa, ktoré len málokedy môže dostať, čo chce - ak je v miestnosti Sláva a jej priateľka, Truhla obecná.

Stretli sa im oči. Oči pre oči.

Akoby zavialo ženským priestorom:

„Neber mi ho, Sláva... Neber...“

Ibaže Ruža sa len natočí do tváre muža, ktorému by chcela „slúžiť“, keďže si jej povedal... „aby mu slúžila cez jej opitosť, ktorú si jej kúpil... a ona z roztopaše... ne-vie o čo ide.

Ty! Čo si to zase urobil?

Si debil, chlapče. Si.

Pretože právo je všadeprítomné, radšej o tom nevedieť, keď sa Sláva uškrnula do tvojej tváre potom, čo Ruža odvrátila tvár.

V jej očiach zavial starý známy ženský vietor:

„S takou kurvou sa zajebávaš? Vrana k vrane, milý môj, vrana k vrane sadá.“

Pretože právo... aké právo, keď si nevieš „zobrať“ k sebe ani ženu, ktorá má záujem o tvoj svet aspoň na okamih.

A je jedno, či má záujem len preto, lebo sama o sebe nemá žiadny svet, alebo ju priťahuje... tvoj svet až natoľko, že sa je na okamih ochotná zbaviť toho svojho.

Sú len osamelé, Ruža i Sláva, strácajú ďalší večer, a každá z nich ho chce darovať len po svojom...

Na sekundu tebe, a keď... z ich presvedčenia a z ich riešenia sveta... odmietneš...

„Daj si ďalšiu tekilu, idiot.“

Do teba ťa myšlienka, samozrejme, nezavíta, ale: tekilu si dáš.

Už tomu rozumieš, chlapče?

Už tomu rozumieš, Milan?

Už tomu rozumieš, Martin?

Už tomu rozumieš, Michal?

Už tomu rozumieš, - všetky mužské mená medzi nami - ?

Namiesto sexu máš dnes alkohol, namiesto samého seba máš dnes ilúziu, že je všetko v poriadku.

Namiesto sebareflexie, máš dnes „relax“. A to je tak potrebné!

Namiesto pravdy o sebe samom máš dnes úsmev klaunov okolo teba. A jediná Ruža tuší a cíti, kedy sa na teba pozrieť, aby tvoja... pomaly klesajúca hlava pomedzi kolená... „bola zdvihnutá jej pohľadom ženy, ktorá je opitá., ale ostatní muži ju v miestnosti držia pohľadmi, lebo vie, že je kurva, ktorá predsa rada dá len tak - lebo to má veľmi rada.“

Ale nikto nevie ako sa cíti sama, keď ráno stáva.

Nikto nerieši jej trasúce sa ruky pred zrkadlom.

A nikto nerozoberá jej plač v osamelosti na záchode, keď na ňu príde „ženské emocionálna vlna beznádeje“.

Ani ty.

Ani jej matka, veď o tom nevie.

Ani jej otec, strážca... v najväčšej Slovenskej väznici, ktorí každý deň vidí príbehy a ľudské tragédie, ktoré mu vsúvajú životný pohľad, ktorý by ťa možno zabil pri každom uletenom pohľade na jeho dcéru - po každej tekile, whisky Red Rose a ktoromkoľvek kvasinkovom pive :)

Možno už aj on patrí medzi ľudí, ktorí sedia v tejto krčme potichu a sú „strážcami duševného majetku ľudí, ktorých poznajú viac – ako menej... ktorí sú z ich mesta... ktorí sú z ich cesta...

a ktorých majú v podstate radi, len im o tom nikdy nepovedia... Takí už často nemajú prečo hovoriť: máme vás radi... ..“

Polovica podniku hovorí:

Aj my sme tu.

A druhá polovica podniku pokyvkáva hlavami a chl'astá v rovnakom garde:

Aj my sme tu...

A niektorí si myslia, že sú tu „určite viac ako tí druhí, tretí a štvrtí...“

Ruža si pomyslí... nahlas si pomyslí... a ty ju počuješ.... hoci sedíš v hlučnom prostredí... vzdialený šesť metrov pri pohľade na ňu:

- Ty si tak príťažlivý chlapec, - a jasnozrivo pohladí chlapca po tvári takým tým „nadsexuálnym“ vyznaním ženy, ktorá sa pokúša len odznova povedať to, čo si myslí: „a v tejto duševnej spúšti si zrazu myslí, že môže, že nebude potichu vysmiata“.

Chlapec sa zasmee, už to bude „len ďalší muž“.

Sexualita, ktorá pretína a zabíja skutočnosť manželstiev, kde sú dve duše, mužská a ženská vystavené každodenným skúškam charakterov, povesti, šíreniu ľudských názorov a súdov:

útočí to tak presne a cielene, že bez lásky nemáš kam uhnúť. Tak nemáš? – spýtali by sa tí, ktorí si našli v portfóliu niečo, čo zacelilo ich rany a osobné púšte, spýtali by sa skôr ako ty – a teraz si čoraz viac myslia, že tým vyhrali svoj život celkom odnova.

„Áno – áno“, hovorím o páre, ktorí sedí vedľa teba pri bare a rozoberá akýsi súdny prípad.

Počuješ len:

„...ak by mlčala... ak by sa viac ovládala... nemusel jej vykričať, že z nej cíti negatívnu energiu... ale asi... opustil by ju tak či tak... veď nepoznáš to z tej reklamy... že keď to nejde... tak to nejde...“

A iba ďalšia Ona, možno jeho nastávajúca a možno nie, veď kto vie, život má mnoho podôb v každom vzťahu... mu povie... slobodne a uvoľnene:

- To nie je reklama, ale pesnička...

- To je z reklamy... Viem, že je to reklamy... Pamätám si dobre... – a žmurkne na ňu pravým okom.

Ona si pretrie nos pravou rukou a usmeje sa ako žena v láske:

- Asi máš pravdu...

A nad hlavou sa jej objaví akýsi biely dym - a ty prižmúriš oči, „asi si príliš opitý“...

A ty odvrátiš hlavu, vidíš ďalší vzťah, s ktorým nemáš nič spoločné, okrem toho, že sú to... ľudia, ktorí sa dnes budú... možno... milovať... aby sa upokojili v tomto svete... najznámejším postupom, ktorý krotí aj neskrotiteľných... pokiaľ nepochopia Biblické:

„Áno – áno“

A

„Nie – nie“.

Lenže ty o tom nevieš a tak tebou prebehne „farizejské, utopistické, márnivé a slaboduché...“ no, si to ty:

- Manželstvo dnes nebude uzavreté... - napadne ťa zhodnotenie „fotografie tých dvoch v tvojej mysli“ ako do seba vlejješ ďalší pohárik tekili, a napne ťa, to si asi len neuvažoval „správne“...

Povieš si tak letargicky, že ženám nerozumieš... radšej nerozumieš, keď skúmaš... iba ďalším sexistickým pohľadom, ktorý už zaváňa mužským narcizmom, ktorý zase zaváňa „chorobnou posadnutosťou niečo niekomu dokázať...“ - skúmaš čašníčku. Teraz ťa priťahuje a ty si rovnako ako Ruža myslíš, že môžeš na ňu čumieť do aleluja.

Kedy ju to asi tak prestane baviť?

Ona veľmi dobre vie s kým si prišiel.

Ešte chvíľu na ňu budeš čumieť a zrejme stratíš jej sympatie.

Takže, presne tak, stratil si jej sympatie, vieš, aspoň ťa mohla obslúžiť, teraz ťa bude obsluhovať „znova“ len čašník, jej kolega.

Oni majú za to zaplatené, ale tvoj zvrhly pohľad neušiel ani jednému z nich.

Odplazíš sa na záchod a vygrciaš sa.

Vo svojej svetskej naivnosti ťa prepadne:

„Už sa na ňu asi nepozriem...“ – ibaže to hovoríš preto, lebo už sotva vieš zaostriť.

Ako vychádzaš zo záchoda, udrieš sa o zárubňu, ale ten úder „praktvápivo“ napraví tvoju trajektóriu, a tebe v tom okamihu „nápravy“ padne zrak na Ružu/Rozalitu.

Zamieriš si to priamo k nej a prisadneš si medzi ňu a chlapca, tvojho kamaráta.

Je ti jedno, či ju chce.

Je ti jedno, o čom sa rozprávajú a či ich „rušíš“...

Je ti jedno, že ona je žena a on je muž = vidíš v nej priateľku. Ty v nej naozaj vidíš priateľku!

Hoci – odznova v tejto sekunde - nepoznáš jej svet natoľko, aby bolo tvoje srdce jej a naopak...

Nuž, možno nie si až tak stratený, keď ešte cítiš cit priateľstva s tromi promile v krvi.

Lenže: tri promile a priateľstvo, ktoré sa podobá na tri promile?

A skutočnosť ľudí za oknami tohto podniku pozostáva z iných očakávaní:

Cítiš šťastie?

Cítiš spokojnosť?

„Vieme, že nie... vieme, že nie... a... môžeš si za to sám...“

Ak by si bol triezvy, v dajakej galérii, na dajakom koncerte - ďalšej živej skupiny - bol by si bližšie k novej šanci.

Mal by si vedieť, že tu stretneš len to, čo si už stretol toľkokrát a nemáš o to záujem... ak by si bol triezvy.

Nepatríš sem, nepatríš k tomu stolu, kde práve sedíš (? - naozaj?!) - a chlapec, muž vedľa teba sa ťa ostro spýta akoby pri vás Ruža ani nesesedela:

- Takže ty mu ju ponúkaš? – spýta sa a prejde si jazykom po horných perách. – Jasné, že viem... oné... že prišla... ako s tebou... – a pivo si prisunie k sebe. Po chvíľke si odpije.

A ty sa otočíš k barovému pultu, zrak ti padne na tvoju tekilu...

Bože, zabudneš na jeho otázku!

Spýtaš sa ho s chuťou tekili na jazyku:

- Čo si... sa ma... to... čo si... sa... ma... pýtal... s...s...spýtal...?

Chlapec vyplazí jazyk, a čašník vo svojich rukách nadvihne biely nápojový lístok, zaliaty v priesvitnej umelej hmote – a ty k čašníčkovi zdvihneš zrak, a neriešiš, a netušíš prečo... celkom odnova „radšej netušíš“... TAK RADŠEJ Milan - alebo Martin - alebo Michal - alebo zase raz - všetci...

...ktorí sme súdení právom na rodinu, manželskými licenciami na prežitie, ponukami a dopytom.

Opäť máš niekoľko možností a vyberieš si „tú najľahšiu“, ved' nezabúdaj - tie tri promile ti to priezračne uľahčili:

- povieš len –

- Potrebujem len ďalšiu Tekilu... – a opätovne netušíš, nevieš, v tejto sekunde naozaj nemáš prečo riešiť... komu to hovoríš... či sebe, či prostrediu, či mužovi vedľa teba - či Rozalite/Ruži.

A muž... (naozaj to bude asi muž) sa postaví a s akýmsi nezúčastneným pohľadom sa poberie k baru, ktovie čo cíti, keď ti objednáva ďalšiu tekilu (a pivo k tomu – na zapitie) za svoje.

Veríš mu, je to tvoj kamarát. Tak veríš mu?

„Áno – áno“, je to kamarát, nanajvýš známy, ale nie je to priateľ, ktorý by ti do očí povedal, že si mu Ružu ponúkol ako sa kurvy ponúkajú - a ešte k tomu zdarma.

Vieš, tak sa priateľ ženy, priateľ ďalšieho človeka - medzi nami - nespráva.

Povedal by som ti... chceš padnúť do pouličných preťahovaní lanom?

Nuž, možno si (tam) zase raz práve spadol.

Zdvihneš zrak k Ruži a ona povie s popleteným jazykom:

- Ne...má... bohovský zadok... čo ty na to?

- Ne...rob zo... mňa... ženskú... Čo ja mám z jeho... oným... zadkom?! – ohradiš sa, nuž o sekundu sa pozeráš na jeho zadok.

A Ruža sa nadvihne zo stoličky, aby sa vrátila ihneď do tej istej polohy.

A ty povieš... presnejšie povedané, vyletí z teba ako lastovička, ktorá letí celkom pri zemi, keďže sa schýľuje k akejsi búrke - a ona to len cíti:

- Jéééé, diabol... hehe, - a chorobne sa zasmieješ. Mohol by to byť tvoj smiech, ale keďže sa nekontroluješ, nie je to tvoj smiech. Možno je to aspoň smiech niekoho, koho poznáš, napríklad smiech muža, s ktorým sa rád stretávaš - a prebral si od neho ešte aj smiech, lebo často nemáš na vlastný.

- Aký... diabol? - Ruža zvráťí čelo, potom i tvár. – Kde zas?

- Všade... všade... – a tvoj smiech pokračuje... A opätovne: nevieš či sa nútiš alebo prišiel na teba typický Čechovov smiech cez slzy. Tu ide iba o to, či sú to naozajstné slzy. Tvoje... slzy.

Chlapec sa vráti k stolu.

A vyloží zo svojho vrečka kľúče od BMW a usmeje sa na Ružu. Tebe padnú oči na tie kľúče a odkašleš si.

Objaví sa pre tebou cigaretový dym. Dymíš, zdá sa, že chlapec-kamarát-muž prebil „tvoje karty večera“.

Nuž, môže to byť tvoja paranoja, pochádzajúca z obvyčajnej potreby... naviazania... a bytia „s akoukoľvek“ - bytia: zostať aspoň v duševnom kontakte so ženou, ktorá neuhne pohľadom, keď potrebuješ podržať – ten pohľad.

Muž sa pozrie na kľúče od BMW a ty sa nahneš k poháru od tekili. Vypiješ, zakašeš, napne ťa, ale „ideš ďalej“.

A on pohne kľúčmi od BMW. Odznova nevieš... o čo ide, keď sa Ruža zahniezdi na mieste.

Nahneš sa k pivu, a Ruža na teba žmurkne, a spýta sa muža:

- To je tvoje vlastné auto? - a zrakom šibne po kľúčoch.

- Nie, otcove. Môj otec ja tamto... - a muž... chlapec... šibne obratom zrakom na stenu, kde sa čnie Kurt Cobain.

Ruža sa rozosmeje. Pričom sa udiera rukami o kolená. Ten jej opilecký smiech je natoľko úprimným, že sa rozosmeješ aj ty, hoci tento krátky dialóg ti ušiel.

Cítiš sa na okamih ako osemnásťročný.

Chlapec sa smeje s vami, nevieš o tom, ako sa kontroluje - v záblesku chvíle sa mu úsmev zasekne, pozrie na Ružu a pokojne, vyrovnané a jemne povie:

- Pod' so mnou... do môjho BMW.

A tebe to nedôjde hneď, ešte sa smeješ.

Kto má dnes jej lásku?

Chlapec s BMW, myslíš si to?

Postavila sa ako otrok, ako odsúdenec - ako bytosť, ktorá plní „jeho“ želanie.

Možno si chce urobiť dobre.

Možno ti ju ukradol.

A možno Ruža... chráni týmto gestom aj tvoj večer. Pre väčšinu chlapcov v miestnosti si ten „kto ju ponúkol“ a si ten kto chce „slobodne piť“, ale iba ty vieš pravdu, keď sa nahneš k pivu, k tekile a začneš si nôtiť ako sa „veselo“ pozeráš na Ružu a muža s kľúčmi od BMW, na Lukáša:

Dáme si pivo, a rum, a tekilu

a teľa zostane celé

a zostaneme na žive

a zostaneme... - štikne sa ti.

Muži vedľa pri stole sa rozosmejú.

Dvere na podniku sa zavrú, Ruža a Lukáš zmizli v ich naplnení.

Máš chuť tancovať a tak vstaneš od stola a začneš sa vlniť. Je nepodstatné aká hudba hrá.

Praskne ti v ramene, najskôr v ľavom, potom v pravom, to sa na teba pozerá – celkom odznova – Sláva/Glory.

Ako sa ti s ňou stretne pohľad, zatočí sa ti hlava a ty sa porúčaš k zemi, akýsi muž od vedľajšieho stola vyskočí a zachytí ťa.

Keď ti hlava udrie o jeho rameno, otvoríš oči a zvrátiš tvár.

- Si v poriadku? - spýta sa ťa hlasom, ktorý si už niekde počul.

No ihneď zabudneš na toto déja vu.

Ako ťa usádza na miesto medzi prázdne stoličky Ruže a Lukáša, nahne sa k tebe, položí ti dľaň na pravé rameno, ktoré ti zase praskne, až tak tebou mykne:

- No, čo ty odsúdenec, načo kukáš po ženských, na ktoré nemáš? Počúvaj ma, šak vojdeš do baru so ženskou, ktorá by ti dala, a ona ti odíde s iným...

A ty sa iba nahlúplo pousmeješ.

- Dáš si so mnou dačo?

– Rum.

A postarší šedivý muž sa vráti k svojmu stolu. Jeho kumpáni pri stole zložia sedmové karty a začnú „čumieť“ na teba.

Ty sa s námahou postavíš.

Príliš veľké chcenie alkoholu z každej strany, toto je len ďalšia mafia alkoholu, priateľ.

Ako sa blížiš k barovému pultu, nemá ťa kto zastaviť. Všetky pohľady ťa ženú v ústrety „povolenia k sebazničeniu... emócií, prehraného života tohto večera“.

Kde je žena, ktorá by ti povedala pravdu?

Sláva len odvráti(la) zrak, nie si pre ňu príliš dobrý. Možno máš len príliš špinavé tričko.

Možno si príliš opitý pre jej svet.

Si jej ukradnutý.

A ona je ukradnutá tebe.

– Rum? - spýta sa s úsmevom čašník.

– Jasně... - a zas začínaš používať slovník, ktorý ti celkom nepatrí, ako sa náhodou obtrieš o ženu, sediacu vedľa.

Máš smolu, že jej partner je boxerom z neďalekého klubu, prvého v národnej lige.

Nedá ti ani šancu na obranné slovo a jednu ti vrazí – jemne: zrejme sa kontroluje – je to skôr taká výchovná - ale nebrániš sa.

Hodí ťa to o najbližšieho muža, ten ťa odsotí.

– Tak fajn... - povieš, ako si uvedomíš, že ti naozaj niekto vrazil.

Zrak ti padne na práve naliaty rum.

Nikto sa ťa nezastane. Muži od stola, kde „dlhuješ“ rum začnú hrať karty. Sklonia hlavy a o „tvojom údere“ nič nevedia.

„Naozaj nevedia“.

Racionalita ich kariet, ktorá sa opakuje v našej večnosti:

Nemáš žiadnu hodnotu, si nezamestnaný, nikam nepatríš – a nemáš v očiach lásku večera.

Žena zastaví boxera v jeho rozlete.

– Nechaj ho tak, nestojí ti za to. Je to lúzer. A ty zajtra boxuješ...

– Škoda, mohla to byť dobrá rozcvička... ale šak boxerské vrecá (spis. vrecia, boxer) mám už za sebou...

Tvoj reflex sebazáchovy ťa „akoby“ nepustí k uvedomeniu toho „čo sa stalo“. Len sa usmeješ a si šťastný, že si nedostal.

Sláva sa rozosmeje.

A ty položíš rum pred muža, ktorý ťa pred chvíľou zachytil.

Ten sa na teba usmeje ako muž, ktorý si aspoň občas vie zobrať to, čo iní muži ponúkajú... na zaplátanie životného marazmu:

- Práve som dostal zeleného dolníka...

A obráti do seba rum,

- Daj si ešte dačo, - povie ti muž, ktorý dnes vyhral najviac partií.

Pomaly sa vrátiš k svojmu stolu, boxer ťa neustále kontroluje, žena vedľa neho si odpije bieleho vína a do pri odpití si vystrie malíček.

Zrak ti padne na ten malíček.

Dvere do podniku sa otvoria a vchádza vysmiata Ruža. Za ňou kráča Lukáš, kľúče od BMW si vloží do vrecka. A každý ide svojou cestou.

Ruža k tebe, Lukáš sa zastaví pri boxerovi a podajú si ruky ako „hip-hop´s men in the brother army in the law companies“, ktorí rešpektujú jeden druhého cez to „čo všetko majú v tejto spoločnosti: ženy, úspech, peniaze a šikovnosť“.

Pretože je to tak – aspoň v tomto krátkom mužskom zakliesnení si dlane o dľaň.

A ty skloníš hlavu k svojmu poháru ako si Ruža odsunie stoličku.

- Ďakujem, si kamarát, - povie tak priateľsky.

A tebe sa jej zrazu nechce nič povedať?

Vypiješ „robotnicke... beztriedne“ pivo, pivo všetkých, pivo kartárov, pivo právnikov, politikov, lekárov - pivo vedcov, pivo nezamestnaných, pivo.

- Nezmeníme do tretice podnik...? A presunieme sa bližšie k závodu... - povieš najhlbším hlasom tohto večera.

- Toto bol dobrý podnik... - zaševelí Ruža/Rozalita akosi podozrivo zasnene.

- Bol fajn? - spýtaš sa a mierne sa ti zatrasie ľavá ruka, takže si radšej ňou prejdeš po nose.

- Páči sa mi... stále sa mi páči...

A štikne sa jej.

Tebe vykrúti ľavý kútik, a mykne ti to ľavým lícnym svalstvom. Niet čo dodať, zdvihneš sa.

Pozrieš sa na Lukáša pri bare, on ti kývne hlavou a boxer sa ti zasmieje do tváre. Žena pri ňom si ešte raz odpije z vína, malíček vystrie „ešte do väčšej výšky ako pred minútou“.

Vypadnete z podniku, takmer rozraziš dvere.

Vybehne za tebou čašník – zabudol si zaplatiť. Cez okno uvidíš nezúčastnenú tvár jeho kolegyne. Len si ťa premeria a dáva ti zbohom bez akéhokolvek želania.

Muži, hrajúci karty, sa hromadne rozosmejú na niekoho žarte. Chcel by sa smiať s nimi, ale máš stuhnutú tvár.

Niečo na teba stupňujúco útočí, a je to oveľa viac ako len opitosť, ako Ruža vedľa teba.

Sláva sa zodvihne zo stoličky a čosi zakričí na čašníčku.

Ako sa otočí čašníčka, otočí sa i čašník. Kolegovia si kývnu hlavami.

Odvrátený od teba povie do vetra:

– Máš alebo nemáš?

Vytiahneš z peňaženky päťdesiat euro, a keďže si „mimo zdravého rozumu“, Ruža ťa chytí pod pazuchu, povieš ako skrčíš v dlani tie eurá:

– Tu máš... dvadsiatku daj tomu boxerovi, že nech kúpi tej svojej ženskej vedľa seba... dajakú ružu... šak ho zastavila... aby som dnes mohol byť živý pri svojej Rozalite...

A čašník sa pokrúti hlavou, čosi ako ironický úškrnok mu na chvíľku prejde tvárou, ale rýchlo sa ovládne.

Päťdesiatku si od teba zoberie a Ruži kývne hlavou, Ruža ťa ešte silnejšie stisne pod pazuchu.

Nemá ťa kto zastaviť, tvoja myseľ je zase raz všetkým, čo vidíš (a uvidíš?).

Si človek, ktorý je hodený do pocitu, že každá emócia, ktorú cíti... je určite tá správna.

Povieš smerom k otvoreným dverám, z ktorých sa ozýva každodenný zvuk ľudského pokolenia, ktoré má toľko stránok, koľko dokážeš zachytiť a „otvoriť“... (len, prosím, nezabúdaj na tú svoju! - ak toto čítaš a ešte vieš o čom to asi tak je):

- Nech jej kúpi čo chce, dúfam že zajtra vyhrá...

Čašník zatvára dvere – zvnútra, nekontrolovane a silno, nie sú to jeho dvere, sú to len pracovné dvere - a usmeje sa na teba, je to len ďalší úsmev muža, človeka, prežívajúceho úsmev tvrdej pracovnej bezcitnosti s každým ľudským osudom, ktorý s ním nesúvisí.

Pokiaľ však môže zarobiť na tvojej chybe a na tom, že nemôžeš zniesť toľké ponižovanie - ponižovanie, tichý výsmech, ktoré ťa otáčajú do „zvláštneho a čudáckeho správania“, súvisíš s ním, lebo za tvoje prachy získava pocit sociálneho zdravia s každou, ktorá si váži aký je to šikovný čašník...

Racionálnejšie: jednoducho si iba stratil ďalšie svoje peniaze.

A nikto nechce byť čašník, pokiaľ si myslí, že má navyše... A všetky tie vnútorné boje.

A nikto nechce byť tebou, pokiaľ si myslí, že má v sebe viac ako iba tento večer... A všetky tie pohľady okoloidúcich, ktorí sú vystavený rovnakému vonkajšiemu svetu, len ich vnútro... to zakaždým inak spracuje ako TO TVOJE.

Všetko, čím začínaš byť pri pohľade do očí Ruži - môžeš sa spýtať „kto je to?“ - „kto som?“, v tomto stave sa to však nepýta nikto, kto sa snaží „byť sám sebou bez toho, aby tým otravoval okolie“. Ruža sa usmieva a ty preberáš po niekoľkýkrát ženský úsmev, ktorý ťa mení.

Meníš sa príliš rýchlo, všetky tvoje emócie, všetky tvoje potreby a všetky tvoje prehry či víťazstva útočia na podstatu osobnosti, ktorou si. Tak si?

Ruža sa preberie z vplyvu muža s kľúčmi od BMW:

- Ty si im dal 50 éčiek?
- Asi hej...
- A za čo budeme teraz piť?
- Ja mám veľa prachov... v tento večer... V tento večer!

Koľko máš rokov, keď ťa Ruža chytí za ruku a usmeje sa, lebo tuší, že sa o ňu postaráš celkom odznova?!

Koľko má rokov Ruža a prečo ťa chytila za ruku? Má ťa rada a jej svet sa teší, že stretol šaša, ktorému je jedno, že nemá na sebe úbor, ktorý by ho predal takým ženským deťom ako je Sláva?

Nie – nie, jej bytosť patrí tebe, tak ako pred chvíľou patrila kľúčom od BMW?

Ruža... Rozalita... malé dievča, dospelá žena, duša patriaca mužom, právnik a policajt tohto mesta, pomáhaj jeho duši... pomáhaj prežiť ďalšiemu mužovi, ktorí nepatrí „k tým hore“.

O tomto čase bývajú otvorené už iba kasína a hazardné podniky - ešte aj v tomto mestečku.

Ešte aj toto malé mestečko - so skrachovaným závozom - žije z polovice zo všetkých činností, ktoré by zákon považoval za porušenie medziludských dohôd. Ale keďže zákon môže byť platený a udržiavaný i ľuďmi, ktorí riadia džungľu za hranicami práva...:

Vchádzaš do podniku s názvom „Zlatý kľúčik“.

Kumpáni tohto Zlatého kľúčika zdvihnú hlavy a ihneď ťa zaradia s Ružou vedľa teba do ľudskej skupinky, do ktorej patríš. Načo to chceš počuť?

Zrak ti padne – cez celú miestnosť – na muža v obleku, študenta práva, jedného z mála študentov práva, ktorého máš rád, lebo nie je ako väčšina študentov práva. Nie je povrchným a pokryteckým vo svojich záujmoch.

Áno, možno práve preto nedoštuduje.

Áno, možno ho žena vedľa jeho boku (dnes) opustí (zajtra)...

A zdodou náhod, poznáš i tú ženu, a veru, nie je to hlúpa, povrchná žena. Aspoň sa ti nikdy nezдалa.

Čo je to povrchnosť v ľudských skupinkách, od skupinke ku skupinke?

Rozbehneš sa k jeho stolu a objímeš ho.

Z reproduktorov sa ozýva akýsi nepoznaný spevák, ktorý spieva:

„Žiadna, žiadna, žiadna žena neznesie mužskú výnimočnosť, ktorá nie je zaplatená...“ - asi spieva o sebe.

Ale ani jeden z vás ho nepočuje. Načo? Máte jeden druhého, a ženy vedľa vás si podajú ruku bez toho, aby ste ich navzájom predstavili.

Už sa poznajú, možno sa spoznali pri iných mužoch, v inom podniku.

Teraz sa však zoznamujú „na novo“, veď patria iným mužom, patria ako „v manželstve... na jednu noc, na jeden vzťah...“

Žena je slobodná len natoľko, nakoľko je slobodný jej muž?

V strede miestnosti stojí nepoužívaná a vyradená ruleta ako ozdoba.

Z vedľajšej miestnosti sa ozýva čulý ruch hazardu, platené ženy, ktoré sedia pri závislých mužoch.

Obzrieš sa, k stolu prichádza čašník, vytiahne mobil, obzrie sa k stolu, pri ktorom sedí Róm, ovešaný ťažkou zlatou reťazou a traja biely, muži, v tvojom veku, okolo tridsiatky, dobre oblečený, s dvomi fľašami červeného vína.

Róm kývne čašníčkovi, a ty to vidíš odznova. „Áno-áno“, len ďalšie odznova – v každej miestnosti to isté.

Ružou trhne, zrak jej padne k stolu, kde sedia tí štyria muži.

Usadíš sa k stolu, pozrieš sa na ženu študenta práva.

Vieš ako sa volá, vieš, že ho miluje a vieš, že všetko sa vyvíja.

Vrátiš sa späť do hry: dnes je dnes!

„3:30 am“ - alebo po slovensky 3:30 ráno.

- Štyrikrát red label... - zamumleš, tušíš, že bankomat banky, „kde chodia len tí najlepší, pokiaľ majú peniaze... a potom po nich ani pes neštekne... veď najlepšími už boli...“, tušíš, že na účte máš ešte veľa peňazí, ktoré – tak či onak – zhltnie rieka.

Máš chuť otráviť svoj mozog, bez myšlienok, to tvoje podvedomie diktuje evolučnú hranu.

A možno je ľudí už tak veľa, že takí ako ty... sú vystavení... pohľadom silnejšieho, silnejších, ich súdom, keďže Róm s reťazou sa postaví od stola, prvého stola, najbližšieho k jukeboxu a pustí pieseň:

„Šťestí je krásna vec... prachy si za nej nekoupíš“ (Hapka, Horáček, s. Muller)

Poznáš tú pieseň, lenže nemáš chuť na poéziu, nemáš chuť na jazyk, ktorému rozumieš, do takej miery, že ťa to zasahuje príliš rýchlo. Radšej sa pozrieš na Ružu. A Ruža sa pozrie na na Čviru, ženu „právnika“.

„Právnici“ v miestnostiach sa striedajú, práve k vám prichádza Róm s reťazou.

- Ako sa voláš? - spýta sa priamo Ruži do očí. Ty si ho premeriaš, ale ani si ťa nevšíma.

- Rozalita... - a Ruža sa pozrie záchytne na Čviru, tá sa pozrie na „nášho študenta práva“, ale ani ten nepovie nič.

- Dáš si s nami víno? Potrebujeme ženu, ono už dve hodinky tliachame o tom istom... A víno ti bude chutiť...

Ruža sa z ničoho usmeje ako dievča pre všetko. Rom zdvihne - „zázračne“ - obidva palce do vzduchu kasína, a hneď na to si priloží pravú ruku k srdcu, a ty si stále vo vzduchu kasína, kde je hlavným mementom vyradená... ruleta, a tebe na ňu padne zrak, ako sa – práve vo svojom práve - „záchrane“ obrátiš k nej od dvoch zdvihnutých palcov Róma so zlatom okolo krku.

Ruža sa zdvihne zo stoličky a bez toho, aby si vymenila aspoň zopár priateľských slov s posádkou „tvojho“ stolu, odíde ako robotníčka či robotická kráľovná k stolu, kde môže zažiť zase „niečo viac ako s tebou“. Hej, veru hej, môžeš sa na to pozerať aj takto.

Čašník zatiaľ nalieva „red label“.

Traja muži si premeriavajú Ružu, ako si k nim sadá s Rómom, bossom podniku – aspoň on sa tak cíti s Ružou po svojom boku? Nuž, na to už má zrejme až príliš odžitie...

Nalejú ju jej červené víno a k tebe doľahne jej štebotavé a hravé:

- Jééj, toto som ešte dnes nepila.

- To si ju len tak necháš odísť? - spýta sa Čvira, „študent práva“ sa zahniezdi na mieste.

- Je to jej voľba, - povieš ako hltáš očami prichádzajúcu dávku Red label.

- Ale ona je žena... Chce sa len baviť, mal by si na ňu dávať pozor... ak prišla dnes za tebou...

Prišla? - Čvira nadvihne hlavu, ako k nej dosadne Red label. Zdvihne pravý palec na pravej ruke a tebe pukne v srdci, uškrnieš sa a chytíš svoju Red label.

„Študent práva“ sa zapozerá na víno pred sebou a lenivo zatiahne:

- Toto nebudem, - a odsunie whisky stranou. - Som si myslel, že s takými ženami sa nestretávaš... - zakončí ako presunie pohár Red label pred teba. - Faktom však je, že občas je prítomnosť ženy nevyhnutnosťou... Len som chcel podotknúť, že prítomnosť nesprávnej ženy je často horšia... ako... nemať žiadnu... Rozumieš, nie?

Nechcete sa ti reagovať, nechce sa ti premýšľať. Dokonca sa ti nechce piť ďalší alkohol.

Otočíš hlavu k stolu „Rozality“. Ale zrak ti nepadne na ňu, oči ti spočinú na jednom z vín.

Zoberieš svoj pohár do pravej ruky, zdvihneš sa, žmurkneš na „študenta práva“.

Čvira práve dopije. Pohár sa jej vyšmykne z rúk a dopadne na stôl, no nerozbitý sa.

Dostaviš sa k jukeboxu a ani nevieš, čo ťa to napadne, pustíš skupinu z 90. rokov 20. storočia, Oasis. Vyberieš samovoľne pieseň, nechce sa ti zaostriť na malé písmená, púšťáš podľa čísiel skladieb z druhého albumu (What's the story... Morning glory?). Pustíš číslo osem... a hrá ďalší zabudnutý album, ďalšie zabudnutá pieseň pre generáciu, ktorá už „dnes rieši niečo iné... ako takúto hudbu, nostalgickú spomienku na očakávania, ktoré nikdy neprešli... jednoducho sa z nich vyspali“. A i táto skupinka má zarobené, kedysi týmto albumom niečo vyhrali, ale už aj oni sú niekde ďalej, hudba je však emócia a teraz tá emócia patrí tebe - tú pieseň si si pustil za 50 centov.

Dáš si dole tričko, a tancuješ... a tancuješ bez ženy, bez ľudí okolo teba, až tam si dospel, v poloprázdnom podniku, v poloprázdnom kasíne, kde sa hrajú skutočné hazardné (hry o naplnenie) „v inej miestnosti“.

Pred štyrmi dňami ti operovali tukový nádor a ty by si sa nemal hýbať, zašivaná rana začína krváčať, ale alkohol ťa nepúšťa k uvedomeniu si pokračujúcej bolesti o 3:36 ráno. Fyzickej, duševnej:

Každý má tie svoje spôsoby, je to len život, toto je to iba tvoj spôsob ako prežiť.

Len či táto noc bude stáť ešte aj o sto rokov medzi týmito stenami, pretože nič sa len tak nestráti - ako by sme si často želali - hoci pokiaľ si nespomíname na takéto noci, pokračujeme každý deň až príliš podobne:

Namiesto lásky, ktorá by sa zmenila na ľudskosť dvoch citov, pokračuje závislosť na ľuďoch, závislosť na kolektívoch, závislosť na obdivovaní čohokoľvek, čo si myslíš, že ponúkaš spoločnosti a nadceňuješ to, uzavretý vo vlastných predstavách - ako sa vlníš, ako sa potíš ... Prechádza okolo teba jedna zo žien z hazardnej miestnosti, kde majiteľ zarába na nové Porsche a kde spisovatelia reality píšu staré známe príbehy, ktoré dobre poznáš i ty sám.

Čitateľ, si to ty sám, o ktorého telo sa obtrie hazardná žena, ty však nevnímaš jej dotyk, ona zacíti tvoj pot, a keďže nemá za teba zaplatené (alebo z teba nemôže nič dostať) a keďže ťa nepozná z hazardnej miestnosti, povie ti ostro a namyslene:

- Radšej by som sa obliekla, v takýchto smetiakoch sa platí aj za vyzlečenie, pane, - a to slovo „pane“ povie tak divoko. Zrak ti padne na jej zadok, bezmyšlienkovito sa oblečieš, no hneď ako vojde do miestnosti - jej zmena na zaplatený usmievavý vysávač peňazí je samozrejma - začuješ končiacu pieseň, a už si vyzlečený. Tričko odhodíš na stôl k „študentovi práva“, študent sa uhne a tričko, v tomto rohu miestnosti bezfarebné tričko padá na zem.

Čvira ho zodvihne, pričom precíti jeho prepotenosť.

Dvakrát sa zavlníš do rytmu, myslíš si, že do rytmu.

Zasmeješ sa, konečne uvoľnený, konečne voľný na záblesk, keď sa o teba nesnaží „Casino Boogie“, avšak je to len pocit, niečo ako pocit náboženskej slobody, toto je iba pocit slobody za už zmienených 50 centov.

Sloboda sa skončila, dohrala pieseň a tebe padol zrak na Róma, nalievajúceho Ruži jej druhý pohárik pri „jeho“ stole.

Zaveje ťa to k Rómovmu stolu, pozrieš sa na Ružu bez akejkoľvek emócie.

- Môžem si prisadnúť...? Rozalita prišla so mnou...

- Tak s tebou? To sme si nevšimli... - povie jeden z bielych, jeden z tých, ktorí majú na sebe zavesený veľký strieborný kríž a na ramene vytetované: „fuck the fear“.

Ako sa na neho pozeráš, zabúdaš, že pôvodne patíš k stolu v rohu miestnosti, kde je odložené tvoje „bezfarebné“ tričko.

- So mnou... - zašepkáš, prisadneš si a - prejdeš si po vlasoch! Pravou rukou, nezabudneš rýchlo (no mierne) vyplaziť jazyk. Nevieš o tom, že mierne vyplaziš jazyk.

Si len pes, ktorý prišiel strážiť fenku, ktorá mu nepatrí.

Si len človek, ktorý sedí pri stole, ktorý mu nepatrí.

- Môžeš tu sedieť, ak nám kúpiš ďalšiu fľašku... červeného vína... Inak dostaneš na piču.
- Toto je kasíno... - doplní Róma s úsmevom muž, ktorý pôsobí, že patrí skôr k nacistom... s červenými zubami od vína.

Postavíš sa, oprieš sa o stoličku Ruži, tá ti nevenuje pozornosť ako sa pozerá do očí Rómovi. Prídeš k baru, objednáš rovnakú fľašu vína, akú pili doteraz. Kto zaplatí – zatiaľ to neriešiš.

Chceš iba žiť, aj keď teraz zase nevieš čo to znamená.

Čašník otvára fľašu, pozrie sa pritom na Róma a žmurkne pravým okom, výraz jeho tváre prezrádza, že ide o „novodobé automatické“ žmurknutie, staré už niekoľko storočí, tisícročí.

Vidíš len ďalšieho muža v práci, neskúmaš jeho pocity, jeho svet a jeho sny sú uzavreté v tomto kasíne – aspoň má zaplatené za otváranie vína a Róm je spokojný, že sa pozrel na neho, stále sa môže cítiť ako Muž v tomto malom meste, kde vtáky spievajú ako všade na svete. Všetko je zas o peniazoch, radšej vypiješ naliate, aké typické, vo svojom životnom zabúdaní nezabudneš na pohárik Red label.

– Len si daj, - povie Róm.

A dvaja muži, najbližšie k Rómovi sa uškrnú, ten tretí s tetovaním, chytí pohár od vína, nadvihne ho a s vážnou tvárou si s tebou pripije. Nevenuješ tomu pozornosť, oči sa vám však stretnú.

– A aj ja som si tým prešiel... - povie zrazu „len tak“. - Teraz aspoň môžem piť červené víno a sedieť s ľuďmi... ktorí živia mňa a ktorých... živým ja... - a bez bolesti v tvári mu padne zrak na mužov vedľa neho - ako na posledného mu padne zrak na Róma, pomaly sa nadvihne zo stoličky, vráti sa naspäť do pôvodnej polohy, odloží pohár a zapáli si cigaretu.

- Čím... čím... si si prešiel?

- My sme si potykali? - „úprimný“ muž sa ťa spýta s úsmevom, ktorému nerozumieš.

A ostatní muži sa usmiejú ešte viac.

Ruža sa zahniezdi na mieste.

- Víno chutí? - spýtaš sa mierne ako baránok.

- Chutí, chutí... ved' sme ho začali piť prví... a ty si nám kúpil len tretiu fľašku... fľašku, ktorú sme chceli my...

A ty vieš, že niečo sa začína ozývať v tvojej duši - emócie, emócie stúpajú:

Začínaš sa stávať šialeným, bez opätovania citov a zachytenia osobnosti, bez sebaspoznania cudzou osobou. Ako každý, ako ty, ako každý... ako Ty:

Obzrieš sa, niečo v tebe ti otočí hlavu, hľadáš tú ženu za peniaze kasína, pre peniaze kasína.

Pretože občas každý muž potrebuje takú ženu, či chce alebo nechce.

Pretože občas každý chlapec je iba vír potrieb, ktoré mu diktuje „potreba“ stáda okolo.

V toto ráno sa stávaš každým mužom, ktorého poznáš!

– Chcel by si ju? - spýta sa všímavý, pozorný – a obchodnícky Róm.

Ruža sa medzitým uškrnie. Nie je v tom žiadna jej hra, iba úprimnosť ženy, ktorá má červené víno, ktoré jej zapadá do kombinácie večera pri mužoch, ktorí ju strážia ako „bohyňu svojho večera“.

Nič nie je zdarma pri stoloch, kde je zábava viac ako povinná.

Napriek všetkému, máš chuť na ženu, ktorá sa o teba obtrela s posmeškom v tvári.

- Chcel... Pozrela sa na mňa až priveľmi...

- Nebuď taký... moc rozumný... Nemáš mať prečo. Tu ide len o jedno, ak o tom nevieš, je mi to... ľúto... - Róm to povie tak diplomaticky, ako keby študoval „žurnalistiku týchto priestorov“. Vtip je v tom, že ju študuje, a jeho tieto priestory študujú rovnako.

Dokáže v nich prežiť – narozdiel od teba – už toľko rokov, a stále sa na neho pozerajú čašníci, keď otvárajú inými platené vína... A on nemá výčitky, lebo o tom je často život, o výčitkách.

Neriešiš, či bol niekedy „otvorený“, aby „spoločnosť okolo neho“ skúmala, čo môže ponúknuť, nie, to on ponúka... ak tomu nerozumieš, daj si ešte Red label. Ale ty si dáš („iba“)

d'alsie víno, a Ruža si prejde po perách ukazovák - ako ťa vníma, cíti, precit'uje. Pozerá sa na svoj pohár, a tak jej galantne naleješ, až na tie opilecké pohyby.

- Chceš ju? - zopakuje, a ty sa cítiš „ako mladý chlapec po prvý raz na výlete v „Bottom line“ cirkuse.

Až na to, že cirka pred hodinou si rovnako ponúkal Ružu – a ani o tom nevieš, hahaha!

Tak kto je väčší duševný hochštapler?! Ten kto si dá za to zaplatiť a živý tým rodinu

- neskrýva sa za mentálny stav?

Vstávaš zo stoličky, veď v pohľade Róma bolo „zostaň, postaráme sa“. To iba Ruža ťa chytí za ľavé zápästie, a siahne ťa späť.

- Čoho sa bojíš? Pokiaľ som tu s tebou... všetko bude... - štikne sa jej, - všetko... v poriadku.

Zasmeješ sa do tváre Róma. Obranne, záchranne.

Opäť nevieš... čo chceš, chcenie hovorí „áno-áno“ a niečo, čo v tomto stave nemá meno, hovorí „nie-nie“.

Róm sa postaví, napraví si zlatú reťaz na krku, doleje ti červené víno. Ako sa nakláňaš pre víno, ruku „vykrivíš“ do polohy obyčajného služobníka, ako žena, ktorá čaká po celý život na bozk na „odvrátenú stranu dlane“. Zháčiš sa, palec na ruke si schováš pod ostatné prsty, iným vetným spojením: zúfalo zatneš päť.

Muži si všimnú polohy tvojej ruky.

Róm pri odchode štipl'avo zanôti:

- Dobre. Daj mi 50 euro. A dostaneš... čosi viac... ako si si mohol pustiť za tých posratých 50 centov.

Šialenstvo potreby ťa vyženie do najbližšieho bankomatu. Róm ti je v päťách, vieš o čo pôjde? Dáš mu tie peniaze na ruku a on sa na ne pozrie.

- Ty si blázon, ale splním... dnes splním...

A ty sa pýtaš sám seba: „aké splním?“ - „aký blázon?“ - „aká druhá šanca?“ - „toto je šanca pre všetkých, ktorí sa už raz zbláznili a väčšina povedala nie... akejkol'vek romanci, ktorú mali v očiach, v snoch, v ponuke o dopyte a naplnení“.

Róm sa vyberie iným smerom, nepozrie sa na teba. Päťdesiat euro si schová do nohavíc, posledné, čo zachytíš... je...:

Róm nasadá do taxíka, starý hnedý Mercedes.

Mierne ťa zatacká pri bankomate. Povieš si, že ešte potrebuješ dajaké eurá a bez toho, aby si rozmýšľal koľko máš na účte, si vyberieš ďalších dvadsať euro.

Cítiš sa tak bohatý, cítiš sa ako Boh večera :)

Tak takto prichádzajú o peniaze tí, ktorí podľa cigánov len „keltujú“...

Tak takto prichádzajú o prachy hlúpi muži, ktorí nemajú žiadnu sebaúctu a ich srdce nemá pre nich žiadnu cenu.

Pouč sa:

Rozhodneš sa vrátiť do kasína, podvedomie je zrejme naviazané na Ružu, nuž:

Načo zachádzať tak hlboko do medziľudských kontaktov, do stretnutí a krátkych sociobiologických previazaní, o ktorých aj tak nikto nevie, pokiaľ sa chce... zabávať ako traja muži, ku ktorým sa vraciaš.

Ruža sa práve bozkáva s mužom, ktorý má tetovanie, na ktoré často vôbec nemyslí...

Ako ich uvidíš, ľavým uchom ti „zamáva“, chytíš si ho, neprikladáš tomu žiadny význam, lebo nevieš... prečo ti uchom prešiel pocit, ako by ti do neho niekto strčil jazyk.

Ruža k tebe zdvihne zrak v okamihu, v ktorom si chytáš ucho. Žensky a nenásilne odsotí muža, ktorému sedí na kolenách. Koketne sa zasmee, je vo veku, v ktorom je jej smiech, úsmev a opitosť výrazom, v ktorom niet sociálnej choroby, len chcenia zaujať, chcenia „byť odфотографovaná“ mužmi, ktorí jej môžu dať viac... hoci ani ona nevie v tomto veku, čo by to presne malo byť. (Tak nevie?)

Si ako ona, už svitá? Tu ti to môže byť jedno, tu svitá málokedy!

Si ako muž, ktorý jej položí ruku na prsník, a ona neurobí nič viac, nič menej, iba zakričí na teba:

- Kúp... víno!

Neovládneš sa, prisadneš si k nim, a ako lukostrelec, ktorému zobrali luk, pretože sa nesprával podľa pravidiel klubu lukostrelcov, sa neovládneš, a chytíš jej voľný prsník. Pričom ešte pred chvíľou si mal chuť zaútočiť na toho muža... veď ti siahol na kamarátku!

Ak by nezakričala... ak by jej tvár nevyjadrovalo súhlas... pekelným pokojom a úškrnom: „toto sú muži, a toto je moje nové dievčenské kasíno...“

Držíš jej prsník, a niečo sa z teba spýta, cez všetok alkohol, cez všetko, čo potrebuješ a nemáš, s čím bojuješ a pravidelne prehrávaš:

- Ruža, prečo?! - pýtaš sa naliehavo, jej prsník pri tej otázke stisneš ešte viac a podvedome hľadáš bradavku. Cítiš jej podprsenku.

- Preto, - a nahne sa k mužovi „Fuck the fear“, pobožká ho - precítene, diktuje tomu bozku tempo, prejde mu po brade... spôsobom, ktorý sa ti byť taký známy.

A to ťa vydráždi, pravá ruka ti prejde z jej trička pod tričko, podprsenku nadvihneš a prsník z nej (bohapusto? liberálne? socialisticky? pre každého muža v priestore?) pustíš do sveta kasína, ako ho uvidíš, odkrytý s naliatou bradavkou, neovládneš muža v sebe, zvierá v sebe a začneš jej ho zbesilo bozkávať.

Dvaja muži, pred ktorými čašník otvára víno (reagoval - čo najrýchlejšie - na výkrik Ruže), zatlieskajú, každý iným tempom, každý s iným úsmevom.

Muž s tetovaním odpovedá na dievčenské pohladenie... otázkou, ktorá patrí tebe:

- A kdeže si nechal... nášho futbalistu, náhradník?

- Dal som mu peniaze... aby... - zamyslíš sa, ako sa zahľadáš na Ružin vzrušený prsník.

Ale je to iba prsník a ty.

- Aby... si si zaplatil večer... tu... há? - uchechtne sa muž, a vytiahne „tvojej kamarátke“ na svetlo kasína i druhý prsník.

Všetky tieto dievčatá z tovární, sú príliš slobodné, keď im kúpiš slobodu medzi mužmi, ktorí ťa nezabijú = veď si priniesol dievča - pekné a „slobodné v ich očiach, to stačí na noc, na takéto ráno“.

- Tak líž, - muž sa ledabolo dotkne ramena, kde má vytetované - nahne sa k tebe, zašepká ti do ucha ešte raz: - líž...

A ty lížeš ako otrok kasína, ako otrok života, ktorý nechceš žiť. Určite nechceš žiť? Ak lížeš ženský prsník kamarátky – chceš žiť na objednávku druhých?

Chceš žiť život pre ženy kasína? Chceš patriť mužom kasína?

Práve im patríš až do rána – hlavne si z toho nerob ťažkú hlavu a vždy urob čo máš urobiť:

A čašník len s ďalšou pokrovou tvárou (ktorú môžeš nájsť naozaj všade - ak si dáš námahu) pokrúti hlavou, mlčí, a Ruža si s úsmevom klauna sexu, ktorý slúži neznámemu kráľovi, ktorý má meno najsilnejšieho muža v priestore, kto je ním?, kto je ním? - Rozalita si teda s tým ľahkým úsmevom do čašníkových očí... chytí pravý malíček ľavou rukou a trikrát si po ňom prejde...

...chytí ženskou podstatou každého muža inak: jeden je zviera – alfa samec, druhý je otrok - beta samec, ale keďže muži vedia spolupracovať, pokiaľ je aspoň jeden prsník voľný pre „tvoj/jeho svet“...

Aj muži sa dokážu dohodnúť bez slov, pokiaľ majú z toho obidve strany výhody.

Už v tejto miestnosti vlastne ani nie si, si skôr tým prsníkom ako sám sebou, Milan...

A tvoja matka sa práve prehodí v sne, a tebe praskne v pravom i v ľavom ramene, takmer súčasne. Áno, nevenuješ tomu pozornosť, zahrávaš si so svojou podstatou celkom odznova: Ruža si pritiahne tvoju hlavu ľavou rukou, pohladí ti vlasy, muž s tetovaním sa na teba zašklabí, trhne ti pravou rukou, ale nemáš ju kam odhodiť, keď ti drží Ružin prsník. Všetko je proti tebe alebo všetko je s tebou? Vnímaj realitu odznova!

Zrak ti padne od prsníka k nohám Rozaliti/Ruži, do miestnosti, ktorá nie je biznisom v očiach mnohých, vstúpi slečna z miestnosti, kde je – odznova, odznova: - hazard náboženstvom duší, všetkých duší, ktoré sú v nej. Slečna, ktorá sa už raz o teba obtrela:

Príde až k stolu, k „futbalovému“ stolu, kde si už raz bol označený za náhradníka... pozrie sa na teba a spýta sa ťa:

- Kde je Slávo?

A všetci zostávajúci muži sa zasmejú... Jeden z nich rozleje pohár od vína a zahreší, slečne povie do očí ako ďalší majiteľ „tvojho/nášho“ večera:

- Zmizni!

- Slávo mi volal... že mám pokecať s týmto páňkom...

- On ti volal? – muž s tetovaním sa rozosmeje ako pirát, ktorá sa nemusí hrať na piráta.

A ona odpovie ako sa na diplomatickom večierku odpovedá poslancovi, ktorí práve „schvaľuje váš zákon“:

- Volal mi a poprosil ma, že tu mám niekomu dačo vysvetliť, - a pri tých slovách mierne vypláži jazyk, mierne ako ovečka, ktorá nechce dráždiť barana.

Kurva má mozog, a ty máš stále v rukách prsník Ruži, ihneď ho spustiš, ako sa ti „nová žena“ pozrie do očí. Pichne ťa „za chrbtom“, niekde v strede chrbtice, a ty sa preheš... „po niekoľkýkrát“ ako automat.

Aj automat je oproti tebe slobodnejším, keď sa zdvihneš, Ruža si prejde po vlasoch, ukazovákom pravej ruky ukáže na ženu, a tebe sa nahne hlava doprava ako sa jej zahladíš do očí.

Je ti ukradnuté jej meno, všetko čo zrazu vieš - je: „Róm, futbalista, Slávo neklamal!“

Žena sa zavlní, a ty sa meníš na pochodujúci pohlavný orgán, ona na tvoj nový objekt túžby. Nemyslíš, nestoneš, začínaš s ňou tancovať. Objíme ťa...

„Študent práva“ sa pozrie na Čviru a tá si radšej... odpije z pohára, ktorý jej kúpil.

Obidvaja pozorujú scenériu ako v divadle, ktoré nepotrebuje meno.

„Študent práva“ sa postaví zo stoličky, prechádza okolo vás - až sa zastaví pri jukeboxe.

Ťažko povedať o čo mu ide, povedzme si však otvorene, že 50 centov bude v tomto kasíne vždy len 50 centov.

Vedel by si o tom, ak by s tebou netancovala kurva, ktorá má tiež svoj svet, len o ňom nehovorí, pokiaľ nemá za to zaplatené...

Začína hrať skladba, ktorá hýbe ženou tak ako chce „student práva“?

Sotva, muž s tetovaním preberie Ružín voľný prsník a už má „práve toľko, koľko potrebuje“ – na krátky okamih.

Tak sa vlníš ako chce... ona, tak... vlníš sa ako ten, kto „daroval“ 50 eur nočnému futbalistovi?!

Muž s tetovaním zakričí na celý podnik, pomedzi dva prsníky:

- Slávo jej zavolať... do kasína, kde nie je počuť... mobilné vyzváňanie... hehehe...

Žena, ktorá s tebou tancuje, pri jeho výkriku pokrúti hlavou. – Nevšímaj si ich, oni len neradi vidia, keď niekto ako ty so mnou tancuje... Šak vieš... – a chytí ti zátylok, pohladí ťa, a ty prestávaš vnímať vonkajší svet.

Vnímaš len ju a jej oči, jej vlasy, jej vôňu.

Patríš len ďalšej žene, nechávaš sa viesť, nie je v tom láska, je v tom jestvovanie?

Nemáš ju potrebu pobožkať, napriek všetkému!

Máš ju potrebu pretiahnuť, napriek všetkému! A tá potreba ti podlomí „pravé koleno“, pravú nohu, žena ťa zachytí a jej úsmev je skôr úsmevom záchrany ako úsmevom ženy, ktorá v tebe vidí „automobil na použitie“.

Ružou trhne, otočí sa od muža s tetovaním, jej pohľad pristane na tvojom zadku, a teba v ňom niečo pichne.

Je to pozdrav „z neba“ alebo „z pekla“, je to pozdrav od ženy, za ktorú dnes nesieš zodpovednosť?

Tomu pichnutiu nevenuješ pozornosť, mal by si?

Muž si vynucuje ďalší bozk od Rozality/Ruži, a ona neodmieta, vyliate víno jej kvapne na nohavice, ale nikto si toho nevšimne.

Až teraz prichádza čašník utierať červené víno, pomaly tečúce iba na jednu stranu stola...

Utiera ho špinavou handrou, dva mesiace nevypratou.

Žena tancujúca s tebou ti prejde po brade:

- Niekedy by si sa mohol oholiť, bol by si viac sexy... pre nás... – a pohladí ti obe ramená.

- Pre koho? – zachytíš poslednú časť vety.

Nuž, Ona sa iba pousmeje.

Nie si ďalej ako včera, a to je škoda.

Tento večer, táto noc ťa vráti späť medzi nás, medzi všetkých, ktorí občas nájdú aj v očiach „takej ženy“ záblesk nikdy neobjavenej... pravej lásky:

Počuješ akúsi pieseň a text v tebe z teba vyviera ako sa nakloníš ku kurtizáne, ktorá si „ten text nepýta“:

„Všetci padáme a stúpame len podľa našich činov, myšlienok a šanci, ktoré odhodíme, ktoré nás strávia zaživa...“

Všetky naše vzťahy nás tvoria a menia nám osobnosti... len podľa nových dní, ktoré si ešte dokážeme priznať...

Len podľa peňazí, ktoré zarobíme v kolektívoch, ktoré nám im dajú zarobiť... pokiaľ sa správame ako tí, ktorí „dokážu využiť každú poslednú šancu“...

Kde sú tvoje myšlienky, ktoré ti patrili, keď si vstupoval do dnešného večera a komu teraz patria?

Kde sú tvoje pohľady a náhľady, obhajoby seba samého, kde je cit... a kde je pravda, ktorou sa snažíš byť pre ľudí, ktorí ťa majú radi a ktorí žijú každodenné životy – a občas si ich dokonca dokážu vychutnať?

Nie, nedôjde ti to, aspoň nie dnes, že tým kým si, to nie je len tak:

Žena sa ti dotkne rúčkou a ty... nepocítiš erekciu! Si akýsi zauzlený, niečo nie je v poriadku, ako ti zrak padne na muža s tetovaním.

Zamrzne jej úsmev v tvári, všimne si kam si sa pozrel, našpúlí pery s mimickým výkrikom: „škoda ťa!“ - „škoda... hlas máš pekný... nie si na zahodenie... ale...“

Zrazu s tebou tancuje s takou kamennou tvárou, i dobrý pokrový či šachový hráč by teraz závidel.

Otvára sa dvere do predsiene kasína, do miestnosti s jukeboxom, do miestnosti Ruži... do miestnosti kurtizány... do miestnosti mužského futbalu s každou podobnou dušou, akú máš ty vchádza Slávo, pohľad mu ihneď padá na ruku kurvy, ktorá bola ešte pred chvíľkou v tvojom rozkroku.

Tvoje oči a jeho oči sa stretnú a ty pocítiš niečo ako prúd v „troch“ (je ich viac, nevieš koľko) vlasoch. Slávo si prejde ukazovákou pod pravým okom, pritancuje zozadu k žene, ktorá doteraz „bola iba tvoja“.

Žena sa v záblesku jej života otočí k Slávovi a prejde mu obidvoma rukami po tvári s podobným pátosom ako tebe prešla po brade.

Zostávaš stáť, nohy ti zamrznú, nechce sa ti tancovať.

Ruža sa zodvihne zo stoličky, mužovi s tetovaním prejde po tvári veľmi podobným pohybom ako kurva na parkete Slávovi, a začne sa vlniť, až sa privlní k tebe a zašepká ti do ucha:

- Tancuj... tancuj... so mnou...

A ty vieš všetko o jej škole, lebo toto je jej škola!

A ty vieš takmer všetko o jej presvedčení, pretože toto je jej presvedčenie – dnes ráno!

A ty vieš všetko o tvojej potrebe. Pretože ona sa stáva tvojou potrebou – celkom z ostra, pretože toto chcela – **a toto dostáva!**

Tancujete spolu – tak takto tancujú priatelia, ktorí jeden druhému pomáhajú!

Tancujete spolu – a čoraz viac sa to podobá na sex, ktorý potrebuješ rovnako ako ona, aby si našiel silu vyrovnáť sa s odporom a kašľom kresťanov (keď budú zajtra prechádzať okolo teba, napríklad) a iných „sudcov“ života, ktorí nie sú nadšení správou Kasína.

Život nie je len kasíno, život predsa môže byť aj rodina, milienka, všetko, čo nájdeš, všetko, k čomu sa odhodláš, všetko, čomu sa poddáš, všetko... a každý, ktorého pustiš do tvojho sveta.

Však, Slávo?! Však, Ruža?! Však tvoja mama a tvoj otec - ?!

Kto ťa z nich miluje až za hrob?

Nezabúdaj, byť pochopeným nad ránom v takomto podniku je niečo, čo sa nedá zaplatiť...

Ruža ťa objíme a obtrie sa ti o ucho:

- Ty vieš, kto som... Všetk vieš kto som?

Objímeš ju bez toho, aby si vedel kto naozaj je. Nikdy si o tom nerozmýšľal tak hlboko, aby ťa to bolelo.

- Potrebuješ niečo viac... – povieš bez rozmýšľania, povieš, akoby si netancoval, akoby si nechcel jej telo nazvať svojou spovednicou!

Nachvíľu sa zháči. Prestane sa vlniť s tebou pre teba.

- Čo.. si... to.. po...povedal?

A ty ju objímeš a ona sa nechá, objímeš ju pre niečo iné ako sa nechala objímať Ona.

Žena, ktorá tancuje s Rómom, sa pozrie na vaše objatie „objektívom“, ktorý patrí viac Kasínu ako jej samej.

Slávo, futbalista a Róm, v konečnom dôsledku človek, ktorý je stále vlastníkom 50 eur, ktoré si mu daroval (čo s nimi urobil je nepodstatné, zatiaľ-pokiaľ na ne – a na teba nezabudol) ako vydedenec snov, ktoré patria každému rovnako, pokiaľ ešte žije... ešte žijeme... Slávo si odkašle, ako vaše objatie pokračuje a pokračuje.

Žena, ktorá s ním tancuje čoraz divokejšie, sa neudrží a ulomí sa jej podpätok. Nespadne, Slávo ju zachytí pomedzi záchvat kašľa, ktorý sa stupňuje.

Až teraz sa prebudíš z očarenia ženským telom, ktoré sa ponúka, možno viac ako jej bytostný rozmer(!), a zahľadiš sa na Róma. Pobúchaš ho po chrbte, no slečna(pani?), ktorá s ním tancuje sa „zábavne“ ozve:

- V tom to nebude, pane... – pritom ako to povie, žmurkne pravým okom, a ty pri pohľade na jej upravenú tvár, plnú mejkapu, zneistieš, Ruža k nej pritancuje a zasmeje sa jej do tváre:

- Že pane... hahaha.

- Ty buď rada, že tu môžeš skákať... – odpovedá kurva, ktorá to už má „právom odsúhlasené“. Rád by si niečo povedal, ale zasekne sa ti jazyk (za zubami), a alkohol v tom pre tentokrát nebude.

Kurva sa ti zaškerí do tváre, Róm ti preberie Ružu, a niečo ti prejde penisom, akási vlna, ktorá sa končí v tom ako sa pozrieš k stolu, kde sa objednáva ďalšie červené víno. Komu ho asi tak pripisujú na účet?

Nebud' k sebe taký krutý – po prvý raz v tejto knihe!

Je to len život, vychutnaj si... kasíno, ak si už do neho vstúpil a máš na to (aspoň v tento deň!), aby si si zaplatil obsluhu.

„Vyhýbaj sa kasínu! Vyhýbaj sa... ak nemáš čím zaplatiť, ešte máš v sebe totiž súčiastky, ktoré môžu byť rozpredané, pokiaľ nebudeš vedieť zalepiť opätok... takej žene ako je Ona... Rozumel si?“

Našťastie Ruža preruší tento tvoj prúd myšlienok, a skočí ti okolo drieku:

- Som tu s tebou... Ja!

A ty ju chytíš za šijou ako muž, po chrbte ti prejdú zimomriavky, a pre mužov pri stole a pre Róma, ktorý zabáva ženu, ktorá mala zabávať teba... **je to v poriadku!**

Opäť začínaš tancovať, opäť sa začínaš vlniť, podobne ako Ruža. Najskôr opakuješ jej vlnenie, ale čoskoro prechádzaš do nového - a iba tvojho vlastného vlnenia, tancu, ktorému nemáš prečo dávať meno.

Netušíš, či je to nový tanec, či už tak niekto pred tebou náhodou (ne)tancoval v histórii tohto podniku.

Si to len ty a všetko, čo vidíš, celkom od začiatku!

Je to všetko, čo k tebe prichádza, keďže zájsť až sem – **to bolo tvoje rozhodnutie!**

Všetky tie mašiny úspechu, ako žena, ktorá dráždi Sláva!

Všetky tie mašiny zábavy a záchrany mužského života, ako tá Ruža, ktorú si predsa vytiahol z jej mizérie a teraz sa o teba stará celkom na ostro. Na ostro, Milan!

A všetci tí muži, ktorí dávajú zábavu za víno, a ich dobro v nich má toľko mien, o ktorých kňazi nevedia, lebo kňazi žijú v iných platformách myslenia a odomykania „plodenia, uvedomenia a sebaspoznania“.

Každý za niečo, každý dajako a každý sa prepracuje k precíteniu jestvovania s niekým iným, zvyčajne po svojom, a tie najlepšie príbehy, niekto o nich hovorí, lebo si myslí, že tým niekoho poučí a niekto... radšej čaká na deti, lebo chce, túži, aby aj oni uvideli to, čo nikto viac neuvidí...

Svety ľudí, svety, ktoré platia a niektoré sú stierané ako losy, svety ľudí, niektoré túžia po objavení a niektoré túžia objavovať.

Vo svojom tanci neobhajuješ nikoho nového, netancuješ za niečo nové, tancuješ len sám za seba. Tancuješ s Ružou, a pohľad ti padne na prsník, už schovaný v podprsenke.

- Páčilo sa ti to?
- Páčilo...
- Vidíš, aké je to jednoduché...
- Prosím?

A Ruža sa koketne zasmee tvojmu „prosím?“.

Dnes netvoríš žiadny nový príbeh, a napriek tomu tvoríš svoju budúcnosť...

Pobozkáš ju na líce, precítene, a ju to vzruší viac ako by si ju pobozkal na ústa, avšak... je to Ruža, ktorá kvitne – najlepšie – nadránom, ak už nie je ráno:

- A na ústa nevieš?

Čosi v tebe ťa brzdí, hoci strácaš všetky zábrany... stále je aj v tebe čosi, čo každý volá inak, no každý to v sebe nosí.

Výchova, skrytá emócia, patriaca niekomu inému, inej žene, ktorá ti otvorila srdce, a tým aj myseľ... aby si videl... to, čo dnes nechceš vidieť!

- Chcem ťa pobozkať na druhé líce... – zaveje z teba, a ty si prekvapivo uvedomíš svoj dych.

Ruža ti nastaví to „druhé líce“, a pri tvojom bozku, z ktorého sa nestratí precítenosť a odovzdanosť, z nej vyraší:

- Ty si ešte aj tu taký čudný... ale aspoň je sranda, no nie?!

Zdá sa ti, že zažívaš pozitivitu, a necítiš fyzickú bolesť, úsmev je akoby dodaný zhora, tvoje pohyby patria na prvý dojem... kráse, ktorú vnímaš, vnímaš krásu kasína, herne, podniku.

Klamstvo, pravda?

„Kto“ sú tvoje pocity?

„Kým“ sú tvoje pocity?

...keď chytáš za zadok Ružu a oči ti zablúdia na zadok kurvy, ktorá možno v súkromí nie je... kurva. Rozumieš tomu?

Lenže jej zadok ťa rajcuje, a tebe je jedno... kým je, hlavne že má pošvu, hlavne, že má pohlavie, ktoré potrebuješ k prežitiu.

Stávaš sa zvierat'om, ktoré tak odsudzuješ, keď triezvy kráčaš po ulici.

Stávaš sa všetkým, kým vlastne nechceš byť!

A Ruži chytáš obidva prsníky, ten ľavý vytiahneš a bozkáš ho, verejne pred všetkými, a každému je to jedno, len kurva na pravo sa zasmieje a zdvihne palec za chrbtom Róma, trhne jej kútikom úst a žmurkne na teba.

Jazyk ti vyletí, lížeš bradavku a pocítiš erekciu, promile sa stávajú pacientom evolúcie.

- Pekne voniaš... – povie Ruža, ty ju nevnímaš.

Si len v ďalšej knihe života, ktorá patrí ďalšej žene života.

Ruža/Rozalita ti prejde po vlasoch a jazykom sa dotkne ušného laloku.

- Dnes ťa chcem... – povie, a tebe sklzne ruka k jej rozkroku. Cez jej rifle necítiš jej pohlavný orgán.

Si tak blízko, Darwin a všetci pred ním by ti zatlieskali, ak by si vedel čo robíš, teraz si teda zatlieskaj sám...

Muž so zlomeným srdcom a žena, ktorá vie, že ho má zlomené. Chytil si sa na háčik a ani sa netrepeš, ako správna ryba, priateľ, dokonca i tresky sa bránia, keď sú vylovené z morskej masy.

Tvoje rodné mesto vystrkuje pazúre, bráň sa... ak dokážeš! Je to len metafora, samozrejme, ideš na kolená, nosom zapadneš do jej rozkroku, narazíš na zips. Nos pocíti kov, zastudení ťa jej zips, mykneš hlavou, ona si prehodí vlasy zo strany na stranu, ty zdvihneš hlavu a usmeješ sa, lebo niečo chceš!

Toto je úsmev, v ktorom je skrytá potreba!

Toto je úsmev, ktorý každý deň vidíš na úradoch, v kostoloch, v školách, v nákupných centrách...

Lenže! Toto je aj tvoj úsmev! Už aj tvoj!

Praskne ti v jednom z kolien, úsmev pominie ako Ruža žmurkne, teraz ten úsmev prechádza do nej ako putujúci cestujúci.

Ruža vyplazí jazyk, a ty sa cítiš ako had, ako obyčajný slepúch, pretože vzápätí vyplazuješ jazyk, ona pomyká hlavou, a kurva pobozká Sláva, zostávajúci muži pri stole hromadne siahnu po pohároch od vína.

Dnes stúpaš po akejsi špirále, si to ty, kto ju spustil, stal si sa vírom a ostatné víry okolo teba sa s tebou hrajú, možno sa staneš nimi a možno sa oni stanú tebou.

Nie si poslom Boha, si iba anténou iných ľuďí! A Ruža je teraz tvoj vysielateľ, chytí ťa pod bradou, jemne ťa zdvihne zo zeme, stretnú sa vám oči, zdá sa, že inak ako doteraz – realita, realita, toto je realita, čas beží, tvoje srdce tlčie a ani jeden jeho úder sa už nevráti! Toto je jej realita! A ty si jej jo-jo.

Buďme úprimní, nezdá sa, že by ti to prekážalo. Ide však o to, čo si už iba „tanečník alebo sa stávaš ešte aj v tejto situácii skutočným... človekom“. Čo myslíš?

Róm sa k vám pritúli, kurva si pomaly sadne k zostávajúcim mužom a unavene prehodí:

- Nalejete mi trochu vášho vína?

A v jej hlase... sa nachádza potreba po ľudskej ľútosti či blízkosti? Potreba... zapíť všetky jej kroky, ktoré nediktuje sama sebe.

Čo je to pochopenie jej ľudskosti, ktorú skrýva v sebe ako každý z nás?!

Muž s tetovaním, ktorý „prišiel“ o Ružu... jej podá Ružin pohár.

- Čistý nemáte? – spýta sa a ľavou rukou si prehodí ofinu, patriacu čiernym prefarbeným vlasom. Jej skutočná farba je tajomstvom.

Áno, i toto tajomstvo málokoho zaujíma.

Ružin zrak padne na jej pohár v sekunde, v ktorej si kurva priloží víno k ústam.

Kurve sa nepodarí správne trafiť do úst, a niekoľko kvapiek vína jej kvapnú na jej „pracovný úbor“, ktorý je volavkou a biznisom v jednom, druhom i treťom... bode spisovania tohto spisu.

Zahreší, muž si zase prejde po svojom tetovaní.

Ach, nie je to tak pôsobivé? Vidieť to, čo vidíš - ak by si tomu venoval pozornosť?

Róm objíma Ružu zozadu a tebe to nevadí. Chceš sa deliť o všetko, o čo sa deliť muž nemá, ak žena nechce?!

Ruža sa prestane pozerat' na ženu s vínom. A otočí sa k Rómovi, dotkne sa jeho zlatej reťaze, a rozosmeje sa smiechom, ktorý si ešte od nej – včera/dnes – nepočul.

Objímaš ju zozadu, ona pocíti tvoju erekciu - ale po tvári pohladí Róma... Ten zrazu odtancuje k stolu, kde žena vypije víno na ex.

Parket je prázdny, ktosi otvorí dvere do „skutočnej“ hazardnej miestnosti, muž s hnedou cigarou v ústach, asi tak stodvadsať kilogramov, v bielej košeli s uvoľnenou čiernou kravatou. Prejde si po mierne zarastenej tvári, strnisko, ktoré sa dá za peniaze prepáčiť, ak máte radi pichanie v ktoromkoľvek smere, ženy, všakže? – nuž, vráťme sa k „pravde“ toho, čo môžeš cezo mňa uvidieť, **ak čítaš aspoň ty s otvorenými očami.**

Muž s nevyberaným krokom - zdá sa, že kráča spôsobom, ktorý mu je ukradnutý a ktorý nevníma - zastane pred „vaším“ stolom. Žena odloží prázdny pohár, ktorý Ona zviaza v rukách.

- S nimi piť nemusíš, so mnou by si mala...

- Viem, - povie, a postaví sa (až priveľmi) podobným spôsobom ako od stola vstáva asistentka ktoréhokoľvek politika po mítingu, na ktorom zaznelo len to, čomu verí daný politik až natoľko, že ho nikto „nemôže obviňovať z vedomého klamstva“.

Žena pred ním skloní hlavu, muž si spojí palec o palec – vie o tom pohybe? – žena zdvihne hlavu, muž si pohladí svalstvo pod ľavým okom.

Muž ju objíma svojim veľkými pažami, žena sa stretne s očami s mužom s tetovaním a ten dopije víno vo svojom pohári.

Ruža sa vráti k tvojej tvári a pobožká ťa na líce.

- Chcel by si ma? – spýta sa ťa ako keby to nebolo jasné... Z jej diktátu do tvojich očí je však jasné ešte čosi:

„Dám ti zábavu, skutočnosť radšej nečakaj.“

Triezvi muži by sa mohli spýtať:

„Akú skutočnosť?“

Ty však teraz nepatríš imaginácii nevyužitých svetov (ktoré majú často pocit šťastia a životnej spokojnosti – niečo za niečo), to ty si teraz používaný! – a preto odpovedáš reálne so zmeneným vedomým:

- Chcel by som...

A Ona viac nepotrebuje, stáva sa tvojou personálnou pannou Máriou, ak by si o tom ešte nevedel, avšak mal by som napísať... panna Mária ti chce ukázať „kto si“, Ruža... chce možno

iba uistiť, že stále kvitne a jej pichliače nie sú škodlivé, aj keď sa nimi popicháš a možno vykrvácaš – lenže „**bude iba to tvoja chyba, jasné!**“

- Nie sme v tom sami... – vykúzlili zo seba Ruža, a ty tomu nevenuješ pozornosť. Hlavne, že môžeš dýchať vôňu ženy.

Hlavne, že môžeš cítiť pohyb ženy - ako sa na teba tlačí, ako ti vlieva do žíl sebadôveru.

Hlava ti klesá na jej rameno, akási uspávanka ti tlačí na spánky, no Ruža ti fúkne do tváre a jej dych je prekvapivo... taký „panenský“. Dievčenský, čerstvý, cítiš len pozdvihnutie.

Mal by si vedieť, ženy a ich hypnóza... Si raňajší kohút, si jej raňajší kohút, tak kikirikaj!

Pobozkáš jej ucho, zahryzneš sa jej do ucha, čo najjemnejšie... A Ona ťa chytí pod krkom a zastane:

- Bud' dnes môj Tyson...

- Kto? – vyletí z teba, vieš o čo ide, ale niektoré otázky sú povinné.

- Daj mi už ten bozk, ty trdlo...

Ibaže ty nemôžeš, tá brzda v tebe nie je stále odbrzdená, brzda skutočného spojenia so ženou. Poviem ti, prsia sú len sexuálnym objektom, ústa ženy, to je už niečo viac... cez ústa sa môžeš dostať až do jej hlavy, nie že by sa cez prsia nedalo... ibaže sexuálne objekty budú vždy len objekty, a ty v žene potrebuješ naštartovať aj niečo viac, ako len... aby Ona (každá Ona...) zamrzla v ceste do teba na rovnakej výhybke menom: sexuálne objekty, a vyššie sa nedostaneš!

Lenže ty radšej – namiesto bozku muž versus žena – jej znova chytáš iba prsníky.

- Ako chceš... – zašepká, - Len ako chceš, - a chytí ťa v rozkroku.

Tvoja erekcia, ktorá sa hlási o vyslobodenie, začína plavbu a niekde hlboko v tvojej hlave sa ozve hvizd rozhodcu.

Ruža zahvízda, muži pri stole zdvihnú hlavy, Róm sa postaví zo stoličky, na ktorej vlastne ani poriadne nesedel, schmatne do rúk čerstvo otvorenú fľašu od vína, a vráti sa k vám.

Niekomu zazvoní mobil, čašník hľadá pohľadom komu... zvoní...

Slávo ti podá fľašku do rúk, až príliš rýchlo ju – kľčovito – chytíš do ľavej ruky, priložíš si ju k ústam, Slávo mľaskne a ty piješ... Nemyslíš, v hlave počuješ kikirikanie kohúta, počuješ? Alebo ti zvuk vína, tečúceho hrdlom až do žalúdka, tiká v mozgu ako časovaná bomba?

Neviem, neviem, ty vieš... Slávo chytá Ruži prsia, všetko sa opakuje väčšou rýchlosťou, a Ruža ti nepatrí - ešte raz - a hádam naposledy.

Je skutočné ráno, záverečná!

Začína sa opäť odznova!

Zostávaš stáť osamelý v strede parketu, Ruža sa ti vzdáľuje, Slávo sa ti usmeje do tváre, opäť mľaskne a ty sa napiješ z fľašky.

Máš naozaj čo si chceš?

Tento vlak ti ušiel, a ty to cítiš, iba tvoj mozog o tom odmieta byť informovaný, akýsi pud mužskej sebazáchovy nepripustí uvedomenie toho stavu.

Svet, ktorý máš v sebe ako väzeň „dnešného rána“, sa začína podozrivo otáčať, a ty začínaš strácať pôdu pod nohami, otočíš sa a dotackáš sa k stolu, muži si vymenia pohľady, muž s tetovaním si „už v podstate očakávateľne“ prejde po tetovaní a vylezie z neho zachrípnutým a prefajčeným hlasom:

- Si v poriadku...?

A ty sa mu usmeješ do tváre podobne ako sa ti zasmial do tváre Slávo! „Vítazne“ si priložíš fľašu k perám, silno si udrieš sklom o zuby, poškodíš si sklovinu na pravom, najväčšom

prednom zube, hryzáku, a ver mi, odteraz vždy... keď sa napiješ červeného vína, dostane si ti pod sklovinu a bude ťa v každom novom ráne - po pití - bolieť „ten zub“... pri kontakte s (raňajšou studenou z vodovodu - napríklad) vodou.

Samozrejme, piješ ďalej aj cez bolesť, sklo z hrdla fľaše, ktoré ti zostalo v ústach, vyplŕvaš, nie si porezaný...

Nie si porazený?

- Dávaj si na seba pozor, - povie muž, ktorý doteraz mlčal, naozaj mlčal!

Ty sa mu prinútiš pozrieť do očí, nedokážeš však zaostriť, jeho farba očí ti jej tak vzdialená.

Pichne ťa v kolene, nie, nie, tento raz ti v ňom nepraskne – pichne ťa v ňom na jeho „najslabšom“ mieste, už raz poškodenom, operovanom (a ty nikdy nezabudneš... ako sa ti žena v čiernom úbore, sediacá naďaleko ihriska, kde si hral... áno, áno, „študentka práva“, pozrela do tváre a povedala: „Športom k trvalej invalidite, Milan?...“)

Áno, áno, si po iba ďalšom úraze a dostávaš svalový kŕč do pravej nohy, presnejšie do pravého lýtku.

Si donútený sadnúť si.

Napiješ sa z fľaše a konečne si všimneš, že si nalomil hrdlo fľaše, napriek tomu si odpiješ.

- Už by si nemal, - povie muž a ty postrehneš aspoň farbu jeho trička, je žlté a zdá sa ti, že na hrudi má smajlíka, čierneho s vyplazením jazykom. Snažíš sa prižmúriť oči a čítať ten text nad smajlíkom.

Muž sa nadýchne, buď si istý, nemusí čítať tvoje myšlienky na to, aby pobavene povedal:

„Je tam napísané: **kam vstúpi Muž, tam s ním vstúpi zákon, tak či onak**“.

A ty sa chichotavo rozosmeješ, Ruža sa mierne zavlní, Slávo ťa skontroluje a keď ním prejde tvoj chichot... pokračuje – „slobodne“, slobodne – v riešení Ruži ako satisfakcii jeho života, na chvíľu.

- Niečo smiešne?! – spýta sa dajako štipľavo a najmä: vážne.

Čašník sa prinúti zájsť aj k „vášmu“ stolu a popri nezakrytom zívání, z neho negustiózne vypadne:

- Páni, záverečná.

Muž s tričkom, na ktorom je zákon zábavou pre toho, kto nikdy neprehliadol zákon, sa nakloní, pritiahne si k sebe poloprázdny pohár, kývne čašníkovi - zdá sa ti, že čosi v jeho očiach zablikalo na červeno... – zazdalo sa ti, že nad jeho vínom sa objavil akýsi modrý záblesk... zdvihneš hlavu a pozeráš sa, či niekde „nesvieti nad vami modrá žiarovka“, ale potom iba pokrútiš hlavou a radšej sa ponoríš do jeho hlasu:

- Všimli sme si, že je záverečná... Ale pokiaľ sa ešte hrá... nikdy nie je záverečná...

- V tejto miestnosti už je... záverečná, - pokojne odpovedá čašník, jeho zívanie je už zabudnuté i ním samým.

- Nepustiš nám hento kasíno?! Prachy nebudú problém,- ozve sa muž s tetovaním, pričom si z úst vytiahne čosi nepomenovateľné.

Najskôr páratko...

Kde sa tam zobralo, **je ešte nepodstatnejšie... než „všetko, čo sa doteraz napísalo... a neudrelo ťa v mene pomoci, aby si sa prebral do vlastnej reality...“**

Čašník sa už-už hotuje s „raňajším unaveným úškrnkom – je po fuške, ktorá nemá meno, lebo nikto sa neobťažuje... nájsť to správne meno, ale aspoň dajaké peniaze sú zaručené“ – áno, hotuje sa na odpoveď, ako mu oči zabľúdili k vyradenému stolu - otáčadlu s číslami (koľko mužov pri tom stole prehrali svoj život?), no muž preruší jeho nádych, pričom vyrazí z neho ako dajaký spúšťací mechanizmus lavíny:

- Nehovoril som na teba, to som hovoril jemu... – a rýchlo našpúli pery, keď dopovie. Ten jeho prepaľujúci pohľad je ako zverák, pohľad, ktorým ťa obšťastňuje je...tak... pravdivý – a len muži budú rozumieť prečo (...☺...). Štikne sa ti.

- Mne? – povieš, a pretrieš si obidve oči.

- Ty si zábava... – pokračuje v čomsi, čo je hádam ako... cirkusové koleso.

Ukáže na teba ukazovák, ukáže na teba len ako ženy doteraz na teba... ukazovali, a teba nadvihne zo stoličky!

Postavíš sa, napriek bolesti, prekonáš ju, lebo chceš! „Následky? Aké následky?“

Šuchtavo vyjdeš z kasína na svetlo Tvojho mesta, ktoré sa mení na „mesto, ktoré ti nepatrí“ vo chvíli, v ktorej uvidíš prvú starú ženu... ako kráča na samoobsluhu, otvorenej od šiestej.

Pozrie sa ti do očí a tebe zamyká tvárou. Vytiahne vreckovku a vysmrká sa do nej.

- Nechcete mi ju hodiť o tvár? – zašepkáš sa... a dúfaš, že ťa počula. Mal si šťastie, nepočula.

Kráčaš osamelý, doma, v byte, ktorý si zdedil po starej matke, ktorá ťa milovala láskou o tri generácie „dozadu“, láskou, ktorá sa nehrá na čas... láskou, ktorá bola skutočná, nech už bola „rodičovská, babkovská, privlastňujúca, žensky ochranná“... – doma ťa nikto nečaká, možno len jej „duch“, ktorý zostal medzi stenami v byte, kde vyrastala tvoja matka, kde si vyrastal i ty sám. Vo všetkých stenách sú pečate všetkých tých vašich príbehov, o ktorých vieš len ty a tvoja matka a každý kto žil s ňou, s tebou, so starým otcom... s ujom, s jeho svetom...

Tvoj svet je momentálne podobný tvojim nohám, ktoré zakopávajú i o tie najmenšie nerovnosti.

Ten byt si stará matka odpracovala v závode, v ktorom pracovala po celý život.

Ten byt si tvoj starý otec odpracoval... v závode ťažkého hospodárstva... v socializme, kde bola rovnosť vykúpená... jednotným prežitím života – vieš si to predstaviť?

Všetky tie talenty, všetky tie ľudské príbehy, ktoré postavili, spravovali, udržali ten závod v chode - a nikto o tom nehovorí.

Koľko z tých ľudí si postavilo chaty a získalo byty, lebo splnili to, čo sa vyžadovalo?

Koľko z tých robotníkov, inžinierov, plánovačov, strážnikov sa upilo na smrť, lebo to už nemohli zniesť? Nemohli zniesť manželské životy, rodinné životy?!

A nemohli zniesť vlastné vnútra, tak ako ty - teraz:

V hlave ti zase začína vládnuť „spomienkový hotel“, prepadávaš sa do dajakej melanchólie, pred tvárou sa ti objavujú obrazce ľudí, ktorých si v živote stretol, ktorým si ublížil, ktorým si pomohol, ktorých si ohovoril, ktorých si odsúdil za ich správanie, ktoré si posudzoval len podľa seba :)

Teraz o tom vieš tak kryštálovo jasno, a pritom... keď si kráčaš z bytu, triezvy, cítil si sa ako „mestský svätec“, ako ten, ktorý „vlastne“ nikdy neublížil, ktorého „stíha nepriazeň osudu“.

Teraz ti to „OSUD“ všetko fúka naspäť do tváre, alkohol ťa otvára - zväčša v minútach, kedy to potrebuješ „najmenej“.

Vidíš a stretávaš ženy, ktoré si naozaj miloval, koho zaujíma, že boli „iba dve“?

Vidíš ich v každej ženskej tvári „tú poslednú“ a to ťa rozkladá, si iba ďalší „spisovateľ nenaplneného emocionálneho osudu človeka“.

Si všetko, proti čomu si „bojoval“, keď si išiel večer do mesta!

Si zrazu tak povrchný a pokrytecký, pri pohľade do mladej, príťažlivej ženy, ktorá kráča s taškou, plnou od potravín, ktoré nesie manželovi alebo milencovi – alebo deťom – alebo... niekomu, koho „sa naučila milovať, rešpektovať, lebo chce, a ak nechce, tak radšej musí a ak nemusí, jednoducho iba nesie!“ – pri tom pohľade sa opäť potkneš, stratíš – takmer - rovnováhu, zahrešíš, a ona od teba odvráti tvár.

A ty to nezvládneš a na celé sídlisko zakričíš:

- Len si odvracajte tváre, aj tak vás všetky nakoniec pretiahnem!

A Žena, možno matka, určite milenka, či už manželka „nejakého vyrovnaného a zdravého“ muža... zrýchli krok.

Tvoj sused, ktorý si prešiel niečím podobným ako ty už pred dvadsiatimi rokmi, iba otvorí okno, a zakričí na teba:

- Podniky otvárajú o desiatej, ale do kostola takto radšej nechod', ty opička domáca!

A tebe stuhne tvár, zimomriavky ti prejdú po celom tele, a pocítiš takú potrebu po alkohole alebo po (akýchkoľvek) drogách, aby si prebil to, čo si práve počul!

Nemáš v sebe žiadnu hanbu! Len bolesť, ktorá sa stupňuje. Len nenávisť k sebe samému za niečo, za akúsi „nevyužitú šancu“, ktorú nevieš pomenovať! Pretože nevieš, čo si nevyužil, nemôžeš si presne spomenúť... ale vieš, že je to pravda, tvoja pravda.

Pozrieš sa na mobil, ale zistíš, že je vybitý...

„Prečo neblinkáš na modro?! Ty vyjebanec globálny!“ – zaveje ti v myšlienkach, a pred očami ti preletí mäsiarka.

Nevieš, či je leto alebo jeseň, ale potíš sa statočne!

Začínaš sa prepadávať do sveta automatov, ako vlastník, niečoho, čo si „iba zdedil“ (spolu s celou tvojou rodinou, nech už je akákoľvek)... a začínaš hľadať kľúče od bytu, ale – nemáš ich pri sebe!

A začínaš sa cítiť tak starý a tak nepoužiteľný, potrebuješ posteľ, potrebuješ spánok, v ktorom to niekto „za teba vyrieši“, v ktorom „vytriezvieš aspoň natoľko, aby si si mohol zapnúť televíziu, a komentovať to, čo vidíš“.

Máš len ďalší rotujúci pocit, ktorú už bol v tebe toľkokrát - že všetko je k tebe kruté viac ako znesieš, lenže – ty si chcel ženu v kasíne, ty si chcel prešukať kamarátku - bez lásky, hoci nepôsobila ako žena, ktorá ešte sníva o mužoch ako o princoch a pážatách – A neurobil si to!

Neviem, ak by si to urobil, cítil by si sa lepšie?!

Dozvieš sa:

Pochopíš, čo je skutočná teologická pravda, že bez kľúčov sa v tomto stave domov nedostaneš. A si „natoľko inteligentný“ (čo je v skutku prekvapivé), že sa ti nechce liezť po hromozvode, veď si spomenieš na křče v lýtku!

„Och, tam hore ťa má možno niekto rád, ktohovie, je to síce nepodstatné, ale bez tej myšlienky na křč by si možno liezol priamo po stene ☺...“

A pre tvojho suseda, ktorý sa stal predsedom samosprávneho („aj Tvojho“ – hehehe) kraja, prichádza platený šofér na štátnom – novom – Audi A6, ibaže – nie je to tvoje auto... ani z toho „povinného minima statočného občana“, keďže ty si už dávno tomuto štátu neplatil žiadne dane.

Ak by si bol „zdravý“, aspoň by ťa upokojovalo - „má také postavenie a predsa býva s nami v jednom vchode - a zdraví nás, vynáša smeti, splachuje, upratuje, keď má jeho rodina rajóny...“

- Dobré ráno, - pozdraví ťa, ako sa kymácaš zo strany na stranu, a ty mu odpovedáš ako muž, ktorého baterky zapli záchranný sociálny režim, jedným slovom odpovedáš ako anténa:

- Vďaka, - **a nevieš, netušíš za čo ďakuješ, preboha!**

Všetci sme antény, a každý je využívaný len podľa toho... ako prejde „rádiovým rozhovorom medzi nami“... Áno-áno, hej, hej, aj ty by si sa mal ovládať na spôsob: „si medzi ľuďmi... si... takže - držať jazyk za zubami a hovoriť v správny čas vety, ktoré sa očakávajú“:

Vitaj medzi ľuďmi, keď sa ti predseda spôsobom suseda usmeje nezaujato do tváre: „máte všetko, čo môže slobodný chcieť?“

Všetci tí muži a ženy „z druhých poschodí“, kde prenikajú len tí, ktorí „...môžu uvidieť vnútro života“... ktorí si myslia, že správa spoločnosti je ich poslaním. Využili svoje šance (zväčša si to myslia), pijú alkohol vtedy, keď majú a s kým... majú...

A my?

A ty?

Otočíš sa na mieste a ako pozoruješ - bez pocitov - odchádzajúce štátne auto, vyberieš sa pre kľúče. Máš pocitové triezvenie: mesto mi už v skutku nepatrí a ja nepatrím mestu, lebo nepatrím zas nikam.

Teraz si revolucionár vlastnej existencie a „revolucionári si predsa vždy zlíznu najviac rán“.

Prejde tebou satyrikon okamihu:

„Ešte aj pre kľúče ma musí poslať samospráva, presnejšie jej predseda... No, nie som to ja šťastný človek?“

Kráčaš konečne zmierený s osudom. Na Ružu si zabudol, je ti ukradnutá, riešiš len sám seba – a máš tu drzosť o tom nevedieť!

Spýtaš sa – teda - sám seba ako by sa vyvíjal tvoj život, ak by si vtedy v škôlke... nepobozkal „to malé dievčatko ako prvý zo všetkých“.

Rozosmeješ sa natoľko nahlas, že akási matka z vedľajšieho vchodu, ktorá zvešľava bielizeň, rifle a tričká bez toho, aby si niekto doma vážil jej domáce práce (tak už to chodí, ako vieme), sa na teba zahľadí a jediné čo povie - je podozrivé a materské:

- Tichšie... susedko, len tichšie...

Zrejme nemôže spať, alebo radšej utiekla manželovi z postele, jednoducho je vo veku kedy už vie toho o živote toľko, že akékoľvek vety sú tu zbytočné:

To ťa ešte viac vydráždi a tak si začneš spievať v súkromnom šialenstve, o ktoré sa túžiš tak veľmi podeliť ako každý kohút, ktorému jednoducho nemôže dôjsť, že práve takí končia najrýchlejšie v slepačích polievkach... a nikto, naozaj nikto tú polievku nenazve „kohúťou“...:

Pozri Žena

Tak som ťa nedostal

Nestal som sa tvojou kópiou
Takže ťa pretiahne niekto iný
Kúpi ti BMW alebo Audi
A postaví domček
Kúpi psa
Ktorému vyrežú gule
Pokiaľ bude príliš žiarlív na majiteľa
Tvojho ďalšieho rozsudku

Ten ktorý prejde tvojim sitom
Prejde tvojou pravdou
Nárokom na spásu
A raz Spraví dieťa
Určite z lásky
A právo zase zvíťazí

Si taká ako ostatné
Musíš chodiť tam kam chodím i ja
A mesačne krváčaš
Slúžiš svojim tímom
Dosadia ťa tam kam potrebuješ pokiaľ budeš „rozumná“
Kúpia ti lásku
A kúpia ti tvoju osobnosť

Žena z balkóna po tebe hodí škripec! A ten ťa trafi do ľavého prsníka.

- Už aby zase otvorili výčap, aby sa o teba postarala nejaká krčmárka, vy blázon! – kričí, a ty si myslíš, že v tom kriku je skryté vyznanie. – Ak by o tomto vedela vaša babka!

- Vy ma milujete! – zakričíš a nie je v tom ani náznak irónie.

Jej manžel otvorí okno od spálne, ale keď uvidí tvoju tackavú siluetu, opäť ho zavrie.

- Škoda Vás!

- Niečo lepšie neviete?!

- Drž piču, ty kokot! – ozve sa muž z najvyššieho poschodia jej vchodu, tento výkrik sa valí sídliskom ako kostolný zvon.

Aká náhoda, že nikto takto ráno nepúšťa Mozarta, ten by sa hodil. Vieš, len na okraj, pochovali ho v hromadnom hrobe. Alebo aspoň dajakú West Side Story, mohol by si pri tej hre postávať v zákulisí ako večný náhradník.

Je to iba tvoja chyba...

Mávneš rukou, zvesíš hlavu, odpľuješ si, zakašleš a pokračuješ v ceste späť do... Kasína.

Jazyk ti prechádza z jednej strany úst na druhú .

Nikto ti nepovie, že si iba ďalší muž, ktorý zadal „nesprávnu adresu“. Pošta tvojho života má nesprávneho adresáta!

Ako sa túlaš... ako sa plaziš... ako sa hráš na triezveho... vieš všetko o alkoholizme, a mlčíš ako každý alkoholik , chceš len ďalšiu dávku.

Ten jemný muž, ktorým si získal ženské srdce raz a navždy... je odviaty východom slnka.

Rozraziš dvere do miestnosti - do predsiene kasína, Ruža ti skočí okolo krku a ty sa vrátiš k uvedomeniu:

„ Ruža je moja biblia muža!“

Slávo sa prekvapivo zatvári uveličene, odpľuje si spôsobom, ktorý ti vráti naspäť nádych!

Muž s tetovaním si prejde po tetovaní, ráno je nové, a ty tomu neprikladáš význam.

Zdvihne malíček, zdvihne ukazovák, a ty žmurkneš ako v kostole, hoci do kostola nechodíš...

Ruža zakričí, zavesená okolo krku Sláva:

- Máš voľný byt?

Ty sa rozosmeješ, ani náznak spomienok na „raňajšie odsúdenia“.

- Stará mama ustlala...

Muž s tetovaním sa chytí pasce a povie ako keby predpokladal, že je to on, kto stále diktuje prvé husle v tvojej otrave slov do tvojej duše:

- Ty patíš starej matke?

- Presne tak! – odpovedáš so sebadôverou, ktorá naozaj patrí starej matke!

Muž sa rozosmeje hurónskym smiechom.

Ruža ťa chytí za zadok, Slávo chytí Ružu za zadok.

- Poďme, - povie Ruža.

- Pome, - povie Slávo.

A muž s tetovaním sa nadvihne, prejde si po pravom oku ako muž, ktorý práve vstáva z tvrdého sna.

- Teba neberieme... - „odsúdi“ ho Slávo, dvaja muži sa zachichocú, Ruža si prejde ukazovákom po nose.

- Tak veľa šťastia, - popraje ti „vyradený“ muž do očí.

Kľúče od bytu starej matky nájdeš ležať na mieste, ktoré patrilo Ruži. Neskúmaš ako sa tam dostali.

Vytancujete sa z kasína, Slávo objíma Ružu, ty sa vlníš za nimi, traja muži „klopítajú“ vo vašich stopách.

Láska nie je vo vašich očiach.

Hľadanie akejkoľvek spásy nie je vo vašich očiach.

Začína to byť príliš kruté, ale ty to nevnímaš.

Všetko sa nakláňa na stranu, o ktorej sa mlčí!

Všetko začína patriť iba chúťkam, ktorým by si sa najskôr zasmial... ak by si to videl z nadhľadu.

Ruža prechádza na tvoju stranu, objíme ťa zľava, Slávo ťa objíme zprava.

- Kde bývaš? – spýta sa a ty vieš, že by si mal odpovedať ako sa odpovedá nadriadenému na vojne, ibaže „neriešiš prečo“ – odpovede na vojne života... sú taktiež predpísané:

- Neďaleko...

Ruža si prejde vlhkým jazykom po perách.

Ste ako cirkusová atrakcia, túlajúca sa mestom, ibaže všetky filtre v cigaretách, zhasli - ak rozumieš.

Zmráka sa, aj keď slnko dnes svieti tak jasne:

Po ceste k bytu stretávate tvojho (bývalého?) priateľa zo základnej školy. Volá sa Lila, a ochorel z tohto sveta...

Jeho choroba sa volá mániodepresia, pokračuje to cez schizofréniu, ale môžeme si to nazvať i tak, že ho nikto v živote naozaj neprecítil. Že ho nikto nezachytil, že nikto sa neobťažoval skúmať jeho vnútro... Má tak málo, má ešte menej ako ty - v dnešné ráno, ale v твоjich očiach zachytí SOS - ako ťa uvidí.

- Máš rád pijavice? - spýta sa ťa... a ty sa usmeješ ako dieťa, lebo toto sa ťa pýtal ešte v základnej škole.

Slávo sa zamračí, Ruža pristúpi k tebe o krok bližšie.

- Toto je čo zač? - spýta sa Slávo, Ruža si prejde obidvoma rukami po vlasoch, Lila sa na ňu usmeje.

Lila je „opačnej“ sexuálnej orientácie, ale napriek tomu je to muž. A v našich fyzických svetoch bude mať už navždy penis, pokiaľ si ho nedá odstrániť, ibaže na to nemá peniaze.

A hoci je pre väčšinu ľudí iba chorý, dokáže si odkladať peniaze, narozdiel od teba, hoci je vyhnaný do izolácie, dokáže sa s tým vyrovať (?).

Je závislý od liekov, ktoré ho držia pri živote, lekári ho majú v zovretí, pomáhajú mu, zožierajú ho – je tak ťažké rozlíšiť v tomto svete, kto je skutočný parazit, keď to skúmaš z pozície sily (vs) - keď to hodnotíš z pozície toho, kto nemá „takmer“ nič.

Lila precíti, že dnes budeš potrebovať lásku, aby si prežil.

- Nejdeš s nami... na kávu? - spýtaš sa ho tak naivne, detinsky a citlivo.

- Prečo nie... - Lila sa na okamih zahľadí do očí Slávovi – akoby pri tom pohľade páchal samovraždu.

Na krátky okamih pocítiš jeho tieseň? Na krátky okamih zachytíš jeho vystrašený pohľad v očiach – neprikladáš tomu význam. Žiadny význam.

Kto je z vás dvoch viac chorý?

Odpoveď:

Spoločnosť.

- Máš len takú spoločnosť – okolo seba – akú si spraviš... a na akú máš? -

Dokonca ešte aj Lila by možno poslednej otázke oponoval...

Možno preto kráča vedľa teba s prázdnu ťažkou. Do obchodu pre nové rožky nedošiel, dnes ráno „má ťažšiu prácu, ktorú mu nikto nikdy nezaplatí?“

Vrany krákajú, vtáky, ktoré vedia aj spievať, spievajú a medziludské právo je tu aj pre tých, ktorí o ňom nevedia:

Teraz patíš medzi tých, ktorí o ňom nevedia.

Čo je to život? Keď odomykáš dvere... A hlava sa ti točí, Lila sa pozrie do твоjich očí a zvesí zrak.

Toľko zbytočnej bolesti! Toľko bolesti, ktorá patrí ľuďom.

Ako vstupujete do rodinného bytu... máš akýsi zvláštny pocit, že „ak sem niekto patrí je to tak maximálne Lila“.

Si však vystavený páľave Sláva, jednoducho Rómovia sú nútení žiť v tvrdom svete v akom žiješ ty.

- Dá si niekto kávu?

Nikto však nechce, a tak si ju uvaríš sám.

Vypiješ ju! Bez mlieka... lebo si ho nemohol nájsť v chladničke, aj keď posledný nákup ti robila matka za jej peniaze.

Prispieva i na elektrinu, a často ti perie... Nie si dospelý, ale Ruža sa po tebe pozrie tak dospelo.

Lila si ako žena radšej prejde po vlasoch – no nepomôže to, Slávo sa oprie o starý dres z roku 1954. A tebe v niečo vystrelí v pravej nohe.

Vyzval si diabla na súboj a pravidelne prehrávaš, Milan?

Povedz, povedz, kto je tvoj diabol, keď sa pozeráš na Sláva a Ružu...

Ruža sa bolestivo uškrnie – asi pochopila ako žena to, čo muž sotva pochopí - ako vníma, čo všetko cíti zo Sláva? Nie, nie, tu nikto nikoho nesúdi!

Ty, ani Ruža Sláva vlastne nepoznáte. Kto to vlastne? A čo od teba chce, stojac oproti tebe, skúmajúc ako piješ kávu?

- Chutí? - spýta sa, a jeho mužské oči pátrajú po tvojej stratenej mužskosti.

Si ešte nižšie ako si si myslel, avšak pýta sa on, ako stúpa para z kávy až nad tvoju hlavu:

- Tento byt patrí tebe?

- Nie, babke... - vyletí z teba pomedzi tvoje hnedé zuby.

- A tá káva?

- Doniesla mi ju matka...

- Matka, - zopakuje, a jeho úsmev je na Róma akýsi trpký.

Prstom ukáže na Ružu, tá zvesí hlavu, no obratom presunie celú svoju bytosť do tvojej tváre, oči narazia zase raz o oči, Ty a Ona.

V hlave ti zazneje len ďalšia melódia:

Girls wanna fuck with your mind

but the law is here...

The Law is your bridge or wall

Girls are alone

You are alone

You are number one in dying system for a while Milan

but for sure You're not alone

Lila sa ešte raz pokúsi vytiahnuť ťa „z tohto tu“, ale je to iba ďalší večne sa opakujúci súboj: chůtky muža narážajú na podstatu jeho človeka...

Niekde v hĺbke samého seba už nikam nepatíš – a možno v tom je základný problém, poznať, že každý človek túži povedať svoju pravdu a byť vypočutý, lenže len tí ktorí „majú čím zaplatiť“ sú počúvaní a často obhájení i ženami, ktoré túžia zapáliť i špinavé drevá (o peniaze niekedy nejde, napríklad, keď už si zaplatil... ako Slavovi...)

Už nečakáš na veľkú lásku, už ťa raz zhltna a teraz – krváčaš ako každý nevypočutý muž:

Vojdeš do izby, kde spávaš... a na posteli, v ktorej zomrela stará matka... je položené Evanjelium podľa Matúša (vyd. Creativpress), Slávovi naň sklžnu jeho „vít'azné“ oči, ich hnedá farba je podobná na kávovú farbu tvojich zubov.

Odložíš knihu, nezaujímá ťa... zrazu... aká je to kniha, zabúdaš na uvedomenie si, že je nedočítaná, hoci – „je to nepodstatné“ – hoci – nevieš kam ju presúvaš, no zhodou okolností ju položíš na krátke texty a útržky z platne Krisa Kristoffersona *Kristofferson*, ktorú si si kúpil ešte keď si mal „regulérnu prácu“.

Nebolo by to dôležité, ale Ruža je veľmi pozorná žena (ako každá osamelá žena, vystavená páľave mužskej spoločnosti):

Nie je to tvoj vzor, ale pichne ťa v chrbtici, a Ružina tvár spočinie tak vážne na pohodenom Evanjeliu...

Čo sa to asi tak deje?

Vieš, že potrebuješ hudbu, aby si prežil túto chvíľu, len netušíš aké akútne to je - a bude. Lila zneistie, roztrasie sa mu pravá ruka.

Podobné záchvaty už zažil, všetky tie nervové a psychické zrútenia „kvôli niekomu/za niečo/vždy za život, ktorý vidíš – tak či onak“...

Lila sa oprie o zárubňu a je to skutočné staré priateľstvo dvoch ľudí, detí, ktoré sa nestratilo. Lila ho v sebe nestratil, stále naň spomína, si pre neho človek, skutočný človek, napriek všetkému.

- Si indigové alebo kryštálové dieťa? - povie iba pre teba, len nikto, skutočne nikto tomu neprikladá význam. Ako vždy, ako odvždy v jeho živote. Ako sám kedysi povedal: „Mám, proste pech, mám iba pech...“

Vtedy si sa zasmial, dnes si ho nepočul.

Skriví tvár ponížením a bolesťou, v tvojej tvári je toľko nezájmu.

Aj Ruža ťa má... svojim spôsobom rada, ale nepozná ťa tak hlboko a detsky úprimne ako Lila. Lilu v miestnosti, v tvojej detskej s voľnou posteľou (naposledy spal na nej tvoj brat, a kedysi to bola jeho posteľ... keď bol mladší) nikto nechce. Je na obtiaž.

Od tých dvoch ľudí to možno aj očakával, od teba nie.

Po tichu odíde, nie je však schopný zájsť do obchodu pre rožky.

Ide späť domov, kde sa potichu rozplače, dá si lieky na utíšenie a zaspí. Aj to je život.

Bol to tvoj priateľ.

A – stále je. Skutočné detské priateľstvá... sa z človeka neodstránia, najmä nie z Lila, iného priateľa, ktorý si na neho (aspoň raz za polroka...) spomenie, ktorý sa aspoň občas ozve, iného nemá.

Keď raz pochopíš, že aj takí ľudia dokážu takým ako si ty „držať stráž“... bude ti smutno, alebo sa zodvihneš a aspoň mu zavolaš: „ako sa máš Lila, nezahráme si na klavír?“

Áno, Lila miluje hru na klavír a jeho spiaci talent je tragédiou jeho ducha. Ale možno i on má niekedy šťastný deň, lenže: „ak sa ho na to nespýtaš, nevieš, aj keď Lila bol vždy taký komplikovaný.“

Ľudské odsúdenia a ženské karty a mužské karty... - život človeka je často lepší ako život hráča v kasíne:

Lila zatvára dvere tvojej babky – tento byt už bude navždy patriť jej, pokiaľ bude stáť – a pokiaľ sa nepredá, pokiaľ ho nezíska niekto iný - hoci aj za peniaze.

Lila vie, že hodnota peňazí môže byť často taká, aké je dnešné tvoje ráno!

Vieš to aj ty?

Spamätaj sa, príď o lásku – alebo urob toto:

Pozrieš sa na gramofón, ktorý kúpil tvoj otec, ale keďže teraz ho už málokedy používa, používaš ho ty.

Vložíš do neho starú platňu, získanú na čiernom trhu z Juhoslávie... ešte v roku 1979... Bruce Springsteen – Darkness on the Edge of Town...

A riskuješ svoj život pre svoje princípy?

Buď si vedomý, že autorovi je ukradnuté, že si to púšťaš, aj keď „pri skladaní tejto platne sa možno cítil... taktiež zvláštne... len... čo máš z toho ty? ...zdá sa, že... hudbu:

Buď si vedomý, že Ruži - aj Slávovi je totálne ukradnuté čo púšťaš. Toto nie je ich hudba, toto nie sú ich texty, no napriek tomu – je to aj ich život, čo teraz riešia:

Keď sa pozrieš na Sláva, a on si chytí tvojich päťdesiat euro... myslím to metaforicky, **lebo sa chytí za penis, ale vráťme sa k 50 eurám**, ktoré najskôr prehral v automatoch v čase, v ktorom sa vzdialil z Kasína. Či vyhral – prehral? Je to dôležité? Dôležité pre teba?

Stávaš sa vážnom potreby, stávaš sa vážnom rána, za ktoré si „zaplatil“ niekomu, kto „tvoje želanie“ pochopil po svojom.

Si to ty ako prvý, kto si kľakne k rozkroku Ruže. Slávo iba nasleduje tvoj pohyb.

Rozopínaš jej gombík na rifliach, nezaujímá ťa či má rifle alebo sukňu, konáš pudovo!

Keď uvidíš jej vagínu, pocítiš erekciu, no Slávove oči a Ružine oči sa spoja, Ruža ťa pohladí po vlasoch.

Cítiš ako ti „čosi zapuká v krku“, toto nie je skutočný láska – mal by si vedieť, prečo ti nikto o tom nepovedal... skôr.

Hra o ženské telo? Hra o lásku? Hra o život?

&Je toľko ľudí, žien... ktoré ti povedia: „právo alebo láska?“ - lenže ide im iba o ne samé. Avšak... ak sú na strane zákona, čo môžeš robiť?

Tak padáš dole, hoci na kolenách už si:

Ber to ako chceš, zatiaľ erekcia trvá - ibaže v sekunde, v ktorej sa dotkneš jazykom pošvy Ruže, erekcia opadne, Slávo na teba prekvapene zahľadí – očami a ..., lebo si toho všimne:

Čo má v hlave, čo sa mu víry hlavou - kto vie, kto vie?

– Vstávaj... a na postel... - povie, iba mierne zvýši hlas a Ruža urobí, čo má.

Pozeraš sa na nahé telo, a nič necítiš, niečo ťa musí naštartovať, strácaš všetky emócie, strácaš akúkoľvek chuť, akúkoľvek silu – zdvihneš zrak a uvidíš penis Sláva, jeho erekciu, jeho vášeň.

– Čistá zlomeninka, - povie ti Slávo do očí, a ty tomu nerozumieš!

A čosi zas praskne v ramene. V pravom.

- Tak ma aspoň líž, - povie ti Ruža do „tých istých očí“.

Lížeš ju s obrovskou chuťou, jazyk je ako plynový pedál na aute, necítiš ako vonia/pošva – že by sa takto cítili kurvy v práci, Milan?

„Koho je toto príbeh?! - Ružin, Slávov alebo tvoj?“

„Si spisovateľ... až potom človek... alebo človek a tým spisovateľ? To je dôležitá otázka...“
(tento výrok Helena K.)

Píšeš tento príbeh realitou, tým (by si ho) však nemal súdiť len sám, teraz máš v spálni ešte dvoch cudzích ľudí:

Slávo vkladá penis do Ruži, dnes ako prvý, Ruža vzdychá... pričom ti profesionálne, ako žena v práci svetového dramatu, chytá semeníky, ty k nej urobíš jeden (v podstate) „roztraseň krok:

- Tak poď, keci sú lacné, - povedala to naozaj?!

A vložíš jej penis do úst.

Fajčí ho bez slov, v tvári má potešenie. Ty chytíš Slávo za rameno... ako ju on „rieši v jazde“ a povieš bezcitne a ako muž, ktorý sa na Ružu pozerá bez rozmeru človeka:

- Daj jej. Len jej daj...

– Spokojný?! - odpovedá ti Slávo a jeho úsmev je príliš silným právnikom bez akéhokoľvek práva.

Možno o tom ani nevie – takto sa súdi právo na lásku, a ty robíš novú fatálnu chybu!

Čas nejestvuje v tejto „slovenskej“ trojke, je to iba sex, ktorý môžeš vidieť na ktorejkoľvek podpriemernej porno kazete, DVD, CD... stiahnutom z internetu, kúpenom v novinovom stránku - kdekoľvek, muž, odsúdenec, väzeň, kdekoľvek.

Si, áno si... „nowhere at all“... si jednoducho iba „nowhere at all“ a po anglicky to píšem preto, lebo po slovensky by to bolo trochu emocionálnejšie.

Dosahuješ nový bod vo svojom živote, bod, v ktorom si ešte nebol:

Bod zlomu - odteraz veje v tvojich očiach pre každú ženu, a záleží ako to zoberie - ibaže v tomto „modernom“ svete to môže zväčša pokračovať najmä takto:

„Potrebuješ pomoc?“

Vystriekaj sa mi na tvár... som žena, ktorá to narozdiel od iných znesie... Následky poniesieš aj ty...“

Sú to len slová v tvojej mysli, ktoré sa stávajú realitou, tak si dávaj pozor -ibaže aj ty si ten, ktorý to vie... až keď „je po čine, zábave, skutku, obťažovaní, vykrikovaní, ochkani“?!

Ruža vzdychá príliš nahlas, pohneš sa od Ruži k balkónovým dverám, erekcia... ako opúšťaš jej ústa, klesá priveľmi rýchlo. Otváraš balkón – zdá sa ti, že v izbe je tak málo kyslíka, keďže sa ti ťažko dýcha – a ihla na platni práve preskočí niekde v piesni „Candy’s Room“.

Hudbu si uvedomíš až vďaka „tomu preskočeniu“, a počuješ na chvíľu slová z piesne:

„Cause in the darkness, there’ll be hidden worlds that shine“ (author of these words: Bruce Springsteen)

Zo zaujatia ťa zrazu vytrhne smiech Ruže, ktorá sa pomedzi súloženie rozosmeje akosi akčne, a spýta sa ťa „tak veselo“:

– Jéé, ty poznáš hentú knižku, že... Raz aj v pekle vyjde slnko?

Tebe na zmienenu knihu Baričáka padne zrak - znovu... tak rýchlo, ale Slávo ťa predbehne ako prichádzaš i o posledné zbytky erekcie:

– Počúvaj, prosím ťa... éé... nemohol by si nás nechať na chvíľu o samote?!

Nepríde to zvláštne... v byte po babke (?), v ktoromkoľvek byte, od ktorého máš kľúče, a stiahneš sa do obývačky!

Pustiš si televíziu, otvoríš slané lupienky, a nevnímaš vzdychy odvedľa,

Nevnímaš...

Zase sa do teba zavíta akýsi červ nepokoja, a ty potrebuješ „novú“ hudbu - ako keby si jej dnes nepočul už dost?

Púšťaš si:

Your Society makes me Sad, S.Sylvian, NY... a kdesi vonku sa ozve policajná húkačka, v skutku je to tak, aj v Tvojom meste idú zase k dajakej nehode... alebo zatknúť ďalšieho/ďalšiu, ktorý/á podľahla...

Zlo... zlý čin, uškodenie niekomu celkom zámerne, a z toho už nieť často návratu.

- Si v tomto nevinne? -

Niečomu si podľahol:

Do hudby, ktorú púšťaš „podozrivo nahlas“, ešte „zmixuješ“ DVD – porno - New York's bang bangs, porno, ktoré ti daroval priateľ.

Ak by vedel, že tvoja pravda je súdená ešte viac ako tá jeho:

Si ešte viac povrchný ako každý, kto chodí v Tvojom meste do kostola?! Ha?!

Príliš veľa osudových chýb, ale skutočná láska... iba skutočná láska odpúšťa.

Odteraz to budeš mať i ty ťažké – hlavne neplač, no ak chceš a myslíš si, že ti to pomôže, plač aspoň úprimne:

Pocítiš nutkanie, v porne uvidíš ejakuláciu otroka konglomerácie pornopriemyslu, a dostaneš na ňu chuť aj ty.

Vraciaš sa do spálne, z kríža, zavesenom nad dverami do kuchyne sa ozve akýsi praskot, ten kríž s ukrižovaným je z dreva, ty tomu slepo nevenuješ pozornosť.

Si slepý, si konečne slepý - medzi ľuďmi?

Tak si teraz „naozaj slobodný“?!

Naozaj?!

– *Chudobní duchom... a blahoslavení... - STOP!*

Všetci tí ľudia za tvojim chrbtom, pred tvojim chrbtom, všetci tí s rovnakým talentom ako máš ty, tí, ktorí sú rozumnejší a vedia sa správať podľa „svedomia a pravidiel“, ktoré odomykajú tí, ktorí nemajú talent na cítenie, tvorenie... ale majú talent na spoločenské poradie a poriadok - všetci tí, ktorí ti chcú pomôcť a zastávajú právo a poriadok... pochop čitateľ: „dá sa žiť tvoj skutočný život, ak... nebudeš ako Milan Kališ, ako jemu podobní?“.

Milan Kališ?!

Ten si myslí, že je príliš rozumný, že má niečo... viac ako iní... a mýli sa...

Je tak krutý, opäť ho to odsudzuje na pichanie v tele, bolesť v srdci. Ktohovie, „láska je prostitútka, ak nezachytíš podstatu ženskej strany bytia“.

- Tak takto je to s chlapcami, ktorí túžia všetkým v sebe len po opätovanom cite, po nájdení ich skutočnosti – ale urobia chyby, ktoré ženy dráždia (o to viac ak majú vlastné deti a svoje –

často skryté - predstavy o nich, tie rozumné však zvyčajne odhalia... vnútro dieťaťa a skôr ako niekto cudzí) a muži občas krúčia hlavami a občas urobia podobné chyby, len o nich nekecajú?!

No tak, zamysli sa aj ty, čitateľ nad svojim životom a priznaj si všetky svoje chyby celkom nahlas, nezabúdaj na svoju personálnu históriu.
Nezabúdaj!

Mýlim sa?

Ešte dokonca aj tento text môže byť glorifikáciou lásky, vy zmrdi!

1

..A pritom túžim po rodine, po tom, aby ma niekto miloval... iba... som pre ženy svojho srdca často - na prvý, stý, tisíci pohľad - „hlboko nepoužitelný“.

Dobre, ženské, priznávam, väčšinu toho, čo som živote vykonal... vykonal som sám, najmä sám... v dobrom i zlom!..

Čo na tom, že nemám materiálne nič? Viete koľko je takých ako ja? Si to aj ty, ha?! Ach, že ty si oveľa rozumnejší a čistejší ako ja. Máš svoj majetok. Nieкого, kto ťa miluje... Robí to bezpodmienečne? Aha, jasné, rozumiem ti.

Možno som jeden z tých, ktorý by to dokázal... ak by sa nejaká žena nehrala na farizejku seba samej!

Že ako si to môžem dovoliť povedať?

Predstav si, že poznám ešte aj toto!

„Ako myslíš,“ - pomyslí si možno dajaký imaginárny čitateľ, ktorého si predstavujem, možno ty, a možno niekto, na koho nemyslím.

1

Dobre, vráťme sa späť k „žartom“:

„Dobré“ šťastie kontra „zlé šťastie“... Čo na teba zosadne dnes?!

Uvidíš ich ešte stále súložiť - „ktohovie prečo to vlastne robia...“ a konečne to v tebe akosi „zázračne“ hrkne:

„Ruža, už viem, čo chcem...“

- Vystriekaj sa mi na tvár! - zaochká na teba, a ty vieš - myslí to smrteľne vážne.

Chceš si ženu kúpiť alebo chceš... odhaliť jej srdce?!

A možno sa niekedy spýtaš i ty podobnej ženy ako bola – je – bude Ruža/Rozalita:

„Ruža, Ruža, kúpil som si ťa alebo si myslíš, že si mi v ten večer zachránila niečo ako život?!“

Tak čo, Ruža?! Chcel by som vedieť, kto si zvnútra. Ruža si to ty sama, kto ti dal **právo nosiť meno Ruža?!“**

/-Ale áno! Ruža to v ten večer vyriešila v mene „celosvetovej spokojnosti“! -/

Nerob si starosti, *je to tak ako to je*:

1

Ako môže zamilovaný muž padnúť na kolena k ženskému pohlavnému orgánu, ktorý nemiluje?

2

Ako môže šialene zamilovaný muž stratiť prehľad o svete okolo seba?

Hm, dám ti „recept“: ber drogy, stačí aj tie ľahké... a potom: daj si lieky a daj si alkohol, pričom pomedzi to zabudneš, že si si dal pred šiestimi hodinami tie lieky...

Pretože ľahké drogy sú často ako ľahké ženy. Sú už len „ľahké“... Rozumíš, ne?!

Nepíšem, aby si to robil, len neopakuj po mne, ale ak naozaj túžiš prísť o jednu z celoživotných lások, „nasleduj ma“:

Áno-áno, ako vieme, každá láska je iná, a každý muž, a každá žena má v talóne čosi iné, vieš, lenže ak príde na skutočný život, kto si? - ak si s ňou, ak si s ním?!

Ale ak upadneš do ďalšej sebaľútnosti z toho, čo vidíš, ak sa cítiš sám a nepochopený... radšej čítaj, vždy to môže byť ešte aj horšie...:

Si ako kohút bez hlavy, žiješ na sídlisku, no počuješ kikiríkať desať kohútov – to len steny všetkých susedov hovoria to, čo vidia u teba v byte...

Si ako blázon, ktorý stratil vieru v niečo vyššie, stratil si nádej a správaš sa ako Robinson, vypustený z ostrova medzi ľuďmi...

Vieš koľko je – nás - takýchto?

Tých, o ktorých povedia, že sme ako Janko... na šibenici... že si vojak v prvej línii.

- Čo, čože, vojaci v prvej línii? -

Aspoň si priznaj, že väčšina z nás také nikdy nezažila... ten pocit stáť v krížovej paľbe. Aj keď máš pocit, že stojíš v „krížovej paľbe zo všetkých strán v mene rozsudku... kohokoľvek, kto ťa len nepochopil“, prejdi sa niekam, kde si ešte nebol... a pozri sa na ľudí... na bohom zabudnutých dedinách.

Možno vedia aj niečo viac ako ľudia v mestách...

Vieš aké je to každý deň stávať o polšiestej do práce?!

Robiť prácu, ktorú nikto nechce robiť, napríklad čistiť hajzle po dajakých robotníkoch, **lebo im sa to (po sebe) čistiť nechce, „ved’ za to nemajú zaplatené“**... Áno-áno, aj o tom som už počul, v podstate - z prvej ruky...!

A-Muž:

Vieš aké je to mať sex so ženou, ktorá len pred nedávnom prišla o najlepšiu priateľku a teraz ticho krváca vo všetkom, kvôli všetkému... čo vidí...?

Nanešťastie:

Vieš prečo to vlastne Ruža robí? Zamyslel si niekedy nad tým „prečo je takáto“?!

Aké „karty“ jej rozdali jej rodičia, s kým sa zamotala v partii, kto ju zneužíva, kto ju využíva... a kto jej povie – aspoň to - čo si naozaj o nej myslí v okamihu, v ktorom si to myslí...?

„Ach, Ruža, napriek všetkému, nemyslíš si, že máš často až príliš naivnú dievčenskú dušu – aj keď v úvode som napísal niečo iné?“

Chytiť penis však vie a ty jej nepovieš nič, veď keď žena chytí tvoj penis tak ako ona chytí, takmer žiadny muž už nemá čo povedať...

-

Čo si to urobil?

Čo si to urobil všeobecnej láske, ako bezprízorný?!

-

Máš zlomené srdce pre ženu, ktorá ťa naozaj milovala?!

Ktorá... ťa prehliadla a vedela... že ti hrozí... niečo z tohto... a jej láska... nebola pochopená práve kvôli tvojmu... neustálemu klamaniu seba samého!

Priznaj si to!

Teraz ti už nanajvýš môže zachrániť život ako „panna Mária“... len... žiť už s tebou nemôže, prosím, muž, čo to nechápeš?!

A zrazu cítiš vôňu svojich vyplavených spermii!

A čosi ťa napne, oddáš sa vlastnému nutkaniu kašľať... Idiot, debil, pako... a ty si nebudaj stále myslíš, že ide iba o množstvo alkoholu, ktorý si vypil?!

Teraz si predstav tvár tvojej starej matky, ak by vošla do jej bývalej spálne... v posledných dňoch Alzhaimera - koho by asi tak videla v tvojej tvári?

Prečo sa tak jemný človek s panenskou dušou nahol na túto stranu?!

A ty by si sa zatackal a povedal - „hrdinsky, aby si nikoho v pléne tých, ktorí ťa ešte majú naozaj radi“ - nevystrašil:

- Ešte... ešte nekrvácam tak ako sa zdá, he,he... Je to stále v pohode... babi, mami...“

Ale čo tvoj otec? Vieš, čím všetkým si v živote prešiel, vieš koľko posmeškov si musí vytrpieť otec pre syna ako si ty!? **ČO?!**

Áno, videl si aj jeho veľké chyby - a poznáš niektoré jeho prehrešky... ale toto... by neurobil hádam ani. On:

Hovoríš niečo?!

Aha, zrazu mlčíš... Nehraj sa na „démona súhlasu“, aj to už niekto napísal. Dominik Tatarka. „Poznal si ho?“ Alebo máš rád aspoň jeho text...?

Spamätaj sa!

Hral si niekedy v hudobnej skupine?! Kvôli žene?! Chcel si dokázať... Niečo jej dokázať aj ty?

- Vieš... aspoň som sa o to pokúsil... – Môžeš to povedať?!

Vstával si kvôli dajakej žene o polpiatej a dal si si dve kávy – išiel do práce, ktorá nie je zaplatená, nuž, a chcel si aspoň čosi robiť, pretože by si sa „bez akejkoľvek práce zbláznil?!

Môžeš to povedať?

Napísal si kvôli **Nej, pre Ňu... pre** dajakú... aspoň nejaký vedecký článok – opravil si auto - jej/tvoje – opravil si vodovodný kohútik?!

Nezabúdaj, učil si sa... písal si... pracoval si... Niečo vieš predsa aj sám pre seba... Kvôli sebe...

Veď ak si sám, vždy predsa musíš dačo robiť... Možno sa ráta i čumenie na plafón, ak sa zamýšľaš nad životom tvojim, iných ľudí... „ako asi myslia, aké majú životy, o čom to tu je?“

Avšak:

„Filozofia má jedno kúzlo, môžeš rozoberať čo chceš, ale po niekoľkých hodinách často dospeješ k tomu, že všetko je vlastne tak ako bolo, keď si to začínal preberať... Ako myslím... preberať... veď vieš... ten a ten problém... Vyriešil si ho?“ (výrok Helena K.)

- Keď dospeješ, pochopíš... aký máš dlh voči všetkým, ktorých si kedy stretol! – (:)

Ľudia... ako Slávo... ti povedia... keď striekaš na tvár ženy, ktorú vlastne nepoznajú inak ako fyzicky:

- Tak... a teraz mám obidve tvoje telefónne čísla...

/(„Hm, takže, srandičky, srandičky...“)/vs Realita.

A ak by si bol „rozumnejší“ - ale ty nie - ako by si mohol byť?... Pri ejakulácii sme si všetci rovní.

Teda ak by si bol rozumnejší - aspoň by si si skôr či neskôr uvedomil:

- Hm, ibaže ja mám len jedno telefónne číslo... Ako to, kurva, myslel...?

Áno-áno?

Nie-nie?

...Ľudia ako Slávo si z teba niekedy robia žarty... keď si sa vystriekal... na ústa peknej ženy, ktorá je možno pre neho „ešte väčším sexuálnym objektom ako práve pre teba...“

A v mikrosekunde dopadu „prvej spermie na jej tvár“ ťa chytí za rameno... Slávo, či ako sa to vlastne volá... ten muž... chytí ťa... podobne ako predtým ty jeho? **Tak podobne?**... Len či si na to spomenieš... zajtra... alebo... v okamihu... kedy „opäť raz stretneš tú pravú“, pretože... veľmi ľahko sa ti môže stať, že „tvoja karma“ sociálne (akokoľvek... akokoľvek) odstrelí tú pravú ešte skôr... ako by si mohol otvoriť ústa... po prípade... ju zaujať... spôsobom... ktorý sa skončí ženským okom... „a toto je čo za individuum?“

...keďže ONY sú nositeľkami a zväčša keď chcú byť niečím viac - niekedy bývajú už len neznesiteľné. Ale je to stále rovnaké: „bezpodmienečná láska... ak ju raz nájdeš... ťažko sa za ňu hľadá náhrada... ak dačo také potom ešte jestvuje... nuž, možno stále jestvuje.“

Hm, ako sa teraz asi cíti Ruža s твоjim semenom na jej ústach, lícnej kosti, nose a oku?!

Stále dýcha, stále sa na teba pozerá...

- Mal by si vedieť, že skutočnosť sa nehrá na zlo a dobro, ale na výchovu za pravdu a na výchovu „za česť pre zisk“... –

„Ach, je tak ťažké v tom nájsť rovnováhu...“

Nikdy nevieš... kto sa z teba pozerá na svet, keď túžiš po opätovanom cite... buď ťa to príliš strhne na stranu „kto som voči ostatným“ – alebo - „kto som pre ostatných“.

Mal by si si uvedomiť, že rovnováha medzi tým, čo chce Ona a čo chceš Ty, je každý deň tak pohyblivá - ako často môžeš počuť „v hudbe ulíc a divadiel a mrakodrapov (Tvoje mesto má mrakodrapy? alebo myslíš ľudské veže-tváre-drahokamy-perly-dukáty-dukátové buchty zo „zlata“ ... „platiny“ ... a nakoniec... z „plastelíny“:

Lenže, Muž, plastelína, to sú už deti... a tak ďaleko... **osobne ešte nie som, ako môžeš vidieť, cítiť a čítať:**

(celoživotným študentom práva dám radu:)

PRÁVO

je len ďalšia výhybka, ak sa chceš stať sám sebou, mal by si pozorovať a pracovať, nech už slúžiš komukoľvek, nestrácaj ten základný pocit „toto som ešte stále ja“, veď to, čo sa odhodláš robiť - a vydáš sa v tom zároveň pochopiť súvislosti, taký pohľad sa do teba vtlačá...

PRÁVO

A čitateľom ďakujem, ž sa dostali až sem.

„A opäť nemôžeš nájsť kľúče od bytu, zabudol si, kde si ich položil, keď ste prišli... s Ružou...“

Niekoťa miluje stále viac.

Otec? Matka? Brat? Sestra?

Sestrička?

Alebo skutočné dievča?

Skutočná žena?

Boh v mene kresťanstva, alebo akéhokoľvek iného života v skupinách, ktoré sa stávajú realitou viac ako ty?

Neboj sa, i Ruža je skutočným dievčaťom. Práve ti dala oveľa menej ako by chcela od života.

- Pozri, to nevadí... ak nevieš kto si stále dokola, dokolečka -

Daj mi čas, pokiaľ sme stále živý, dávam ti sľub, že ju stretneš... ak splníš, čo teraz napíšem:

- Zostávaj úprimným – k sebe, k iným...
...k ľuďom, ktorí sú často úprimnými k tebe - je hriech byť neúprimný!
- Nezabudni na to, kým si bol, keď si bol po prvý raz pobozkaný triezvy a bez vplyvov omamných látok...
- Každý život, čím je starší a zostáva v základe poznania skutočným voči prijímaniu i odovzdávaniu, zvykne spieť k rovnakým (či podobným) záverom:

K pravde života. K uvedomeniu si, že ak stratíš úspech... môžeš stále stretnúť šťastie... celkom zdarma... a keď stratíš šťastie... môže prísť úspech... a zdesenie – politické hry, kolektívne hry... a potom odznova... šťastie kontra sláva kontra úspech:

On už tak chodí medzi nami... Chceme povedať: ono to už tak chodí...

- Ak budeš stúpať v poznaní... neurob toľko chýb... ako som napríklad urobil ja, pozri sa na www.milankalis.sk a spýtaj sa: stálo to za toľkú bolesť, straty lások, celý ten vývoj jedného človeka... môžeš ho vidieť jednoducho spísaný... Niektoré postavy boli/sú/a možno ešte budú až príliš skutočné a niektoré nestretnieš ani ty.

Môžeš sa oddať pravcovému poznaniu, ľavicovému poznaniu, môžeš hrať na všetky strany, ktoré poznáš, ale nič ti to neprinesie... pokiaľ sa uzavrieš ako korytnačka, alebo sa začneš pohybovať v ktorejkoľvek spoločnosti, v ktoromkoľvek poznaní, firme, práci, rodine ako divý vlk bez pravidiel.

Skôr či neskôr dostaneš úder, ktorý neustojíš. Dám ti radu, ak naozaj začneš strácať ľudský rozmer, o ktorom sa po celý čas snažím písať, je čas... začať chápať skutočné životné právo, ktorým si aj ty.

Všetko, čo máš, je skutočné, všetko, čo si stratil, bolo skutočné. Aj ty by si už mal vedieť...

...a pomáha a hovorí aj z teba v toľkých rôznych kombináciách, že si váž možnosť byť, pokiaľ stále si...

- Môžeš veriť na karty, ktoré ti rozdajú rodičia, ktoré v sebe máš, ktoré získaš i stratíš za (jeden) život, lenže zblíženie, odpustenie a pochopenie činov človeka prináša občas – aspoň – pozitívne nádychy.

2

Klamstvá (?), a tvoji priatelia ťa skúšajú pre tvoje dobro?... Sú to niekedy iba prísavníky (tak ako ty sám), ktoré nikdy neurobia to, čo ty... Ak by vedeli... a ak by si bol „jemnejším“ pri tých, na ktorých ti záleží:

Alebo:

(Parlamentné popoludnie)

Povedali:

Nie, nie, nie!

Povedali ti stokrát nie?

A všetci tvoji priatelia... sa už len dohadujú, že aký si narcis? Aký na spôsob... „akú mu dáme prezývku, taký bude“? Tvoje vnútro taktiež nikto nepozná?

Si odstrašujúci prípad?

Niečo veľmi chceš, ale nemáš preto meno? Všetky knihy, ktoré si prečítal a všetko-každý, kým si už v živote bol... máš zrazu tie postavy pred očami.

Chlapci okolo teba sa iba hrajú s tvojim osudom.

Do ktoréhokoľvek podniku, do ktorého si sadneš, povedzme – napríklad - do podniku Axioma v Bratislave pri akomsi ďalšom ministerstve sociálnych vecí..., cítiš sa tak rozpaľovaný ľuďmi, ktorí netušia, že si ponúkol sám seba viac ako oni seba. To sa neodpúšťa! Ty musíš mlčať rovnako ako oni!

„žart“:

A dievčatá chcú „zachovať“ tohto špinavého pajáca, aby mohol otvoriť ústa, aby mohol uveriť na ich mejkap, na ich povinné jazdy.

Pravda údajne nejestvuje, ak ide o tvoj príbeh?

Chlapci by tak radi videli tvoj osud na kolenách. Pretože si im viac ukradnutý.

„žart“:

A dievčatá ťa nikdy nepripustia do ich sveta. Si príliš zničený... A tvoja pravda sa až príliš podobá na všetko, čo vidia a cítia. Bolí to, bolí ich to, ak im hovoríš... čo všetko chcú preskočiť.

Žart:

Chcú komédiu života, chcú smiech... chcú precítiť zmysel slnka, ty však chceš, aby najskôr otvorili oči a uvideli tápanie mužov a žien, ktorí sú rovnakí ako oni.

Žart?(:)

Keď si hladný... pretože sme často rovnako všetci hladní.

A všetko čo vieš... pretože informácie, ktoré si si našiel a ktoré si našli cestu k tebe...
„V živote sú veci, ktoré nevysvetlíš inak ako existenciou Boha a ty to vieš... Alebo budeme hovoriť radšej o anténach a vysielачoch... - ľudia, ľudia, ľudia...?“

Ibaže ľudia z teba... z tvojho prípadu... pozri, oni z toho nič nemajú a v tom to asi bude.
Nemajú z teba žiadny zisk.

A ďalšia spoločenská zmluva:

Spoločnosť v podstate už iba otravuješ, tak prečo by si mal byť spoločnosťou aj ty sám?

Zodvihni sa a bež.

Bež do parlamentu. Dnes je deň otvorených dverí (17.11. 2010) a podľa dalajlámu je predseda „fajn“ zavítať na miesto, kde si ešte nebol:

Je toľko ciest, o ktorých sa mlčí. Pre dobro väčšiny.

Je toľko právd, ktoré boli a sú pošliapané v prospech väčšiny a zachovania väčšiny. Toto vedia predseda všetci.

Tak, napíš zase niečo nové, láska je to, čo sa nedá znásilniť, aj keď i to som už videl, ale hovoriť o tom nechcem:

Kráčaš do parlamentu s tvojim bratom, ktorý tam má politologickú prácu.

A pred očami vidíš jeden zo svojich najväčších pádov v živote: : :

Máš 21, si len „úboho šťastný vysokoškolák“ a kráčaš do McDonaldu za mamičkine peniaze.
Otec ti neprispieva, ten je až príliš férový, vie o čom je život v mužskej spoločnosti, ha, ha!
Samozrejme, občas mu šlohneš dajaké prachy z peňaženky - aj keď o tom samozrejme... tuší - aby si si mohol kúpiť Davida Bowieho...

Zvláštne, Rološov (the Rolling Stones, babe) si už kupuješ komplet za svoje... o rok neskôr...

Možno v tom bude zakopaný pes, psík... napríklad ďalšieho dnešného večera:

Ako tak kráčaš, päťkrát si si predtým vyhonil (v 21 sa to údajne ešte dá akceptovať :), lebo si nemal čo robiť, a ženu-dievčatko-mačičku nemáš...

Jednoducho nemáš, lebo na to nemáš gule!

Jednoducho nemáš, lebo si slaboch obecný!

Vitaj v mojom klube...

Takže ťa to čoraz viac ťahá na stranu... odsúdenia!

Sme vinní za to, že nie sme schopní šukať pekné či škaredé – a nie je to jedno?

Sme vinní za to, že o nás môžu romanticky snívať...

Sme vinní za to, že nie sme zase raz silnými voči slabým?!

Sme vinní za to, že sa nechávame zneužívať každým, kto nás chce zneužiť?!

Sme vinní za to, že vieme: každá ženská láska sa v koncoch ponáša na príjem semena?!

Sme súdení za to, že vieme, že aj keď zastríme záclony, vždy v nás niekto počúva?!

Sme v každej skupine, ale... skupina nás súdi za to, že jej nedávame to, na čo nás odhadla po prvej, druhej... stej... navždy sa opakujúcej sa duševnej súložii?!

A tak nám patrí:

Smetisko a smetiskové ženy. Splnia nám všetko, len nám nedajú podstatu človeka v nás!

Áno, si hladný, a oproti sa blíži Mercedes S-klasse, čierny. Nie je najnovší, nie je najstarší, a stále má svoju hodnotu, ako muž na „ktorejkoľvek strane“ by si mal vedieť, že Mercedes S-klasse bude mať vždy svoju hodnotu :)

Ale... je to iba auto.

Zastavuje pri tebe a šofér s'ahuje predné okno na strane spolujazdca. Nieкто leží na prednom sedadle.

Sedí... len to sedadlo s telom je podozrivo nahnuté na stranu ležania.

Sedí... a nežmurká. Spí. Dýcha. Ako pozoruješ nadvihujúci sa prsník. Zúfalo odkrytý prsník v akomsi gýčovom lacnom kožuchu z napodobeniny mŕtveho zvierat'a.

Žena dýcha.

Žena stále dýcha.

No... nežmurká v tejto chvíli „ďalšieho tvojho sebaurčenia“, hav, mňau.

A tebe to nie je jedno. MacDonald je tak ďaleko, ale zabudneš naň v okamihu otázky tlstého muža, ktorý opäť raz – odznova – odvždy – pripomína dajakého skorumpovaného právnik'a, vlastne skôr obhajcu kuriev spoločnosti.

Problém bude možno v tom, že sa dáš zlomiť... i ty:

Jeho tlstá postava, cirka 125 kg (on bol fakt taký!), sa ť'a spýta:

- Neviete, kde je tu ekonomický internát?
- Prosím? - spýtaš sa, ale tvoj mozog je skôr jeho Mercedesom, len o tom nikomu nehovor!

A jeho mozog ti vrazí do tvojho charakteru, ten pornočasopis čo si si kúpil... za mamičkine... je viac jeho právom ako tvojím. Je starší a žena, ktorá vedľa neho „spí“, je spiaca študentka ekonómie = o ekonómii života vie asi viac ešte i v záblesku, v ktorom spí, ako ty... keď si hore... v tom istom záblesku triezvej reality o pol siedmej... v roku... „2000“ - / + :)

Nie si za hranicou (inak na hranice by som neveril... je len úspech a neúspech, Zuzana B.?!), nevieš o čom to je, keď sa ť'a šofér Mercedesu spýta s takým tým Faustovským podtónom:

- Zavedieš ma tam? Aspoň pred bránu tej ekonomickej ustanovizne?!
- Čoho?
- Tam kde býva táto... slečna.
- Áno... áno... ja... ja bývam kúsok...

Si akýsi vzrušený a nemáš meno pre to vzrušenie.

- Tak nasadaj, ch-la-p-če, - zasyčí z neho.

A ty nasadneš, v Mercedese S-klasse si sa ešte neviezol (minimálne nie v Mercedese so sfetovanou a polonahou kurvou).

Kto je tá žena?

S kým rieši a pre koho „teraz pracuje“?

Si jeden z najosamejších mužov v Mercedesoch S-klasse „vôbec“, keďže ti nepatrí nič z toho... čo vidíš na palube „tohto lietadla“.

Žena si zívne ako sa auto rozbehne. Inak stále spí, to, čo cíti, vie, vidí, o tom nevie Mercedes, šofér, ani ty.

A možno ani ona, ale to nechajme tak.

Každý z vás, v tomto pouličnom Mercedesy, túži po rešpekte, takže dostanete aspoň ženskú pošvu ekonómky (v tvojom prípade bude platiť „takmer“, ako sa dozvieme)!

A tým sa to opäť raz skončí - ibaže kto z vás o tom vie takto priezračne?

Doveziete sa k internátu... dnes už vedľa Ikei pri letisku... avšak vtedy... vedľa „močiarov“ a pôdy, ktorá leží-ležala ľadom. (Aj ľad je niekedy potrebný... spýtaj sa na takej Aliaške... alebo v Grónsku... ale Bratislava...? :)

Biznis, a kolektívy. Kolektívy a biznis:

Dnes to stratíš opäť!

Dnes stratíš niekoľko lások:

Muž vystúpi z auta a poíde k vrátnikovy budovy, v ktorej vrátnikovy prislúchajú „všetky kľúče“.

Taký je život, pokiaľ sa staneš vrátnikom, nevzdaj sa kľúčov :)

Hlavne neškod'... tým, ktorí sú z tohto sveta chorí viac ako ty sám - keď si vrátnik.

Pokiaľ sa staneš šéfom, musíš udržať „stoličku“ šéfovstva.

Hlavne nesúď skôr ako sa stretneš na ulici s tvojím bývalým šéfom a ten ťa pozdraví... s rešpektom :)

Je to tak, a ty to vieš, môžeš stratiť úplne všetko v čomkoľvek, keď si nedáš pozor a nevieš sa ovládať:

Jeho tlstá ríť kráča... späť, no nevidíš jeho rázporok, načo by aj? To, čo vidíš, sú jeho dva automatické palce... ktoré sa zdvihnú „hore“ v okamihu nasadania do auta.

Si tak panenský mladý...

Si... panna života, Milan.

- Tak... býva tu, - a obzrie sa na teba ako si sadá za volant. - Nezabavíme sa?

A žmurkne na teba, zasmee sa.

Auto sa presunie na bočnú uličku akéhosi „neznámeho bratislavského štrkoviska“, v tejto jesennej a tmavej hodine sa zdá, že pri hladine nikoho niet.

- Chyť jej prso, - povie šofér „tak krásne spisovne“.

A ty jej chytíš odokrytý prsník, ako sa cítiš?

Nepoznáš ju, nevieš kto je to, nevieš koľko toho zobrala, ale ten prsník je živý... je reálny, viac ako to, máš ho v rukách!

Je jedno, či je predávkovaná... či jej nie je zle, je to len žena, ktorej sa môžeš dotknúť...

Šofér jej povie takým tým hlasom „podsvetia ženských srdc“:

– Zlatko, chyť ho... za penis...

– Ukáž svojho vtáka... Čo sa bojíš... šak nebuď ako malý.

A ty ho bez mihnutia oka ukážeš... Ach, si tak mentálne slabý. Len ešte o tom nevieš.

A ona ťa chytí sa penis, tvoje pocity sú iba... zneužitá jej rukou?

Chytila tvoj orgán na rozkaz.

Chytila ho ako kurva, a ty si bol ten vojak, ktorý ešte nestál v boji, aby pochopil, že... práve si dostal zásah.

Začne ju nakladať, ona ti ho chvíľu honí, ale nedostáva sa ti satisfakcia. Niečo chýba.

Tlstý muž sa (možno) urobí, pričom mu nadvihne zadok – ako pri dajakom křči – zadkom sa dotkne kľúčov od Mercedesu, tie sa rozkmitajú zo strany na stranu.

Ako sa má mamičkin a oteckov penis, keď si ho nevieš spravovať sám ani v tomto okamihu?

Kurva zazíva, ospalo otvorí oči.

- Už?! - povie takým pomalým, hlbokým hlasom. Je to hlas heroínu, ale teba nezaujíma jej krv, jej mejkap...

Muž/šofér na teba ukáže prstom, a ty to – aspoň raz za čas pochopíš správne – nadvihne ťa zo sedačky na zadnom sedadle, ale penis si stále cítiš!

Šofér/nuž/muž ti podá kondóm, a napriek tomu, že si si ho už ako štrnásťročný naťahoval a onanoval v gume ako gumený medvedík, takmer ako každý sexuálne frustrovaný chlapec & (hoci v štrnástich je to ešte veľmi otázne), teraz to nedokážeš, (nevieš prečo...), ale ruky sa roztrasú, a ty s tou gumou bojuješ, si násilný ku svojmu penisu, nechtom palca pravej ruky si poraníš žalud'.

On krváca, ale ty si v poriadku, zdá sa.

Kondóm sa rozstrhne, celkom náhodou, práve na mieste „cikacieho“ otvoru, lenže ty si vzrušený – a je ti to úplne ukradnuté, toto je sex, a ty nechceš stratiť to, čo vidíš ako ďalší hlúpokekadentný príbeh každého veľkomesta, kde sme si všetci až príliš podobní... v koncoch i začiatkoch... iba ďalší príbeh, ktorý sa práve stáva (aj) tebou.

- Pod' k nej, - povie šéf, a tebe fakt nedôjde, že si sexuálnym otrokom.

Vystúpiš z auta, pridržiavajúc si penis, je ti ukradnuté, že každá pekná žena... je rovnaká, keď je v stave v akom je táto „spolujazdkyňa“. Ony sú síce rovnaké aj v stovke iných prípadov, ibaže: teraz si aj ty rovnaký ako miliardy mužov pred tebou – po tebe, v tom je ten vtíp :)

Chceš len striekať, chceš len ženskú vôňu – a je úplne nepodstatné, ktorá žena to bude, či má AIDS alebo kvapavku, či syfílis. Si ešte hlúpejší ako si... Milan. A hormóny, volá sa to hormóny - a hlas evolúcie. Prehrávaš alebo vyhrávaš?

Sú aj iné zákony:

Ako na ňu „zaľahneš“... na koženom posunutom sedadle, penis ti splasne... a je tým, čím si ako muž pred každou ženou až doteraz, iba pajácom, neschopným „bojovať s inými mužmi v priamom prenose boja o to, kto z koho... ak ide aspoň o zašukanie (to asi preto, že... podstatou človeka v sebe patríš... k dobru ako teologickému pojmu, avšak... avšak:)

Snažíš sa do nej preniknúť, penis s deravým kondómom však nie a nie do nej preraziť, preniknúť. Šofér, sediaci za volantom, áno: práve si zapína nohavice s opaskom, áno: na teba hľadá, a ty neskúmaš jeho tvár, áno: ktohovie, čo si myslí...

Ešte pred chvíľou si mal penis tak veľký a mocný, a teraz... Možno to nie je to pravé ženské telo :) A možno to nie je strata panenstva, na ktorú si čakal, možno takáto príhoda ti celkom nepatrí - ale snažiš sa tak úprimne :)

Ona zvráti tvár a odsunie ťa od jej tela, si tak trápny, si na strane pekla a ona je nebo, na ktoré nedosiahneš? Alebo ona je peklo a ty si práve... stratil ďalšiu niť so ženským svetom. Alebo iba tvrdo racionálne: Nemá za teba zaplatené a „je tak ďaleko v poznaní tohto sveta s drogou v sebe, že cíti a tuší... že ty nie, ty dnes nie... aj keby si mohol...“

- Nechaj to tak, - povie ti šofér, a prejde si po oholenej tvári pravou rukou. Zdvihneš k nemu zrak. Tvoj penis je čoraz menší, teraz je už v obyčajnej pozícii, v obyčajnom stave voči tomuto svetu, voči všetkým ženám, ktoré nemajú záujem.

(A je ich čoraz viac, pretože sa nechávaš predstihnúť v sociálnom závode... ešte aj každým... „obyčajným“ skladníkom, robotníkom, zvéračom... a vôbec... ktorí majú väčší plat ako ty... ktorí majú zabezpečené sociálne statusy ako poisťovňu, životné poistenie... hej, hej. Tak si dávaj pozor! A možno už vedia o živote „medzi nami“ - v podstate viac – ako ty, pretože sú peniazmi viac ako ty... Pretože... keď sedia v drahšom aute, v drahšom byte, žena, ktorá kráča po ulici... a ktorej už niektorý z mužov stihol zlomiť srdce a dušu... sa pri tvojom pohľade na jej telo... pozrie skôr na „neho“ a tvoj pohľad si ani nevšimne. Jeho zdvihnutý palec ma väčšiu cenu... ako tvoj. Bodka. Našťastie, každá žena hľadá niečo iné... ale materiálna stránka veci nepustí, a sú muži, ktorí prehrávajú „závod o život“, ako Mozart či Beethoven... Možno mali v niečom pravdu, ale boli tlačení čoraz viac k múrom society, hay, mňau. Áno, urobili množstvo chýb... lenže talent je v súdoch vždy prvý na rade, pokiaľ nie je „pod dajakou zmluvou“, ktorá by ho obhájila v očiach tých, ktorí môžu na talente zarobiť. Nevyužitý talent, na ktorom sa nedá zarobiť končí ako Lila v prvej-krátke „novele“... Aj keď toto je iba taký zúžený pohľad „na stav vecí“.)

„Nechaj to tak“.

A ty sklopíš oči k svojmu penisu od jeho očí. Si tak excitovaný a preexponovaný, že si nevedomuješ trápnosť situácie. Žena ospalo otvorí oči, má ich tak „prázdne“, ale aj ty to drogové šialenstvo zažiješ – a budeš vedieť, že človek na druhej strane... stráca týmto viac ako len lesk očí. Tak, povie... ... s tým tvrdým ženským hlasom, dovedeným na hranu... aspoň tohto večera v Mercedesy:

- Nie.

A ty konečne pochopíš: je koniec „ďalšej šance“, a zachováš sa ako zvyčajne: najskôr rezignuješ, ale pud v tebe ťa stále vedie, ako každého, kto „neprenikol, kto nevidel, kto neprecítil - kto je slepý, kto nie je ani tá anténa stvorenia v plnom rozsahu ľudského uvedomenia sa“:

Chuť dostať von semeno zo svojho tela – dnes – už po šiestykrát (Boh spas ženu, ktorá by ťa stretla v tejto forme, pokiaľ by ťa naozaj nemilovala - vo vzťahu...)... tá chuť je silnejšia ako „pravda kohokoľvek a kdekoľvek.“

Je ti jej ľúto svojším spôsobom, necháš ju tak, len sa spýtaš šoféra:

- Je v poriadku?
- Vyzerá, že zomiera?
- Ja... neviem...

- Keď dokáže držať... a keď ti dokázala honiť penis v ruke... a keď si dokáže užívať vzdychaním... je ok... - a tľst'och sa usmeje, pohladí volant až príliš nezaujato na to, aby ti to neudrelo do očí - pokiaľ by si sedel v kine.
- To sa ti stáva často...? - spýta sa s takým ľahkým úškrnkom.
- To bolo po prvý raz. Dnes som si pričasto honil.
- Nemáš ho na zahodenie... Pozri, mám známych... ktorí usporiadávajú takéto podobné akcošky... v bytoch a tak... Ak by si mal záujem... Dáš mi svoje číslo?! - a jeho tvár je pozvaním pre všetkých, ktorí si myslia, že činy človeka „sa nedajú zrátať“...

Mal by si vedieť, že... risk je zisk iba v prípade... ak obhájiš svoje konanie pred niekým, kto má ten najvyšší kľúč k tebe samému:

A ty sa aspoň v tejto chvíli zachováš „ochranne“ v mene svedomia a morálky, ktoré... (ani nevieš, kde si ich v tejto sekunde vytiahol)... ti prinesú „záchranné klamstvo“ - tak predsa: Moje číslo je... a vymyslíš si číslo neznámeho „vojačika“ a ihneď stihneš doplniť, ako si penis schovávaš do teplákov, „že mobil mám vypnutý, vybil sa, pes jeden“.

Šofér, len ďalší právnik života mesta Bratislava v S-klase, sa ťa tiahlo a kamarátsky spýta:

- Mám ťa zaviesť spolu s ňou... na ten jej intrák?!
- Nie, nie... Ja si ešte potrebujem dokončiť... - a chytíš si semeníky, - ...keď som už zase raz začal... a keď už bol postavený...

Nuž, muž sa zasmieje, odokryje udržiavané zuby (napriek tomu, že fajčí – všimol si si „odokrytý“ popolník v aute). - Ako myslíš, - a potľapká ťa po ramene. - Tak si uži... - a pozrie sa na strom neďaleko auta. A tebe to zas nedôjde, a bez myšlienok sa postavíš k tomu stromu, ach. A začneš.

On však ešte neodchádza.

Zdá sa, že mu slečna odznova fajčí, a on sa neobťažuje zhasnúť palubné svetlo.

Tebe to nejde, masturbuješ až do krvi, vystriekaš sa až... – gýčovito a rovnako „prekvapivo“ - v záblesku jeho odchodu, v momente, kedy automatická prevodovka Mercedesu začne spolupracovať s pravou nohou majiteľa... na plynovom pedály.

Vodná hladina sa leskne, nebudeš si pamätať, či je spln - alebo úplne zatmenie mesiaca.

A nevšimneš si opodiaľ stojacu skupinku ľudí... Študenti na vychádzke? Robotníci, ktorým padla? Pijú, chcú súložiť rovnako ako ty? Sú to kresťania, ktorí sa rozprávajú „vo všetkom pre všetko“...?

Budeš súdený, pretože si jeden z tých, čo sa nedokáže vyrovnáť so svojim životom v ktorejkoľvek situácii:

Je ti jedno, či ťa vidia - a je to nepodstatné, veď si iba ďalší muž, ktorý zažíva vrchol... - a jeho pád do čiernych dier sebadeštrukcie a sebanenávisti čaká... za rohom tohto večera:

Milan, možno aj v ich očiach... (je to len žart autora pre všetkých, ktorí chcú čítať ĎALEJ a ďalej?).

Ten strom dostane viac ako si zaslúži? Uvedomuješ si - tak uvedomuješ si?!

Ľudia? Možno len uvideli z vnútra vysvietený Mercedes...

Láska odpúšťa, ale najskôr by si si mal odpustiť sám sebe / a prijať fakt, že si mohol ublížiť tomu dievčaťu na prednom sedadle, pokiaľ to nebola zaplatená a sfetovaná kurva.. ak... ak..

Ktohovie - čo ak to bola iba študentka „z dobrej“ rodiny, ktorú mal jej „ujo-chujo-bežný svetský muž, ktorý zatrpkol bez toho, aby vedel, že zatrpkol na emociálne bohatstvo ženy“.

Ak?!

Nie-nie!

Zhodnime sa, čitateľ: ďalším faktom nech zostáva – zaviedol ju tak či onak na ekonomický internát z párty, kde to „mierne nezvládla“.

– Hm, myslím si, že toto bol TEN večer, v ktorom som ťa stratil, Emília K... - :) (:

Kdekoľvek... kam prídeš... ti slečny hovoria „ži“... do tváre... celkom nahlas...

Kedysi aj tebe hovorili „ži a dúfaj“...

Ale teraz?

Tvoji starí „priatelia“ (na krčmových priateľov by som neveril) ťa skúšajú... a myslia si o tebe, že si „mimo“, ale tebe je to už vlastne úplne jedno.

Chcú ťa rozložiť - a potom o tebe hovoriť... „bola ho škoda...“

Opakovanie 80 percent životov na tejto planéte:

Si ešte väčší idiot ako oni, keď si to necháš, Milan.

Áno, áno, sme naspäť v parlamente, v dni verejného prístupu pre všetkých občanov, ktorí nie sú ničím - a tým sú pre politikov všetkým na okamih tohto dňa.

Prechádzaš vstupnou „letiskovou kontrolou“ (hej, hej, ako na letisku... :), nenájdu ti však nič, čo by hrozilo... skazou tohto národa. Tento raz si v poriadku a nemáš v sebe žiadny alkohol, žiadne drogy... - možno iba dajaký psychiatrický liek, keďže ťa odsúdili na... lieky... A všetci ostatní, ktorí vedú hrať sociálne hry lepšie ako ty... nie sú v takom pekle ako ty:

Povedzme si to po anglicky, to je predsa „jednoduchšie“: nie si smart one!

Prechádzaš okolo dajakej parlamentnej ženy, a uvidíš ako zadymíš... ako zadymí tvoj dych... To možno len zvonku prenikol akýsi chlad do miestnosti a tvoj dych patrí akoby Aliaške, odkiaľ ľudia len sťažka píšú nové veľké knihy pre Dostojevského duše... Kde sa iba sťažka menia dejiny:

Načo meniť dejiny v parlamente? Ved' aj tu zvoní telefóny a ľudia konajú tak ako musia, aby prežili.

Hm, žart je v tom, že aj v tomto parlamente sa už zopäkrát zmenili dejiny celých rodín, klanov, gangov, mafiánov, záujmových skupín (tých asi najmenej...), politikov, predavačov... akademických prisluhovačov... učiteľov, pravdovravcov, provokáterov, odpadlíkov.

Spolu s bratom, ktorému pomáhaš ustáť „parlamentnú hodinku“... veď včera mierne pil ako každý slobodný študent - veď študentská „sloboda“ je tak krásny pojem:

Vidíš celú tú hru, si priamo na javisku, na zlatom javisku správy spoločnosti, a vieš všetko o figúrkach, bábkach, manekýnkach, vieš... že aj oni sú rovnakí... v potrebách ako ty, ale majú viac ako ty - vďaka čomu majú viac ako ty?

Možno sa lepšie narodili. A vedeli si to obhájiť v tých správnych kolektívoch.

Možno... stretli správnych ľudí... na miestach, kde si sa nedostal vďaka svojmu správaniu alebo svojmu pôvodu...

A možno boli postele mäkké či tvrdé...

Možno dokázali v tých kolektívoch, ktoré odomykali „zlaté brány“, ponúknuť ten „správny zámok“: keď k nim prišiel niekto na návštevu, mali upratané, vedeli povedať správne vety, netriasli sa, keď dostali mikrofón do rúk... na akejsi nepodstatnej prezentácii.

Na klamstvá a pravdy by som (už) príliš neveril.

Statočnú pravdu neznesú zbabelci a skutočná pravda... zabíja rovnako ako skutočná láska.

A možno... tá hra pokročila a akýsi politik, ktorý chce zarobiť na svojich memoároch, myslím, že sa volá Bush - a taktiež slúžil niekomu ako tá kurva v tom Mercedesy... tí povie, povie... tebe, povie, povie, lebo môže, povie, povie povie, veď dačo už dokázal... – a čo je najhoršie „má pravdu, keďže je úspešný – pravdivý“:

KEDY SI PIL NAPOSLEDY ALKOHOL?

OK – sme v parlamente a podaktoré sukne obšťastňuje parlamentný vietor, niektoré ženy sú tak rozumné, vedia komu dať a prečo – a niektoré majú za to zaplatené:

Je to predsa tak normálne.

Si tam, a nič.

Si pozorovateľ, ktorého pozorovanie nemá žiadnu cenu pre nikoho okrem teba – taký je život. Nikoho nebude zaujímať čo vidíš/čo si videl a čo si myslíš... prečo by malo? Ovplyvníš tým niekoho názor?! Máš tú moc?!

Oni majú, ty nie.

Ony chcú tých... čo sú zvyčajne „nad čiarou“... ako spieva Muller - a pod čiarou?... tí nie sú vítaní... hm... počúval si tú pieseň pozorne? „Je slovenská“? - mohol by sa spýtať člen Slovenskej pospolitosti, ktorého vidíš v tej ich „mocenskej“ uniforme - v parlamente. Deň pre všetkých je dňom pre všetkých.

Áno, ešte i toto je deň zviditeľnenia.

Deň... všimnite si... nás pre nás, všimnite si... záujmy, ktoré obmedzujú, diktujú, túžia po diktáte.

Moc. Tu však už nie je nikto by ti podržal stranu. Toto je parlament.

Sláva.

Pozdrav moci. Nikto toho pajáca z pospolitosti nepozdraví - rovnako ako teba. On je príliš pravicový, ty si „príliš solidárny a ľudský“.

Ako sa má tvoj mozog?

Ako sa má jeho mozog?

Poslanci majú mesačný príjem... xxxx. A tvoj príjem?

A ďalší pozdrav úspechu. Každý pohľad muža a ženy. Ak si myslia, že sem patria - a ak si myslíš, že sem nepatríš...

Toto je parlamentný svet, ale táto kniha je svetom ľudí, o ktorých sa v parlamente nikdy nehovorí!

Si v ďalšej zoologickej záhrade, len táto ZOO má ešte väčšiu cenu ako skutočná ZOO v Bratislave.

Lenže - ak zaplatíš, aby operovali orangutana, budú ho operovať skôr ako polovicu ľudí v Európe, taký je už sociálny program v EU.

Hra peňazí je nastavená.

Nezmeniš to. Ja som sa pokúsil, ale Vojna pešiakov je už napísaná :) :(

Áno, ak budú hovoriť, že učiť môže len idiot, tak ver mi, že aj schopný učiteľ sa skôr či neskôr bude cítiť ako „ten idiot“... Aj keď ti povie: „Som viac v poriadku ako tamí na tých jachtách, BMW, Mercedesoch... Audi a iných mašinách. Lenže on také nikdy nevyskúšal... Nikdy nehral skutočné hazardné hry o ženy, slávu, prachy, korupciu (atď. = atď.).

Ale, ale, ale, aj ty vieš ako bude vyzerat' Slovenská spoločnosť o zopár rokov... 3 percentá skutočne bohatých, akýsi stred (2. sled, mená budú viac číslami poistení a zabezpečenia), veľa bezdomovcov a potom tí, ktorí sa budú zubami-nechatmi snažiť zachytiť na chvoste: hypotéky, rodina a prežívanie, kde sny a skutočnosť budú vždy opozitum – a čím väčšie, tým väčší rozkol vo vnútri človeka, ktorý prehliadne. - Tak vypni! Tak už dost! Pracuj len pre seba... až potom pre ostatných... inak ťa to zhltnie skôr ako iných!“

(Ale rodinný život vie aj liečiť...)

Nemám nič proti bohatým, pokiaľ sú vzdelaní a pomerne osvietení - a vedia o čom to tu je - vedia ako sa dá rozložiť človek v každej sociálnej skupine:

Tak sa nečuduj, keď v akomkoľvek podniku bude mať ktorýkoľvek mäsiar prednosť, lebo bude mať vyšší sociálny status ako ty. Ľudia potrebujú mäso viac ako tieto riadky, to je fakt :)
PARLAMENT.

...a pajácovi z pospolitosti - dajú mu pokoj (služby na ochranu parlamentu, aby to nepôsobilo ako bezrozmerná sociálna paranoja), veď stačí stíhaný a rozkladaný Kotleba. To je dostatočný odstrašujúci príklad...

Zopár slečien sa za ním otočí a v tichu ich myslí si hádam aj pomyslí:

„Odvahu teda má, pako a psychoš jeden... Stáť tu v tejto uniforme... ako taký Švejk... ako taký provokatér bez mozgu“.

Avšak keď stúpaš vyššie v chápaní parlamentných demokracií... nemáš priveľmi na výber. Je príliš veľa záujmov a keď si nevyberieš ani jeden (alebo nemáš na to, aby si niečo ponúkol), skončíš ako každý Milan Kališ, či už ten v románe Sklený vrch alebo... ten, ktorý píše toto zabudnutiahodné dielo. Zasmial by som na poslednej vete, ale „radšej by som mal sám na sebe viac pracovať“.

Veď vedz - ako napísal Tomáš Janovic o Lasicovej... „Ona údajne nikdy neklamala... (Vieme, je to na smiech...) On jej nehovorí Zbohom, ale Dovidenia.“ Ja jej hovorím... po rozhovore so mnou by si bola aspoň deň vlhká, hoci neviem a nedokážem pretiahnuť žiadnu ženu, keď som triezvy a sám sebou.

Prečo by si bola vlhká, zlatko? Pretože toto je literatúra! Viac ako to... Toto je rádio Slovensko viac ako Slovenský rozhlas! A nechcem za to nič, len jednu kvapku ženskej vlhkosti.

S bratom stojím pred akýmsi podpredsedom parlamentu, volá sa Hrušovský, údajne má rád alkohol, občas :) A všeobecne, keď je tam, kde je, musí s niekým byť, byť, piť, šuškať si palácové hry... jasné, jasné. Aj toto vieme všetci tak priesračne, až je o tom zbytočné písať i hovoriť, však?!

Bratovi sľubuje, že mu čosi pošle, dáky vyplnený politologický výskum... A pošle, síce dva dni po lehote. No, pošle!

„Naša hrdosť nie je pošliapaná...“

Hoci sme príliš nepodstatní, a mne nie je jedno ako to beriem, pretože som rovnako nepodstatný ako väčšina čitateľov tejto knihy! Ak by knihy na indexe odsúdenia dokázali zmeniť históriu ako jeden jeho podpis... alebo podpisy všetkých politikov :)

Poslal dotazník, ktorý nikdy nezmení život ani jedného človeka na tejto planéte. Žeby mal každý volič svoju cenu podľa stretnutí a využitých životných šancí?

Samozrejme...

Neľutujem sa, fakty vedľa parlamentného bufetu:

Som nula. Zahodil som všetko, čo som mal. A podpálil som všetky svoje stoličky. Čo s tým? Poznám takých ľudí ako som ja, polovica už nežije, ďalšia štvrtina možno skončí na ulici...

Peklo medzi nami? Áno, je tu, len:

Už mám toho plné zuby:

Musím začať odznova. Aj keď mám ako väčšina Slovákov, ktorí nemajú správny pôvod, problémy s motiváciou a sebadôverou.

Pracuj braček, pracuj na sebe, nech sa ti nikdy nestane to, čo mne... Nech nespadneš až na dno, kde sa ti za chrbtom smejú zástupy tých, ktorí nemajú žiadni talent!

Už som to povedal v histórii toľkokrát: talent sa kradne najlepšie, lebo zlodeji ducha, talentu... prísavky tých, ktorí nemajú čo povedať... chcú aby si bol rovnaký ako oni, a keď budeš... začnú sa ti smiať... „že o čo všetko si prišiel“.

„Taká strata, bol to taký dobrý človek, ale teraz už prišiel o dušu...“

„Nikdy nemal odvahu... dotiahnuť všetky tie naše (aj umelecké) súboje dokonca...“

„Nehovorím, že nemám žiadny rešpekt a pokoru, páni, mám toľko pokory... lenže príliš málo z muža urobí to, čo urobilo zo mňa... Nieкто by vydržal menej, nieкто viac, ale Slovensko?

Kašlem na to, už som tu len kvôli pokusu vytvoriť rodinu. To je prekvapenie, čo?!

Ale každá žena vie, čo práve teraz ponúkam... Ešte ani môj penis... už nie je to, čo bol v tom Mercedesy.

Musím začať od začiatku. 0.

Teraz nie je čas vzdať všetko, čo som v živote vytvoril, nie je čas odhodit' celú moju životnú batožinu.“

Všetky tie ženské namaľované ústa hovoria:

„Často si mal všetko, len si si toho nevedel vážiť!“

Toľko majstrovských chýb, že mi hrozí duševná choroba... VAJUJEM každého, piš len to, na čo máš, spievaj to, na čo máš, a ži len to, na čo máš. Ale nepočúvaj tých, ktorí ti neprajú (ak nie si natoľko bystrý či sociálne bystrý, že nevieš... prehliadnuť... nevadí... sú aj ochranné pásma správneho konania:), zamýšľaj sa nad slovami tých, ktorí ti chcú pomôcť a ver svojim cíteniam:

Ako to hovorí jeden, ktorého dnes už taktiež pozná málokto - ako osobnosť či skutočného človeka:

„TALK IS CHEAP“ (repetition number „low“, K.R.)

Poznáš to, prvý dojem býva často ten správny... Inak nič nové.

...od šesnástich rokov odmietaný literatúrou a mužmi a ženami, ktorí rozhodujú čo bude použité a čo nie. Úprimne povedané, choďte do riti, ja mám svoju riť.

Milujem písanie, lenže je to ako každý iný vzťah, a ja si nedám povedať... „Keď to nejde, tak to nejde“ (hej, hej, je to z piesne z rádia – rovnako ako v prvej „novielke“), lenže tá „láska“ je vo mne, tak čo mám s tým robiť?

„SEX JE HNACOU SILOU POZNANIA“

Stojím s bratom pred miestnosťou predsedu parlamentu, akýsi Sulík. V miestnosti s balkónom, vyjdeme na balkón a vidíme celú Bratislavu z pohľadu predsedu parlamentu, ale nemám z toho radosť.

Je to biznis ako akýkoľvek iný. Povedali sme si to už toľkokrát, že už to nie je ani opakovanie. Už je to bohapusté strácanie času.

Nikto iný nie je Sulík, a málokto z vás sa stane predsedom parlamentu, ibaže koľkí z vás to v skutku chcú v detských snoch?!

Pozri, ak to chceš, choď do toho, ale pravdu o tom ako sa stať predsedom parlamentu radšej nechci vedieť.

Radšej mám svoje detské sny, tie niečo znamenali.

Radšej mám... kanceláriu docenta Fica, stojím pred jej dverami, ešte aj môjmu mozgu je zrozumiteľné, že Fico takých ako ja nerieši - mal by pre mňa asi tak jednu vetu: „trest smrti na Slovensku už zrušili, škoda :)“

Mám šťastie dňa, ako stojím pred „jeho“ dverami, vo vnútri prechádza od stola k stolu Silvia Glendová, hovorkyňa, ktorá vie len to, čo má vedieť... !

Možno sa na ňu zabudne čoskoro – a možno až neskôr, ale nebude oklamaná sociálnym postavením a štát-strana-tí správni jej... za jej služby vždy... zaplatia. Jej peniaze, jej mozog, jej materský a ženský inštinkt vo svete mužov, jej „ľudskosť vo svete tých správnych ľudí, máš pravdu, Silvia, vieš viac ako ja kedy budem vedieť...“ A jej rozmer? Tam nepatrim, som pod hladinou :)

Je potrebná, je tak potrebná, aj ja by som ju potreboval...

Za mlčanie sa platí - za inteligentné mlčanie ešte viac, a najviac sa platí za „správny výdaj energie a za správne prijatie energie“. Silvia vie o čom hovorím...

V čiernych šatách, v čiernych podpätkoch. Prekvapivo, stihnem len jej oči, na krátko. Skloní hlavu – ako sa na ňu pozerám - automaticky ju skloní, mať jej konexie - i ja tú hlavu skloním... pred niekým ako je 97 percent mien a občianskych čísiel Slovenskej republiky.

Nuž, aspoň si dnes budem mať koho predstavovať pri masturbácii. Už nie som chorý chlapec, už som chorý muž.

Tak hovorte mi klamstvá a smejte sa na mne, nech zostanem pod hladinou - nech nikdy neprejdem do sveta skutočných ľudí... Som skutočnejší ako vy! Bol som feťák a alkoholik, psychicky chorý človek, ktorý..., už pravidelne mohol stratiť život, lenže ako mentálnemu vraku, nie, nie, ešte mu to nedošlo :)

Ved' hej, dá sa pracovať aj pre ženskú stránku bytia... ale čo za to? Muži sú rovnako dôležití ako ženy, ale niektorí muži by neprežili v čisto mužskom svete a niektoré ženy by neprežili v čisto ženskom svete – hm, takže čisto z egoistického hľadiska to teraz radšej „zapíšem“ týmto:

Som Idiotom viac ako knieža Myškin, som Idiotom viac ako Iggy Pop v Idiotovi (1977).

Som človekom viac ako vy. Občas :)

A Ježiš Kristus je len polovička cesty!

V každej dobe by mu urobili to, čo mu urobili Rimania - len na tisíc iných spôsobov. Zábava je v tom, že podľa rozumných Rimanov si za to mohol sám. Možno podľa nich „iba nevedel s niečím prestať“.

Hovorím vám Zbohom v parlamente, sám sebe hovorím Dovidenia, keď vychádzam z parlamentu...

Čo sa stalo medzi Tubalitou a Tebou?

Tak sme tu opäť, všetko sa podobá na príliš veľa z mála...

Ľudia, ktorých vidíš... prišli o viac ako ty... o menej ako ty... Všadeprítomná láska, vývoj vzťahu, vývin jedinca v skupinách, rodina, väznice medzi nami.

Slečny a ženy, ktoré ti povedia, že dali a dajú prednosť prioritám „pred tebou“. Vitaj v tejto poviedke a čítaj, čo je veľkosť a šialenstvo lásky, citu, ktorý ide od jedného brehu k druhému, hoci prevozník – zdá sa – je vždy len jeden:

1

Malé dieťa v škôlke, pohlavie nie je... dôležité... na prvý pohľad, no v kolektíve malých detí je pohlavie odvrhnuté hybnou pákou, psychológia a pasce, psychiatria - veď tvoj mozog zapisuje všetko od prvého nádychu... a všetky zážitky sa stávajú tebou... rovnako ako história tvojho rodokmeňa, pôvodu... sociálnej kasty... a tvoji rodičia sú tvojim právom, ak ťa milujú, i ak ťa nemilujú a si im iba na obtiaž v ich svetoch... právo života a právo, ktorým si a ktoré tvoríš, osobnosť, ktorou sa stávaš... tvoje prvé slovo, ktoré si počul – počula, tvoje prvé žmurknutie, ...a počuješ... spôsobom, o ktorom nemáš poňatia nielen ty, ale ani „pravda a skutočnosť spoločnosti“...

Prvá pieseň, ktorú počuješ... je často ako tvoja sudička :)

A prsník, z ktorého sa napíšeš... ľavý alebo pravý... je často vyjadrením mužskosti a ženskosti, veru, ešte dlho nebudeš sám sebou... si vlastníctvom rodičov a oni sú zase tvojim vlastníctvom, ale nebuďme majetníci.

V škôlke, v týchto partiách... kam sa necháš zatlačiť?... kým sa necháš vytlačiť?, ach áno, je to stále v tebe viac ako by si chcel - boj o hračky, deľba o hračky, hranie sa s dievčatami a prvé skúšky charakteru, o ktorých medzi vami nikto nevie.

Na konci života sa všetko premietne – dobro, ktoré spôsobíš, zlo, ktoré spôsobíš... aj tvoja škôlka bude v programe – a tvoje ja voči-zoči iným „ja“ bude posudzované... minulosť v každom nádychu, budúcnosť, ktorá prichádza z tvojej minulosti... často z predchádzajúceho dňa... v škôlke, z detských ishrísk... áno, áno - - - všetko bolo posudzované... je posudzované hneď z ostra. Prvá mierna nespavosť, prvé záchvaty plaču, emócií, malé, veľké otáčky zúrivosti, prvé splnutia, ktoré nepatria iba rodine:

Kedy si sa po prvý raz zahľadel do dievčaťa?! Kedy si sa po prvý raz zahľadela do chlapca?

Tvoja personálna história, nenechaj si ju zobrat' – toto je tá moja:

To, čo som ponúkol stvoreniu... pred škôlkou, po škôlke, ak si myslím, že budem vynechaný, hlboko sa mýlim:

„Kráčam si, mamička ma vedie do druhej škôlky v živote, z tej prvej ma stiahli...“ už si nepamätám prečo, jediné čo viem je, že som nezapadol a s ním som sa nechcel hrať – ale je to dôvod na to, aby vás vyradili zo života?

Samozrejme, je.

Viem, že som sa tam cítil horšie ako somárík z rozprávok. Nebol som rozprávka, bol som malý človek, ktorý nevedel nič o pravidlách medzi ľuďmi, ale už musel s nimi a medzi nimi žiť. Toto je ten príbeh, toto je všetko, čo z nás robí nevedomosť a ešte viac, cítenia, ktoré sa do nás i z nás vynárajú.

V druhej škôlke, na sídlisku Centrum I. v Dubnici – v roku 1985... patril som na chvost malého kolektívu a evolúcia bola môj nepriateľ od úplného začiatku – a v takom prípade potrebujete vždy lásku - lásku ako rozmer bez hlbšieho opisu, aby prekonala neschopnosť, ktorú máte v sebe...

Ale aj utrpenie má svoju hodnotu, ak ho vydržíte bez výpadov voči ostatným... Každý má však pre výraz „príliš veľa“ inú konšteláciu:

Bol som jeden z tých, ktorému robilo problém naučiť sa zaviazať topánky.

Bol som jeden z tých, ktorí... sa nevedeli hrať s dievčatami s pocitom, že sú to dievčatá. A neviem, či mi rozumiete.

Jedným slovom malý idiot, ktorý chcel žiť viac pudom v sebe, avšak ten pud sa viac podobal na všetko len nie na pud víťaza.

- Ak si nevieš zobrať to, čo potrebuješ spôsobom, ktorý nikoho neobťažuje hneď v začiatkoch... a pokiaľ ti je ponúkané a ty si nezoberieš, vždy sa ti na niečo siahne, také sú pravidlá -

Je umenie vedieť prijímať... ak vieš dávať pre viac ako je zaujať!

Malé dievča, volala sa Simona, malo akýsi emocionálny predstih pred ostatnými. Ani neviem prečo, kto vie vlastne prečo? - hralo sa so mnou a pýtalo sa ma také tie otázky:

- Postavíš mi dnes bábovku z piesku?

Faktom je, že bábovku z piesku som postaviť vedel. Jednoducho len vedel, niekto ma naučil... od niekoho som to odpozoroval.

Všetky tie detské lásky, ona chcela a mne to bolo jedno, nevedel som o čo ide.

Všetky tie detské, to čo nedostaneš, naozaj nedostaneš. Je to ako každá iná realita. Môžeš snívať, môžeš žiť v rozprávkach a čím dlhšie, tým si slobodnejším a šťastnejším, ale niekto ti musí vytvoriť podmienky.

Niektoré tvoje rozprávky musí obháji, aj keď si malé dieťa. Ešte to nedokážeš sám... a ak by si to dokázal v štyroch alebo piatich, bola by to skôr tragédia podľa dospelých, pretože ak príde na lámanie chleba v štyroch alebo piatich - hej, aj vtedy sa musíš prispôbiť, pokiaľ niekto nepovie: „nemusí“...

Simona sa do mňa zahľadela, keď sme mali pre deťmi rozprávať rozprávky, ktoré sme „niekde“ počuli. Cibrenie a cibrenie, čím skôr, tým lepšie.

- Ak raz zamrzneš na jednu z milióna možností: „jemu mikrofón“ do rúk nepatrí... potom to budeš mať ťažké, lebo aj tvoje vnútro „je medzi ľudskými taxíkmi“ len jeden malý taxík -

Snažil som sa, ale všetci sa čoraz viac smiali, myslel som si, že na príbehu, ktorý si už nepamätám (ale chcel som zaujať, takže to bol asi príbeh „o kaktusoch, ktoré netreba príliš zalievat', lebo potom zhnijú... kaktusy sú za pichliačmi také isté ako my, len žiadne dieťa o tom nevie, lebo pichliače pichajú“). Niekde na konci príbehu mi to došlo a rozplakal som sa.

Simona začala tleskať.

A všetci sa smiali ešte viac. Smiali sa i tí dobrí, ktorí boli moji kamaráti „viac ako tí zlí, ktorí neboli mojimi kamarátmi ani trochu“.

(Bol som takmer jediný, ktorí si nevedel zadok utierať sám, a tak som si ho často neutieral vôbec. Ale životná nutnosť vás naučí, keď vám niekto ako Simona v škôlkarskej družine povie: smrdíš ako pokakaný...“)

Ženy a dievčatá menia naše životy, ale ak nám ich menia príliš, často sa to neskôr nepáči ani im samým... :)

- Daj žene príliš veľa zlata... a stratí duševný rozmer o hodnote zlata... -

Plakal som, lebo som nebol pochopený - to iba Simona ku mne prišla a spýtala sa čosi na spôsob:

- Vy musíte mať doma veľa kaktusov... keď tak veľa vieš... o kaktusoch...

A ja som jej rozmaznane povedal v chlapčenskom smútku, ktorým je ego viac ako dievčenská náklonnosť k „chlapčekom ako som ja“:

- Ty nevieš nič o kaktusoch, nechaj ma tak... Si sa smiala ako ostatní zlí...

Prítomný čas muža a ženy, teraz:

A ona „vyšpúli“ pery ako dospelá sklamaná žena, rok a miesto, správa a nastolený systém v spoločnosti sú v tomto ženskom geste tak nepodstatné.

Možno som znova odviaľ svoje malé detské šťastie na okamih tohto dňa, a možno ju v jej malom detskom svete pichne v srdci... iba kvôli mne a jej svetu a kvôli všetkému, čo chcela ona a čo som chcel ja. Nestretli sme sa v našich záujmoch...

Ale áno, bolo pekná, nikdy som však nemal odvahu hrať sa s ňou „aj za hranicu stavania bábovky z piesku“, už vtedy som mal akýsi nepomenovateľný strach z bytostí, ktoré vo mne videli niečo, čo som nevedel pomenovať vo svojom svete chlapca, ktorý má len to, čo má.

- Kde sa stala chyba, pán Piaget a pán Erikson? -

Chlapci, ktorí majú strach... zo seba samých, zo všetkého, čo sa ponúka mimo ich okruhu záujmov, a všetko čo ich roztáča do narcizmu, ktorý je len ochranou pred vymazaním tými, ktorí nerozumejú ich svetom. Chyba nie je iba na jednej strane!

Prítomný čas opäť raz zavíta do našej materskej školy – tak ako kedysi:

A Simone sa v oku objaví slza, ale neplače. - Tvoja rozprávka bola pekná... ale ty si nezaslúžiš... hovoriť takú peknú rozprávku, - povie a prejde si po hnedých vlasoch.

- To bola moja rozprávka! - vyletím na ňu, cítim sa ublížene, a znova sa rozplačem!

Vyletím na ňu vnútom, ktoré potrebuje čosi, čo ľudia vidia tak neradi. Volá sa to vnútorný hlad po naplnení... ale v materskej škôlke?

Nemôžem očakávať pochopenie, keď odmietam človeka a bytosť, ktorá prejavila záujem.

Tak zahľadený do seba... bez detskej sebadôvery, s pocitom ohrozenia v každej maličkovej skupine detí. Som chlapcom, ktorý sa bojí všetkého – a dodnes neviem prečo.

Prídem domov, do paneláku (vtedy mal iba sedem rokov, ale bol starší ako ja :), a večer ma čaká ďalší zo záchvatov samoty a úzkosti. Nemôžem byť sám, a hoci myslím na Simonu, matka ma chytí za ruku - a číta mi čosi z Dobšinského = alebo je to Malý princ?

Bolo nás tak veľa, v týchto začiatkoch, Dobšinský alebo Malý princ, a potom... keď sa stávame „dospelými“... postupne sa strácame v hmlách a poézii života, o ktorej niekedy vieme čoraz menej, lebo to „tak obťažuje“. A tí, ktorí sa odhodlajú hľadať niečo nové priamo pred našimi očami... deťmi... väzbami, chceme, aby zatajovali... a rozprávali čo najmenej... niekedy, keď nemáme chuť, keď máme „iba svoje problémy, všetko, čím sme a čo sme dokázali - a kam už nepúšťame.“

- Mami, páči sa mi jedno dievča, volá sa Simona?
- A ona? Páčiš sa aj ty jej?
- Dnes ma pochválila...

- Čia je?

- Je to Simona...

A mama sa usmeje, zavrie knihu. - Chceš prečítať ešte jednu?

- Áno.

A mama ju z lásky ku mne otvorí. Číta automaticky? Číta a pritom počúva samú seba? Číta hlasom, ktorý milujem a číta to, čo milujem, a je niekým, koho potrebujem cez to, čo k nej cítim.

Číta a pritom myslí na to, čo pritom cítim ja?!

Matka, je to naplnenie všetkého, čo v tom je: mamička. Sú slová a sú city a sú životné púte v dušiach, ktoré jestvujú len pre toho, kým je „ja“.

A ďalší príbeh, ktorý sa vnára do dieťaťa, akéhosi Milana Kališa:

Rozprávky, rozprávky, stále dokola, chcem byť z rozprávky, chcem byť v tom texte, som v ňom a putujem si v ňom, snívam si s ním, som každou postavou a prežívam každý charakter – z papiera do mojich uší, do mysle. Jestvuje existencia a hotovo:

Kde je hranica toho, kým sa stávame a ako?

Kde je hranica poznania, čo všetko na nás zapôsobí a čo už nie?!

Kde je hranica toho, čo môžeme milovať a čo už nie!?

Všetky tie príbehy, ktoré formujú naše osobnosti... pokiaľ nenastupuje „fronta“ toho, čo musíš prežiť, aby si bol skutočný medzi tými, ktorí vyžadujú:

- „Ak chceš byť Jankom Hraškom, musíš byť Jankom Hraškom“ -

- „Ak chceš byť Chrobákom Truhlíkom... -

- „Ak chceš byť Raťafákom Plachtom... -

Zostať tým, kým si (som) bol vtedy, keď si (som) bol milovaný?! To je otázka...

Tolko pohľadov – a spomienky, ktoré pomáhajú. Spomienky, ktoré rozcitujú, spomienky, ktoré berú podstatu človeka, spomienky, ktoré mi vracajú podstatu... človeka, ktorým som

medzi ľudmi i človeka, ktorým som, keď som sám... niekedy osamelý a niekedy zaujatý... niečím, prečo má každý iné meno, iný zvyk, inú potrebu, iný nádych.

Mamičkine rozprávky raz skončia, napríklad v tento večer. A zajtra čaká opäť pohľad na Simonu, ktorá ponúka čosi, prečo žiadna matka nemá „skutočné meno“, nech je každý vek toho dievčaťa iný.

Všetky tie mená... a všetky tie dievčenské svety, Simona je však natoľko mladá, že miluje nielen príbeh o kaktusoch, ale i rozmer chlapca, človeka... dieťaťa ako takého, ktorým som – náhodou pre tento osud ja. A tá dobrá správa – je:

Ona a ani ja o tom ešte ani v najmenšom nevieme.

Všetko je o akejsi šanci o pokračovanie medzi nami a o zabudnutie medzi nami. Nie je nevyhnutné si to však vysvetľovať priveľmi kruto:

Šance sa možno začínajú už predtým ako oplodní dajaká spermia dajaké vajíčko?! Je to však natoľko „zložitá“ (neviem či teraz zvoní dajaký kostol, keďže počúvam nahlas hudbu v sluchátkach: „A Bigger Bang“), že radšej i ja píšem:

Šance a omyli sa vyvíjajú... Ako uvidím Simonu, nemyslím na nič, zabudnem na včerajšie rozprávky mojej mami – tak už to predsa chodí v ktoromkoľvek veku, a všetci o tom vieme tak dokonalo, že tieto slová v tejto knihe sú každým, kto spoznal v škôlke takú „Simonu“.

Simona má niečo, čo neskúmam.

Simona je viac ako viem. Nielen v škôlke.

- Chceš počuť moju novú rozprávku? - spýtam sa jej, keď sa k nej odvážim prísť, aby som jej ukázal autíčko, s ktorým sa hrám. Nuž, len v sekunde – ako pri nej kľáčim, veď ona kľáči pri erárnej socialistickej bábike (všetky sú rovnaké...)... zabudnem na to auto (umelohmotná nákladná tatrovka, mám oranžovú s čiernou vykladačkou).

(Nič lepšie ako prísť ukázať auto, ktoré mal každý v škôlkarskom okolí, som v tom veku nevymyslel. Viem, že som sa hanbil - a každá veta bola už vtedy boj :)

- Nie... Nie. Nechcem. Od teba... už... nechcem, - a pohladí tú bábiku po sukni.

Jej slová má rozosmutnia, strácam záujem o Tatrovku, strácam záujem o chlapcov, ktorí mi búrajú do Tatrovky a čakajú reakciu.

- Prečo sa nehneváš? Hnevaj sa... - povie môj kamarát z materskej, „Tmák“. (Ach, koľko mien z materskej okrem Simony mám vlastne v pamäti?!)

Lenže chlapec, ktorý nevie, kedy útočí cit k inému človeku – a čo to znamená: strácam chuť cez obed – na obed, kedy všetci sedíme na stoličkách od výrobcu, stanoveného štátom... a chytáme sa hliníkových lyžičiek.

Ani v socializme nejestvovala rovnosť... z hĺbkovej filozofickej stránky bytia (každý sa predsa narodil niekomu inému – ako sme si už toľkokrát naznačili...), ale jestvovala bezpodmienečná rovnosť šanci! (?)

A láska nepatrila rodom natoľko ako dnes - hoci vy si myslíte, že realita je iná!

Realite je iná... vždy iná ako by som chcel, ako by si chcela, Simona, aj keď na okamih máme právo uchmatnúť náš život do koľají, ktoré sú len nami:

- Milanko, prečo nechceš papať? - spýta sa súdružka, pamätám si na ňu... čierne krátke vlasy podľa módnych časopisov z rokov 84-85, myslím, že sa volá(la)... Alena?

Všetky tie moderné ženy, aké ste v práci a aké ste v manželstve a kým ste, keď ste ponechané osudu bez módnych časopisov a všetkého, čo vám stanovuje, kým ste v dobe, v ktorej sa práve nachádzate?

Rádia a televízie... v rokoch 84-85 ste to mali z časti jednoduchšie?!

- Vždy sa nájde niekto, kto nedokáže mentálne „fungovať“ v nastavenom klzisku, a potom je príkladom... ako stratiť aj to, čo sa „údajne dá stratiť iba kvôli vlastným chybám“! -

Alena ma pohladí po hlave, ktorú mi ráno mama učesala. Pohladí ma jemne, ale inak ako mama, pohladí ma ako žena v práci, pohladí ma ako žena, ktorá má za to zaplatené, pohladí ma ako žena, ktorá to nemusela urobiť:

- Simonka sa... so mnou nechce... hrať... ani moju rozprávku nechce... A ja nechcem papať. Alena sa potmeľúdsy usmeje, trhne jej kútikom, a ja nevdojak spozorujem na Aleninej tvári Simoninu mimiku, čo ma podvedome prinúti naložiť si na lyžičku prvú porciu karfiolovej polievky.

- Za mamičku... - povie klasicky Alena, Simona sa na mňa pozerá pohľadom dievčatka o niekoľko stolov „vedľa“, všimnem si ju, a tak namiesto lyžičky pre mamičku... si dám lyžičku pre Simonu, kto však o tom vie okrem môjho malého detského mozgu a duše?

- Ak mlčíš a nepovieš, je to na tebe, ako sa s tým vyrovnáš, že nikto iný nevie... a to čo v tebe počúva... možno ovplyvní to, čo k tebe prichádza a to, čo od teba odchádza spôsobom, o ktorom ty často nevieš... veď je to rovnaké ako s tvojim mlčaním -

- A kedy bude za Simonku?

- Simonka je len tvoja kamarátka v škôlke, ale môžeš si dať aj za Simonku... ak tak veľmi chceš, - a Alena utrie podbradníkom, ktorý mám uviazaný okolo krku, moju pravý kútik... úst. Polievka tečie a ja sa usmejem na Simonu, len cez podbradník a ruku Aleny môj vyplašený úsmev nie je vidieť (ani cítiť :).

Simona sa pomrví na stoličke, a dá si „ham“. Jedno hlboké „ham“, zabehne jej, rozkašle sa, napne ju, Alena sa otočí, odíde odo mňa k nej.

- V poriadku, Simonka?

Simona sa rozkašle.

Ja zakašlem, dajaké sústo mi zabehne. Môj sused pri ľavej ruke sa detsky rozosmeje.

- A za tatinka... - povie sused po pravej ruke, a neviem, či to hovorí sebe alebo mne, keď si dá lyžičku do úst.

- A za babičku... - poviem, a dám si za babku, za starú matku z maminej strany. Simona si dá ďalšiu lyžičku. Alena sa venuje ďalším deťom, kontroluje prísun... potraviny a tekutín.

(Poučka demagóga v práci:

- „Štát je štát, rodina je rodina a škôlka v mene štátu a rodiny je prvá ustanovizeň, kde ako a prečo... sa stávajú po prvýkrát naozajstnými :)(“)

- A za druhú babičku a dedka, - poviem odznova, pričom si spomeniem, možno ochranne a možno nie, na „prvého“ dedka „prvej“ babičky (tá ma vychováva totiž viac, ale tak už to niekedy chodí zo strany matiek, žien a materstva ako takého - či?).

Všetci tí starí ľudia, ktorí vedia v rozmere ľudskosti často toľko ako Kafka, keď písal pred smrťou svoje posledné vety, o ktorých si želal.. aby boli zničené.

Možno i Kafka vedel, aká je cena za lásku.

Možno i môj starý dedo Šuraba vie (vedel, † 1986) hrať na trúbke... tak ako Amstrong vedel. A dočkal sa lásky, o ktorej neviem nič – okrem toho, že som tu a môžem si len tak pozerat' na Simonu a jesť karfiol, ak chcem... veď niekto zaplatil... niekto zaplatil dane... niekto za mojím chrbtom pracuje aj na mňa... a ja ešte o tom sladučko neviem :)

Všetci tí mladí ľudia ako Alena... ktorí slúžia už v mladom veku iným ľuďom... deťom... áno – áno, bez lásky v tom „služení“ to bude vždy iba otroctvo bez naplnenia v ich ceste „ja kontra nie-ja“, tak.

Dámy a páni, muži a ženy, dievčatá a chlapci, žiadna láska nie je večná, pokiaľ... niečo také neočakávaš, len sotva sa dočkáš večnosti... aspoň v tomto dni:

Simona, a niečo v čom nemohol byť iba sex... a fyzicky ako také. Len akási potreba nájsť odozvu a viac, vždy viac... nájsť menovateľa... nájsť čosi, čo ide za všeobecnú ponuku akejkoľvek spoločnosti - aj v škôlke, vlastne kdekoľvek, či už pri tomto obede alebo pri ďalšej hre:

Po obede máme naplánovaný výlet do mestského kina, niektorí sa stihli vycikať, niektorí vykakať. Ja však tieto potreby vykonám iba naozaj, keď je to viac ako neodvratné - cudzie miesta sú cudzie miesta. Moja bojzlivosť je v tomto veku ešte prejavom tolerovaného detského práva na nevyzretosť.

Stojíme v rade, Alena s jej rovnocennou pomocníčkou počítajú: nás – teda deti, za ktoré nesú zodpovednosť.

Všetci sme tam, kde máme byť, kde máme stáť, pred škôlkou, držíme sa za ruky, ja držím „Tmáka“, on drží mňa a zabávame sa na tom ako okolo nás poletujú vrabce. Hádame sa o tom, ktorý je vrabec vševed... ale každý má svojho favorita.

Nikdy sa nezhodneme, pokiaľ sa nechceme zhodnúť. Len v detskom svete sú priority „tak ľahké a priehľadné, že nikto nemôže byť nazvaný iba zlom a iba dobrom... po X-krát, bejby - lenže prečo potom niekto zaútočí, keď chce auto iného... a prečo niekto... sa pozerá na dievča... už v piatich... ako posadnutý?“

Od vrabca, ktorý preletí nad hlavou Simony, mi padne zrak na... zrak Simony.

Ach, ak by sme boli dospelí, ale tu sa čosi začalo spôsobom, pri ktorom si nikdy nevšimneme ostatných – neberieme na nich ohľad, a tam môžu (nemusia?) začať problémy:

Simona sa vytrhne „jej dievčatku, jej spolucestujúcej na ceste do kina na rozprávku o Vlku a Zajacovi (Sovieti mali aj čosi takmer dokonalé :)“ - a rozbehne, páni, všetci chlapci tohto sveta! - rozbehne sa priamo ku mne.

Nahne sa ku mne, je tak obratná, a pobožká ma priamo na pery. Ktohovie, kde to videla, filmy? - obrázky v rozprávkach? - rodinná „sága“?

Pera o peru, ona vedie, ruky sa nestretnú, oči nezažmurím, moje pery sa však nebránia :)

Oko o oko, mihalnica o mihalnica, nos o nos.

Učiteľky v materskej sú možno zdesené, toto socialistické zariadenie nevidí príliš často, „lásku“ a lásku... ktorá ešte nemá to pomenovanie v dvoch srdciach, je to iba vlna, je to len poblúznenie, ktoré vrcholí bozkom, mojim prvým - jej prvým (vyzerá tak, to vám poviem).

A Simona mi vloží do rúk skutočný štvorlístok!

- Simona, Simona, kde si a s kým si, kto ťa teraz miluje... a s kým sa pokúšaš žiť? Zabudla si rovnako ako ja? Na tvoj bozk si spomínam... snáď po dvadsiatich rokoch, sám neviem prečo, možno sa iba cítim sám a snažím sa zachytiť niečoho, čo mi prinieslo skutočný bozk dievčaťa, keď som bol Milanom, ktorý nepochyboval a len bol - jednoducho jestvoval vo všetkom, čo priniesol a odniesol deň -

Pozriem sa na štvorlístok, a netuším, čo to má znamenať. Pozerám sa vystrašene, so srdcom, ktoré si ani necítim.

- Pre šťastie, ty si kaktus... Kaktus si, - a Simona sa rozbehne k svojej „družke“.

Chlapčiatka trochu závidia, ale v kine to všetko prejde, rozprávka je dôležitejšia. Áno, ak sa akýkoľvek bozk nerozvíja, všetko zakrnie?

Dievčatká nechápu o čo ide, ale slovo kaktus je zábavné. Jedna sa odhodlá hneď pri východe z kina, no Simona hneď zasiahne:

- Som povedala, že... on je môj kaktus!

- Pamätám si, pamätám, Simona na tvoje dlhé hnedé vlasy, aj keď teraz skôr pred sebou vidím dospelú ženu... Hej-hej, je ťažké vybaviť si aspoň tvoju tvár z rokov 84/85 -
- Nedokážem si spomenúť ani na tvoje obrisy -
- Ten štvorlístok... Simona, už som ho zopárkrát potreboval... ale myslím, že každé životné šťastie chlapca sa raz musí zmeniť na život muža, a prosím Simona, dúfam, že už ako žena z mojej generácie dobre tušíš... o čom točím... len ako ďalší „približne“ obyčajný muž :) -

Ach, toto je môj šťastný chlapčenský deň! Dostávam viac... viac ako som si dokázal „predstaviť“ pri lyžičke karfiólovej polievky.

- Pretože o Simone som nemal vtedy ešte žiadnu predstavu -

- Pretože Simonu mal rád za krehkou hranicou medzi tým, čo je muž a čo je žena -

...v sekunde ako sa pozerám na štvorlístok, neviem o ničom medzi nebom, peklom a zemou :)

...v sekunde ako kráčame do kina... nejestvuje nikto, okrem Simony, dokonca i ja som viac tým bozkom ako Milanom :)

...a v ďalších sekundách si nevšímam žiadne pohľady chlapcov, ktorí mi pomáhali hájiť moju tatrovku... i tých, ktorí chceli práve moju tatrovku... :)

Alena si nás všima akosi pozornejšie, raz hodí očkom na Simonu, raz na mňa.

Ešte pred kinom sa spýta Simony:

- To si niekde videla... v telke?!
- Áno... tetá... v telke... v telke. Ako ujovia sa tak hrajú s tetami...
- Simonka, Simonka, Milanko sa ťa teraz môže zľaknúť...

- Ja som mu len chcela dať štvorlístok... lebo mne mama povedala, že to je šťastie. Včera som ho našla, keď som sa hrala vonku a mama sa rozprávala s tetami.

2

Všetko sa zmenilo ďalšieho jedného dňa. Zrazu som začal koktať, hoci predtým som nekoktal. Nevieť... ako je na tom môj mozog doteraz :), raz som sa takmer utopil, ako štvorročný som bol dvakrát na operácii... a duša dieťaťa si všetko pamätá ako pamäť slona. Prejdime od náznakov „ľutujte ma, hoci o to nestojím“ - k rozvíjaniu ďalšej „Tubality a mňa“:

Ktohovie, možno to bolo tým, že som si vymyslel, že mám podpis Gorana Ivaniševica (chorvátsky tenista, vtedy populárny, víťaz Wimbledonu 2001), aby som sa zapáčil Peti Š. Bol som piatok.

A ktohovie... možno to koktanie bolo aj preto, že som si zároveň (hm, ako štvrták) vymyslel, že máme doma opicu Vykikuka, aby som bol zaujímavý v kolektíve, ale pravdu povediac, nechce sa mi skutočne pátrať v mojej osobnosti po tom, prečo som Vykikuka stvoril.

Ach, nie-nie, zaviedol som spolužiakov (hm, s vážnou tvárou) domov a po celom byte som vykrikoval, hľadajúc ho:

- Vyki, vylez, sú to moji kamaráti... - a možno najväčší problém bol v tom, že ani jeden z nich nebol môj skutočný kamarát. Ten skutočný chýbal.

(„Lila“, v rámci prvej novielky fikcia, ale ako charakter jestvujúci ako skutočný „kamarát“ v mojom okolí, vtedy chýbal... našťastie, nanešťastie? Volal sa a volá sa Michal V.)

Myslel som si, že nebudú chcieť vidieť opicu, lenže oni ju chceli vidieť. Bol som často naivnejší a hlúpejší ako si dokážete predstaviť:

„Vykikuk.“

Nuž, aspoň to meno malo „šmrnc“. Aj keď je jasné, že také meno už ktosi v bezrozmernej histórii ľudského ducha - v našej reči - s najväčšou pravdepodobnosťou použil.

A možno to bolo len vývinom... a možno to bolo výchovou. Výchova sa nikdy nesmie okresať iba na knižky, iba na kolektívy, iba na koníčky, iba na obľúbené zvieratká... To najľahšie je nezachytiť dieťa v tom, kým to dieťa vlastne je.

Vrátim sa:

Dlho bez otca, ktorý pracoval „pre rodinu“ v Afrike.

A ktohovie... možno čosi do mňa iba zavítalo a „začalo rátať“. Aj deťom sa to stáva. „Nevieť“, choďte sa pozrieť do „detského hospicu“, kamaráti, kamarátky. A priatelia?

- Načo sa snažiť chápať niečo, čo sa nedá pochopiť ani ľudským rozmerom?! URČITE?! -

Skúste čítať ďalej, ak si trúfate na priateľstvo v tomto svete :) (Tento žart som si opäť raz nevedel odpustiť, och, prepáčte...)

Keď otec prišiel... bol tak cudzí, dočerta, chlapci, dočerta!

A môj brat ho s dudlíkom pozdravil: - Ujo... - a schoval sa za mamu.

Blízke osoby, a blízke stretnutia lásky a ...očakávania lásky... očakávania odozvy niečoho, čo nemá meno - ani názov.

Keď som v triede, neviem o ničom viac... ako o spolužiakoch, o svetoch, ktoré tvoríme.
Keď som súčasťou niečoho, čo ma prevyšuje natoľko, že necítim bolesť a smútok „z detského nenaplnenia“, som viac človekom ako ty?!

Každý deň si zapisujem „poradie“ úspechov našej triedy podľa predpisov, ktoré som si zvolil v súkromí. Nikto nevie, nikto nevie, a keďže som práve posadnutý formulou jedna, zbieram informácie o všetkých ročníkoch... a skutočne som chodiaca encyklopédia formuly jedna.
Našu triedu transformujem... na formulu jedna v roku 1982. A každému schopnému žiakovi, žiačke prisudzujem meno jazdca podľa môjho odhadu jeho schopností :)
Nič výnimočné, veď takto fungujú súkromné firmy.

My sme v roku 1991/92. A moja hra... predstava závodov formulí je stále iba v roku 1982!
Slovensko? Toto nie je o Slovensku, toto je o mozgu a predstave akéhosi Milana Kališa!
Ach, ľudia, prečo som tak spiatočnický?! Ach, ľudia, prečo viem už teraz o správe súkromných firiem viac ako priemerný bankár?! - ešte šťastie, že je to iba vtip, lebo moje konto a konto priemerného bankára je viac o skutočnosti ako toto :)

Buď férový, a pozri sa racionálne na ktorýkoľvek rok závodov formulí jeden - a uvidíš...
správu spoločnosti tak hĺbkovo, že potrebuješ ešte niečo viac počuť, čítať, spravovať, riadiť?!

- Daj mi euro, ak viem z tvojho eura... nestratiť ani cent aspoň týždeň... prežijem... Koľko eur však musím mať, aby som mohol skutočne prežiť? Nieкто môže povedať, že to nie je o eurách, ale o nápadoch, no mal by si veriť, že nápady sa kradnú ako prvé... ak si sociálne neobratný -

Každá trieda, každá politická strana, a každá rodina je v podstate o tom istom, nie je?!

Odsúdiť ma, ak nie je...

o

Martina je atletická žena, a nielen to, je i inteligentná a rýchla. Matematické úlohy rieši rýchlejšie ako ja.

Jej zadok je v šiestej triede jedna z prvých masturbačných predstáv, za ktorú môžem skryť svoju realitu – na okamih :) :(Nevie... neviem, bežíme dvanásť minútovku, som odhodlaný byť sa o čo najlepšie umiestenie v behu, ale „včera som to naozaj prehnal, pravá aj ľavá ruka sú svedkami... ktorí nemusia svedčiť, stačí fyzička a beh s vyplazeným jazykom“...

Ženy a dievčatá nevedia čo je to byť chlapcom s penisom, ktorý si pýta pozornosť. A my zase nevieme... hav, hav!

Mňau, mňau – stále dokola, a nič z toho, pokiaľ:

Bežím tak prázdny, „ako vieme“, už som len ďalší onanista - každý z nás si tým prešiel.
Závislosť... s ktorou nemá nikto iný nič spoločné, ak ju vieš skryť. Vo všetkom čaká rovnaká

hrozba: hranica toho, čo je normálne a čo už nie je normálne... je vždy skôr spätná väzba od ľudí.

Martina ma prebieha, beží ako srnka, ach, a má tak dlhé nohy v červených trenírkach. Nedokážem s ňou držať krok. Som unavený ešte viac, keď ma predbehne... a fyzicky bojujem sám so sebou natoľko, že hoci k nej niečo cítim, teraz ma v ničom nezaujímá.

V každom behu bežíme sami za seba, keď už nemôžeme.

V každom pohľade na jej zadok je výzva, ktorá ma „tu“ neoslovuje.

Zdá sa mi... že... nič neprehrávam, veď len bežím. Nie som v tom behu ani posledný, ani prvý. Keď dobehnem, keď sa vydýcham... keď sa mi začína vracat chuť pozerat' na Martinu a odvrátiť tvár, aby si náhodou niečo nestihla všimnúť...

Na svoj vek má krásne vyvinuté prsníky, len mi nemá zatiaľ kto vysvetliť, že o ženu a o ženské prsníky, o ženský rozmer prebieha ten najrealistickejší zápas evolúcie. A môžeš v ňom vyhrať viac ako ženu a môžeš v ňom stratiť viac ako sám seba!

Radšej by som veril na Boha, keď sa pozerám na Martinu a nemám ani tušenie prečo.

Chcel by som iba cítiť jej hlas a vidieť jej smiech, vidieť ako píše dajaké slovo, vidieť ako počíta príklad pri tabuli. Ako odpovedá, ako predčíta celej triede.

Predtým ako som začal koktať som bol hlavným predčítačom ja, teraz je ona. Neprekáža mi to. Len by som jej veľmi rád niečo dokázal, aby si ma všimla.

- Ak by nebolo žien, potrebovali by muži vôbec rozprávať? -

Samozrejme, že áno... Všetky knihy, ktoré čítam - čítam viac kvôli sebe ako kvôli niekomu inému.

Samozrejme, že ju milujem viac ako kohokoľvek iného. Keď ju vidím... Dnes. A možno, že ešte i zajtra.

Samozrejme, že si predstavujem, že sa s ňou milujem, keď som sám doma, a hoci mám dvanásť, je to trestné?! Nejdem v tej predstave proti spoločnosti a jej poriadku, keď o tom mlčím - a keď iba vykonávam túžbu mladého chlapca.

A každý nový deň:

Zazriem ju každý nový deň, patríme do tej istej vrstvy, obaja z panelákov, a obaja máme relatívne vzdelaných a rozumných rodičov, ktorí majú stále zamestnanie a vedia prežiť v takom meste ako je Dubnica v strednom rozmedzí „rozsahu“ :)

Viem, čo má oblečené. Viem ako sa hrá s vlasmi, viem s kým sa rozpráva... ale dokážem ju iba – nanajvýš – pozdraviť.

Všetko, čo vidím, keď ju vidím... som tak osamelý v tom, čo vidím. Všetko, kým som, keď ju vidím, som tak osamelý v tom, kým som, keď ju cítim jestvovať v triede medzi ďalšími tridsiatimi deťmi.

*

Dnes už viem, že som sa jej nikdy nedotkol.

Dnes už viem, že to bol iba ďalší úprimný cit k ďalšiemu človeku, o ktorom ten človek nevedel... až pokiaľ som Martine nedaroval básničku, napísanú čitateľným písmom (dal som si záležať) na malom kúsku papiera, vytrhnutého z malého zošita.

Povedala len:

– Máš tam chybu.

Povedala s úsmevom.

Nezačala sa mi vyhýbať, a ďalej ma normálne zdravila a ja... som dokázal cit i naďalej „úprimne“ skrývať.

Myslím, že necítila to čo ja k nej. Spomienka, už si iba spomienka Martina, spomienka na úprimný cit k ďalšiemu človeku :)

Myslím, že ju (vtedy-navždy?) priťahoval iný druh chlapcov.

Dnes už viem, že pointa našich životov môže byť aj v stretnutiach, na ktoré v prvých okamihoch nemáme náladu... či už „preto“ alebo „pre to“.

Ulice, ľudia ulice a ľudia rodín, ľudia z dobrých rodín, ľudia z priemerných rodín a ľudia z rozvrátených rodín, vzťahov... Ľudia, ktorí ochoreli na lásku, a ľudia, ktorých láska vyliečila. Stojím na vlakovom nástupišti v Trenčianskej Teple a čakám na vlak, tak ako väčšina ľudí, ktorých vidím a registrujem.

A uvidím ju, Martinu, s batohom na chrbte. Usmeje sa – a nepodíde ku mne. Odpovedám rovnako, môj úsmev nie je krokom ku nej.

Vlak príde, mám chuť na čaj v reštauračnom vozni, nasadnem, nájdem voľný stôl, a ešte som mladý, ešte sa môžem hýbať úplne slobodne... kdekoľvek, kde vkročím:

Sadnem si, vyťahnem postarší CD-prehrávač, ktorý som si kúpil ešte v Toronte (1996, dopísal som tam Črepy 20. storočia), a chcem sa vzdialiť do môjho sveta s mojhou hudbou, ako už toľkokrát predtým = že niekedy je to už iba škoda.

Obsadil som posledný stôl v tomto reštauráku.

A zrazu niekto nado mnou stojí = Martina, zloží si z chrbta batoh.

- Môžem Milan?

- Samozrejme, - zvesím si sluchátka, ale cítim sa tak neisto, ach, áno-áno, radšej by som počúval celú cestu do Bratislavy hudbu.

Stretnutia, kde sa vynára minulosť... spôsobom, akým nechceme... pretože si to sami neriadime - sú často tak nevyspytateľné.

Objednáme si čaje, a pozrieme sa jeden druhému do očí. „Koľko mužov si už naozaj milovala?“ - prepadne ma vo mne otázka a ja si otvorím vrecúško od čaju a dám ho lúhovať.

Nepovieme si žiadne nové vety - nepovieme si žiadne veľké príbehy.

Chvíľu rozpráva o svojom priateľovi, o svojom pobyte v USA, kde ženy ako ona si chodia zarábať a spoznávať svet - ak na to majú tak ako na to má... Martina, Martina :)

- Pamätáš si ešte na tú básničku? - ani neviem prečo sa pýtam.

Martina sa len usmeje tak bezbranne. Prejde si po rovnakých vlasoch aké mala už vtedy, v šiestej triede A v siedmej A v ôsmej.

Tri roky som k nej niečo cítil. Som jeden z tých, z ktorých sa city strácajú ťažko - pokiaľ vidia objekt túžby, človeka, ku ktorému ho čosi priťahuje :)

- Bol si vtedy ešte taký malý chlapec... A ako si teraz na tom... ak hovoríme o ženách? Máš nejakú priateľku, Milan?

- Mám veľa priateľiek, - a usmejem sa, no pozorný pozorovateľ by vedel. Vedela Martina?

Rozhodol som sa klamať:

- Mám priateľku... už rok, - a hovorím to tak sebaisto.

- To som rada, - a ona si opäť prejde po vlasoch, odpije si z čaju. - Napísal si jej tiež básničku?

- V začiatkoch... ale šak vieš, nie je to všetko o básničkách..

- Nič nie je iba o básničkách, Milan.

- Myslíš si, že je to muž tvojho života?!

- Už nie som taká naivná... ale máš pravdu... ak človek ide do vzťahu... nemal by do neho vkráčať s tým, že to aj tak raz skončí. No nie?

Cesta nám niekedy ubieha tak pomaly, to v okamihoch, v ktorých mám pocit, že sa s ňou akosi podozrivo nútím rozprávať. A cesta ide tak rýchlo, keď počúvam z jej úst vety, ktoré ma zaujímajú a chcel by som počuť viac. Napríklad, keď hovorí o jej plánoch do budúcnosti. Študuje ekonómiu v Bratislave a ja si pri jej slovách nevdojak spomeniem na môj dekadentný kúsok neďaleko ekonomického internátu na Ivánskej ceste (druhý príbeh tejto knihy). Čosi vo mne zosmutnie pri tej spomienke.

- Držím ti palce... - poviem jej.

- Čo tak smutno?! - povie s úprimným pousmiatím sa.

- Len som si spomenul... ako som bol do teba zapozieraný a viem, že už sa to nikdy nezopakuje...

- Veď o tom je život. Bolo to pekné, no nie?

Vystupujeme na Hlavnej stanici v Bratislave.

Ona ide svojou cestou s batohom na chrbte, ja idem svojou cestou zase s mojím batohom...

Všetky tie naše „životné batohy“, ktoré si musíme so sebou niesť...

Obzriem sa za ňou ešte raz, a uvidím stále rovnaký zadok v rifliach, uvidím ten jej batoh, nič viac, nič menej.

Odvtedy som ju ešte nestretol. Zvláštne? Skutočné? Pravdivé?

Jedna zo žien. Čo mala v sebe, že to bola na okamih práve Ona?!

3

Autobus prichádza. Hasičská ulica v Trenčíne... ..

Po siedmej hodine na gymnáziu Ľudovíta Štúra. Som iba prvák, som iba zamilovaný do ženy, ktorú dvakrát-trikrát do týždňa stretávam na zastávke.

Čokoľvek z nej cítim, je to skutočné? Tak je?!

Nepoznám ani jej meno. Nepoznám knihy, ktoré číta = nepoznám jej mystiku ženy, nepoznám jej plagáty, ktoré má zavesené na stene...

Neviem, čo dnes jedla na raňajky a aký mala obed. Neviem, či cíti bolesť z toho ako rastú a zomierajú vrabce poľné a iná „háved“.

Neviem nad čím sa zamýšľa... a neviem koho precitňuje tak ako ja ju.

Autobus je tak plný, nezmestím sa do neho, a tak iba stojím pred zavretými dverami... a hľadám ju v zarosených sklách. Mám pocit, že som zazrel jej dlhé blond'avé vlasy.

Príliš veľa ľudí, príliš veľa záujmov, ale načo na to myslieť, načo, načo, Milan?!

Je o polku hlavy vyššia ako ja.

Pomyslím si... (už vlastne ani neviem ako „vážne“ som to vtedy myslel):

„Ak jestvuje Boh... ak tu jestvuje... teraz sa otvoria dvere... a ešte sa vpustia do stroja ďalší... spolu so mnou, aby som s ňou mohol cestovať.“

Pritom som s ňou cestoval už toľkokrát - tento rok.

Dnes mám pre ňu lístok s ďalšou básňou pre ženu. (Ďalej ako za básne pre ženy som sa nedostal? :))

Autobus stojí na mieste dlhšiu chvíľu, autobusár asi robí poriadok s ľuďmi v zadných partiách stroja, ktorí sa nechcú pohnúť... smerom dozadu... smerom k zadnému sklu, veď oni a ony predsa miesto majú. Ak by som stál vzadu s nimi, bol by som skôr či neskôr ako oni a ony.

Dvere sa otvoria a ja vo chvíli zabudnem na moju vetu o Bohu. Vyšší zmysel, vyšší zmysel, zabúdam na teba ako sa vtlačím do autobusu.

Nehľadám ju pohľadom, nemôžem v tlačnici ani otočiť hlavou.

Vnímam len cestu, stojím vedľa vodiča - vnímam, ktoré autá idú oproti a ktoré nás obiehajú.

Ach, všetky tie svety áut :)

„Pretože vo všetkom môžeš nájsť odkaz na to... ako to všetko medzi nami funguje.“

V Trenčianskej Teplej a v Novej Dubnici vystúpi polovička cestujúcich.

Všimnem si „moje“ dievča - jeden dlhý zaplattený vrkoč - „moja, moja“ žena!

Ona si sadne sama na vyvýšené sedadlo nad prednou nápravou (staré dobré Karosy, pamätá si niekto?), oprie si hlavu o sklo.

Potím sa ako sa k nej odhodlám priblížiť, spýtam sa jej tichým a zakríknutým hlasom:

- Môžem... môžem...?

- Môžeš...

- ...si prisadnúť... - poviem akoby som ani nepostrehol to jej „môžeš“ :)

Sedím vedľa nej tak ticho, je mi ti nepríjemné.

„Toto som fakt potreboval...“

Celý život je o tom, čo urobíš a čo neurobíš. A všetko sa dá obhájiť, pokiaľ nevieš čo všetko si stratil.

Podám jej s trasúcou sa rukou lístok s básňou.

- Ďakujem,- povie, odkašle si a začína lístok rozbalovať.

- Prosím, tu nie... - vylezie zo mňa, a z nosa sa mi začína kotúľať hlien. Utriem si ho ľavou rukou.

– Chceš kapesník? - spýta sa ako si schováva ten lístok do peňaženky.

Mlčím celú cestu, neviem, čo povedať, všetko „by mi prišlo také násilné z mojej strany“. Asi nie som normálny - alebo som iba príliš zapozieraný do obyčajného človeka, ktorým si i ja sám.

- No, to sme sa teda veľmi neporozprávali. Snáď nabudúce, - povie ako s ňou vystupujem v Dubnici.

Ale už si k nej nikdy neodvážim prisadnúť.

A o polroka ju už „nemilujem“.

4

Všetko je v poriadku, sme príliš mladí a už môžeme vidieť, o čom to z časti je – každý po svojom, každý zhmotňuje svoje vlastné pravidlá, ak má v tomto veku chvíľku čas iba sám pre seba.

Sme druháci na strednej a mení sa nám jediný učiteľ. Prichádza, Ona prichádza... Prichádza nová učiteľka slovenčiny a literatúry, priamo z výšky, kde sa cedia mozgy – asi najviac. Jednoducho najviac.

Je iba o sedem rokov staršia ako väčšina z nás.

Je príťažlivá - a má svoje spôsoby.

Slečna H.

Postavíme sa do pozoru, hodina začína, ona sa na nás pozerá, stojí oproti nám.

Povie:

– Sadnite si, prosím vás...

Všetky tieto zvyky, ak by neboli, ešte ťažšie by sme ovládali...?

Kto rieši jej myšlienky, ak mi riešime iba tie vlastné?

Príťahuje ma od prvej chvíle.

A od prvej chvíle... tuším, že platonická láska je môj osud.

Som na vrchole puberty, ale jediné v čom som sa naozaj zdokonalil, je masturbácia. Už som pri nej vyskúšal takmer všetko, a čo z toho? Pohľad do očí slečne učiteľke H. je predsa každý deň stále ten istý.

Rozhodol som sa, že ju chcem aspoň čímsi zaujať, ale ešte i v tomto veku... hlbkovo viem, že „básne“ srdcia vo veľkomestách (ani v Trenčíne, hm) nekupujú. Že literatúra „je fajn“, ale pokiaľ neopisuje realitu bez kompromisov, je to iba hra „o pozdvihnutie a klamstvo samých seba“. Len ako všetko, chlapci a dievčatá.

Nikdy jej nenapíšem žiadne básne, tuším... že by to nikam nevedlo?!

Keď nevyskúšaš, keď nikam nechodíš... keď sa zožieraš v samote, čo z toho? To sa nedá nazvať ani životná cesta!

Jedného dňa, je zima a všade je veľa snehu, kráčam na zastávku - na autobus, na rovnaký autobus ako pred rokom, kde pravidelne stretávam vysokú blondínu, ale už sa iba slušne pozdravíme.

Nič výnimočné, všetci viete o čom hovorím. To, čo má v sebe, keď sa mi pozrie do očí... ma už nezaujíma.

Neviem prečo, ale asi po sto metroch, ako som vyšiel z gymnázia, sa len tak otočím. A uvidím za sebou kráčať... „z práce“... svoju vysnenú.

Slušne ju počkám. Slušne ju odzdravím.

Mám takú veľkú chuť „všetko jej povedať“ - „všetko o mojom živote“, mám chuť jej povedať viac ako viem, ale vylezie zo mňa, veľmi koktavo, podotýkam:

- Môžem... sa... sa... Vás... to... ako... spý... spýtať...

– Môžete, Milan... - a usmeje sa.

Som tak excitovaný, že si v prvom okamihu ani nevšimnem ako si prechádza po vlasoch ako každá žena, ktorá ma dlhé vlasy, tento raz čierne, prechádza po nich vtedy, kedy sa jej zachce. To „budem rozoberať“ až doma... keď si budem spomínať:

A mladý chlapec nemá čo robiť, a mladý chlapec sa má príliš dobre, keď „si musí doma, v detskej izbičke, spomínať“ na učiteľku, ktorá zatiaľ rozvíja skutočný vzťah so všetkými pádmi a výšinami :)

- Môžem... teda... Aká je podľa vás najlepšia kniha... ktorú ste kedy čítala? - a túto vetu naopak poviem ako gulomet, príliš rýchlo, akoby by som ju chcel mať za sebou čo najrýchlejšie.

– Najlepšia kniha, Milan, podľa mňa nie je. Každý má tú svoju literatúru a tie svoje knihy...

– Áno, áno... ale ja som myslel tú Vašu... len podľa Vás... tú Va...

Ale na slečnu H. čaká pri zastávke MHD v Trenčíne automobil, čierny Opel:

- Prepáč, miláčik... ale nemohol som ťa vyzdvihnúť pred školou. Veľa práce...

– To je v poriadku, - a slečna H. nasadne do Opla.

Povie mi, povie:

- Dovidenia, Milan.

Kto ju vyhral? Muž v čiernom aute.

Nuž, ako som sa neskôr dozvedel:

Stali sa manželmi.

...muž to neskôr nezvládol, a začal ju biť. Samozrejme prečo – vedia asi len oni dvaja. Rozviedli sa.

Teraz ma bývalá učiteľka literatúry druhého manžela. Je to učiteľ z gymnázia... a ak nič iné, snád si hádam rozumejú „aspoň intelektuálne“ :)

5

Doteraz som bol iba zapozieraný a nikdy to neprešlo cez hranicu... rozumiete, však, povedzte, že rozumiete... Áno, to si myslím, keď vidím Emíliu K. Toto je prisilné... keď ju vidím a pijem kolu, necítim, že pijem kolu a strácam chuť.

Ďalší žart je v tom, že neprejdem akoukoľvek hranicou Emílie K.:

Začiatok:

Možno je to vekom, dvadsaťjedna... už nie je päť či šesť, šesťnásť, toto nie Simona, toto nie Martina a toto nie je slečna H. - a potreba po inej bytosti sa vyvíja v každom veku „trochu inak“.

Od prvej chvíle, čo ju vidím a stretávam... mi ide pokrievka môjho mozgu vybuchnúť.
Zdravíme sa, rozprávame sa o štúdiu... ale ďalej sa nedostaneme. Tá chyba je vo mne, viac sa dokážem rozprávať s jej priateľkou, Katarínou N. ako s ňou.
Niečo vo mne útočí... útočí na to, čo cítim a berie mi preč moju podstatu, ktorou som. Ak stojím pri nej, čoraz menej som sám sebou.
Chlapci, varujem vás, ak sa do niekoho zamilujete ako ja do Emílie K., hlavne nestráčajte chlapca v sebe.

Chlapci, spamätajte sa, a nepočúvajte iných, ak ide o vašu lásku, ktorá vychádza hlboko z vás!
Nepočúvajte iných ako ja:

Emília má meniny a každým novým stretnutím s ňou sa stávam mladším, ešte mladším ako som bol pri Simone.
Takýto skutočný cit odkrýva až donaha to, kým sme a čo všetko vieme, chlapci. Čo môžeme ponúknuť by sme mali vedieť my sami. A nie ženy, dievčatá za nás!

Navštívim samoobsluhu a dlho stojím nad bonboniérkou. Rátam posledné peniaze, ktoré mi prišli na tento týždeň (z domu, toto si človek váži... až keď pochopí, čo je to robiť a strácať peniaze, robiť a strácať všetko, čo sa môže stratiť... z nás, hav, mňau a všetky ľudské výkriky dokopy) - a to je ešte len streda.

Milujem ju, cítim to v sebe, kupujem bonboniéru.

Milujem ju, ide to zo mňa – alebo sa opäť stávam iba citom, ktorý z nás ide často na úkor všetkých ostatných, ktorí „v tom práve nie sú“?!

To, čo je reálne, je iba bonboniéra. Pokiaľ je plná, je skutočnou bonboniérkou, pokiaľ je prázdna: načo byť filozofický, je to ako s ľuďmi.

Avšak dnes prehrám ešte i bonboniéru:

Vydávam sa medzi... ľuďmi, ako na húsenkovej dráhe, ako medzi brámkami... na izbičku, kde bývam a často... sa prepadávam do zúfalstva z toho, kým som medzi inými, keď sa neviem stanoviť medzi - ľuďmi.

Som medzi ľuďmi, ale cítim sa tak sám s bonboniérkou pod pazuchou. Láska je viac Emíliou ako mnou, láska, ktorú cítim je teraz viac tými bonbónmi.

Prečo mám pocit, že by som mal kričať o pomoc?

Prečo sa cítim tak sám, hoci sa mám stretnúť s priateľmi?!

Som opäť všetkým, len nie sám sebou, pretože - kto vlastne som? Niečo som zanedbal, čo to je, čo to je?!

S priateľmi si sadneme pred telku, sú to ozajstní priatelia? – pýtam sa vo svojom duchu.

Poznám jedného priateľa, ktorý parafrázoval akýsi citát: že „priateľ je druhým ja“.

Moja vlastná definícia priateľa je však iná:

Je to človek, ktorý neútočí na bonboniéru, ktorú chcete odniesť žene, o ktorej si myslíte, že ju milujete...

- Pre koho máš tú bonboniéru?! - spýta sa Olšo. Tvrdí chlapec z Bratislavy, ktorý vie o živote vo veľkomeste bez toho, aby musel čítať naturalistov a iných „-stov“.

Rád chodí medzi nás, veď ako sám povedal: vy ste skutoční... a zatiaľ nepredstierate.

– Pre Milku...

– He, he, Milan... tak bež za ňou... Možno ju zastihneš...

Viac nepotrebujem počuť, nerozmýšľam na číslami izieb, číslami dátumov, celkom odznova - nad rozdielom medzi dobrom a zlom (medzi ľuďmi, zlatko, miláčik, kurva či pozlátko), kráčam tak rýchlo, a trasiem sa s bolesťou citu, ktorý ma prerastá ešte viac, to keď stojím pred jej izbou.

...aj pred jej izbou, hoci v tej izbe býva ešte ďalších päť žien...

(„Rewind:“)

- Toľko svetov, tak ktorý je ten správny, ha?! Len ten, ktorý sa presadí?! -

Klopem, a po čele mi steká pot.

Klopem, a čakám, že utečiem... niekam, kde to za mňa ktosi vybaví. Boh alebo diabol, jeden z nich :)

Otvára... dievča... ktoré nepoznám. Ak by som bol sám sebou v pohľade do jej očí, vedel by som koľkokrát sa toto už zopakovalo v histórii?!

- Je tu Emília?

– Milka spí...

– Tak... tak... ju nechaj... spať... Nechcem ju rušiť...

- A kto klope?

Vrátim sa sklesnutý, bonboniéru položím na stôl pred erárnu telku, pri ktorej sa krčíme šiesti, štyria „chlapci-takmer muži“ a dve „dievčatá-takmer ženy“.

- Nebola? - spýta sa ktosi, možno Olšo... a možno chlapec, na ktorého si už nespomínam.

- Bola... ale spí...

- Tak spí, - povie Lucia Č., dievčina, ktorá už bola znásilnená – tam u nich na východe Slovenska - ako sa mi priznala v slabšej chvíľke. Život je krutý a keď poviete pravdu, často bývate obvinený z klamstva alebo zavádzania :) Však, Lucia?! Koľko ľudí ti to verí? A koľkí ľudia za tvojim chrbtom povedali (a povedia): „len si tým lieči nejaké komplexy“ - hav a mňau zase raz dokopy.

- Spí... - zamrmlm ešte raz.

- Ako Šípková Ruženka...

Len sa pozriem sa autora týchto slov a pokrútim hlavou. Nemôžete čakať, že niekto iný bude rozumieť tomu, čo cítite – ak to už viete... to ešte neznamená, že sa nebudete snažiť „byť pochopení vo vašom cite“ - môžete to skúsiť, ale zväčša budete oklamaní:

- Nechceš radšej tú bonboniéru rozbaľiť? - spýta sa potmehúdsky Olšo.

Som tak skrúšený, že mi je to jedno – a rozbaľím ju.

V televízii práve začína prvý ročník... „Superstar“. Vnímam prenos iba okrajovo, moje vízie okupuje iná Superstar.

Každý máme inú Superstar, lenže... ak ide o dôkaz a o vystúpenia z tieňa iných ľudí... často zostávame zatienení tými, ktorí uspejú v dôkazoch: „ty si pre mňa väčšia životná Superstar ako pre neho... neveríš, tak pozri...“

Ľuďom okolo mňa tá bonboniéra naozaj chutí. Dievčatá poďakujú, z chlapcov ma potľapká po ramene iba Olšo:

- Takto je to lepšie... Emília je trochu iná liga, Milan...

- Aká iná liga?

- Oná má taký ten kráľovský rod, vieš?!

- Zo Šumiaca... a kráľovský rod? Čo? My sa na Slovensku hráme na také rody?

Lucia Č. si odkašle. Ktosi si odpije z piva. A neviem, koľkí musia zakrývať svoj úsmev. Ja to nie som :)

Bonboniéra čoskoro zmizne z povrchu zemskeho. Ako sa pozerám na prázdny plastový obal, vyjde zo mňa podozrivo mechanicky:

- Tak takto z nás mizne láska...

Dievčatá sa rozosmejú. - No tak, Milan... veď je to iba naša Milka... - prehodí Lucia.

- Vy mi hovno rozumiete, - postavím sa a v akomsi rozpoležení, ktoré poznáme všetci, keď sa cítíme nepochopení a zároveň vysmiaty v tom nepochopení... zoberiem ten obal od bonboniéry.

Vyberiem sa ešte raz k dverám Emílie.

Logika a schopnosť myslieť racionálne odišla s tým, ako zmizli cukríky do žalúdkov ľudí, ktorým to bolo úplne ukradnuté.

Chodby tohto ústavu sú tak prázdne, keď K NEJ kráčam... A hoci stretávam fajčiarov a popíjajúcich na chodbách, niektorí ma zdravia, niektorých zdravím ja, niektorých nemám chuť pozdraviť – ani neviem prečo... každý človek vyzerá tak prázdne voči tomu, čo cítim K NEJ.

Zastanem pred jej izbou. Klopem s ešte väčším strachom ako po prvý raz.

„Toto je teda ďalšia druhá šanca, tak nebuďte naivní, a choďte s druhými šancami dočerta, som ten chlapec, ktorý je ako vy... a bez lásky... je iba ďalším chodiacim mementom doby“:

Otvorí... Ona. Emília. S rozpustenými čiernymi brčkavými vlasmi.

Mám chuť zavolať matke a spýtať sa jej:

- Kedy si si po prvýkrát uvedomila, že som divný?

Mám chuť zavolať otcovi a spýtať sa:

- Kedy si po prvý raz pochopil, že si splodil akési čudo?!

Nezvládam pohľad do jej očí, chvejem sa a som ešte menej sám sebou ako v kolektíve, ktorý mi „zjedol“ bonbóny.

- Kúpil som ti bonboniéru, ale už som ju zjedol... Už sme zjedli... Lebo si spala... a tak sme neodolali... Prepáč... ja...

A ona na mňa zagúľa tými jej čistými a priamymi a veselými a živými očami.

Aspoň nekokcem.

Aj keď hovorím nesúdržne, a chcem povedať zakaždým viac... ako sám znesiem.

- A prečo si teda naozaj prišiel?!

- Lebo... lebo máš meniny... a chcel som dať darček...

- No, veď hej... ale ten darček je už zjedený... - a usmeje sa tak slobodne, ach.

- Nechceš sa na chvíľu porozprávať? - vypadne zo mňa skôr zdesene ako so sebadôverou človeka a muža, ktorý chce predstaviť sám seba bez kompromisov.

- O čom?! Milan? - povie tak „ledabolo“ ako stojí na prahu svojich dverí.

- Ja... vieš... chcel by som ti niečo povedať...

- Tak teda počkaj... idem pre deku... dáme si ju pod zadky, dobre?

A so mnou zamáva ako sa Ona otočí, otočím sa i ja, mierne sa obtriem o tapetu na ubytovni a zošuchnem sa na zem, nepočkám ani na deku.

O chvíľu prinesie pruhovanú deku, preloží ju napoly a hodí na zem.

- Chceš čaj, Milan? - spýta sa ma ako „spoluštudenta“. Som na krátky okamih jej spoluštudent života?

- Dám si... dám si...

- Môže byť ovocný?

Ak by vedela pravdu, že mi je tri-päť a desať-osem, čo mi dá, hlavne, že budem s ňou...

Avšak ženy a ich vnútro života by som (nikdy?) nepodceňoval:

- Tak čo mi to chceš povedať? - spýta sa ma ako predo mňa položí moju šálku čaju.

A viem, že kedysi, pred dvomi rokmi, keď sme sa stretli... pozerala sa na mňa od prvej chvíle „tak inak“, ale ja som vtedy neurobil nič.

Napriek tomu, že ten cit k nej do mňa zavítal tak podozrivo jasne, niečo som v sebe jedného dňa neudržal: a jedného dňa som jej vynadal úplne nezaslúžene. Liečil som si svoj komplex zo všetkého, čo som videl naokolo... na človeku, ktorého som miloval (dá sa Ona skutočne nazvať takto, k?! - pýtam sa a viem, že nikto neodpovie...). Čo k tomu dodať? Zakončil som moje slová tým najsmutnejším, čo chlapec môže povedať dievčaťu, ku ktorému v skutku niečo cíti:

- Si p.... Emília...

Nieкто mi povedal, že sa potom rozplakala. Bol som tak zahľadený do seba, že... to so mnou pohlo až... večer. Dal by som sem smejkla, ale viete o čom to je.

A viem, že kedysi, pred rokom, keď som bol u nej na izbe spolu s inými „spoluštudentami“, chcela nám urobiť chleba s masťou, a pritom ako ho rezala, sa jej celý krajec vyšmykol a skotúlal sa pod stôl. Celá očervenela... Kto rozsúdi, či bola nervózna kvôli mne alebo kvôli inému... alebo iba kvôli životu, ktorý „musela“ žiť?!

- Tak čo mi to chceš? - a začne sa hrať s brčkavými vlasmi. Jej úsmev je skutočný úsmev dievčať-a-ženy!

Nerozmýšľam, opäť nie som taktický, opäť uletím, opäť nie som ani chlapcom, ale iba dieťaťom v jeho túžbach, pre ktoré je realita medzi ľuďmi neznámy pojem:

- Myslím, že ťa... milujem, Emília.

- Myslíš čo? - prestane sa hrať s vlasmi pravou rukou, odloží čajový pohár... z ľavej ruky na podlahu, a preloží si ruky, čo je samo o sebe, sediac na deke... niečo, čo by mi mohlo pomôcť uvedomiť si... ale „ja som dôsledne slepý“.

- Áno, už dlho.

- Dlho... - zopakuje takmer šeptom. - Prepáč, musím na chvíľku odísť.

Postaví sa a zmizne vo dverách, privrie ich.

Zostanem „tam“ sedieť sám a pozorujem ako z čaju stúpa para. Jediné, čo ma občerství – je: „Vytiahni si to vrecúško z toho poondeneného čaju...“

Smeje sa na izbe, je vážna... je vlhká? Verte, neverte, nikdy som na jej vlhkosť nemyslel, o tých, ktoré milujeme... o tom to predsa nie je, a za tým si stojím :) Pokiaľ v láske chýba rozmer oddania sa, ktoré ide za telo a nad telo, nie je to láska.

Mám sklonenú hlavu a nie sú vo mne žiadne myšlienky. Žiadna nová predstava.

Povedal som dva roky - vo mne – dusené - a každý kto dačo také urobil, vie... že... „niečo“ ho vtedy – (teraz Emília, teraz) zvnútra i zvonku prevýšilo.

Prevyšuje ma to odznova ako vidím ako vychádza na chodbu a sadá si vedľa mňa. Tvár ma takú vážnu.

Je rovnaká ako predtým, keď sa postavila - a:

- A o čom sa chceš teraz rozprávať? Myslím si, že všetko, čo si mi potreboval povedať... si mi už povedal. Mýlim sa?

To jej mýlim sa ma rozpaľuje do zúfalstva. Srdce mi znovu tlčie tak rýchlo a dlane sa potia.

Realita sa vo mne bije – odznova, odznova - s metafyzikou, to keď v nej začínam vidieť „právo na plodenie niekoho iného“:

Pretože viem, že má priateľa, ktorý ju dobil cez jeho vlastnú šikovnosť – cez jeho vedeckú stránku bytia. Je starší a je úspešnejší ako ja. Áno-áno.

Pretože viem, že som sa jej kedysi páčil a „že ma mala rada“.

Kto si neverí v láske k žene, dostane naspäť... otvorené očí, ale určite nie ženské objatie:

- Miňo, toto predsa nemôžeš dievčaťu ako ja... povedať hneď takto na tanieri...

- Viem... ja viem... - vyprskne zo mňa.

- Čo vieš, Miňo? - a Milka si konečne zoberie čaj do rúk. Vrecúško, ktoré sa v ňom stále lúhuje si akoby nevšíma – alebo iba... nevšíma.

- Tak rád by som bol, aby ma raz niekto objal z lásky... lenže Emília to neurobí... už sa rozhodla... zdá sa... „ak nemáte dostatočne veľké gule v mužských kolektívach“:

A ženy sú tak britké pozorovateľky... -

Našťastie-nanešťastie:

- Emília... mala tú zázračnú vlastnosť ženy... dúfam, len dúfam... a teraz je to už tak či tak úplne nepodstatné... nuž... ak by bola o rok či dva staršia, možno by do nej zavítalo „to presvedčenie ženskej hlbkej lásky, že tento muž by bezo mňa neprežil... a také vie vydržať... ako vzťah na celý život...“ - Videli ste už také?! :) - Nestalo sa, a toto všetko je už len moja strata času a upozornenie pre vás:

Emília... akoby mohla povedať dajakému chlapcovi z Dubnice, ktorý neustále stráca pojem o tom, kto vlastne je - akoby mohla povedať „áno“... po jeho prvej vete, ktorá je ihneď jeho vyznaním?!

- Chcel som ti to povedať... a povedal som ti to... len ma mrzí, že sme ti zjedli tú bonboniéru, keď máš dnes meniny.

- Neboj, dal si mi pekný darček. Aspoň viem, že ma miluje ďalší muž... - ach, prečo je zrazu jej úsmev taký cudzí a pritom i taký pôvabný?

- Ak chceš... kúpim ti ďalšiu bonboniéru, - poviem to bez uvedomenia si, že „už nemám žiadne peniaze“. Z domu či bez domu...

– Milan, koľko ty máš vlastne rokov?!

*

Emília je ten typ ženy a ten „typ“ citu a... taká, taká, taká hlboká spomienka:

Zostáva to vo mne, ak si spomeniem... a vždy keď počujem meno Emília - niečo mnou prejde.

6

Keď som ju po prvý raz uvidel, nič sa nestalo. Iba ďalšia žena. Akási Mária „Hricovie“.

*

„Hej, vtedy si chodila s Martinom, pamätáš?“

Rozdávali ste si to pravidelne ako zajace a Martin mi to potom na izbe so svätými očami opisoval, všetky tie vaše polohy... všetky tie tvoje výkony.

A ja?

...som len ticho závidel a zožieral sa v samote, keď som onanoval...

Nie že by si mi priťahovala, ale ženské výkony v posteli priťahujú každého muža - ale ak je skutočný kňaz „ďalej“ ako ďalej, tak prosím.

Pamätám si na jeden z prvých dialógov na chodbe, ty si fajčila cigaretu a ja pil víno, keď Martin... čosi varil na izbe:

– Miluješ ho? (mal som vtedy devätnásť... hoci také otázky by mali platiť stále...)

– Milujem? Hej.

Vždy si bola úsečná, keď prišlo na realitu.

– To povieš len... hej?!

– Nemáš lepšiu... tému?

– Toto je dobrá téma.

– Sme tu dvaja, tak snáď podľa dvoch. Nemyslíš?

Je pravdou, že som do teba nikdy úplne neprenikol... ako človek, ale to zostáva niekedy príťažlivé i v priateľstve. Jednoducho si nebola nikdy ľahko čitateľná.

Po roku a pol si sa s Martinom rozišla, ale nie som ten, kto môže súdiť váš vzťah. Nakoniec, kto môže?!

Bolo zaujímavé počúvať názory dvoch blízkych ľudí – jeden na druhého – keď ste začali o sebe hovoriť. Bola to ako čítanka o ďalších ľudských nepochopeniach, avšak s príchutou prežitého, kedy jeden mal jasný cieľ – čosi dokončiť a čosi chcieť – štúdium a doktorandská cesta, ako vieme, ty Maja, ty – a ten druhý – iba prežívať, občas pretiahnuť... už nie tak bezmyšlienkovito ako kedysi, snáď - ako vieme, ty Martin, ty.

Každý má nejaké morálne chyby. Požičiavanie peňazí a nepripúšťanie si prísavníckych systémov, nakoniec i ja som si týmto prešiel, bez peňazí je ľahké spadnúť tam, kde nastáva rozdiel medzi pijavicou lekárskou a pijavicou konskou :) A to najhoršie, čo sa človeku môže stať je, keď zistí... keď o tom vie... a nemôže ovplyvniť svoju chuť aspoň po dajakom komfote, na ktorý práve nemá - a tak sa stáva akýmkoľvek prísavnikom!

Však - Milan!

Však – Roman!

Však – Murčo!

Však – Martin Básnik!

Však všetci, ktorí viete, že o vás píšem!

Maja!

Pamätáš ako sme sa spolu opili a potom sme si to spolu takmer rozdali?

...ak... ach, všetky tie medzil'udské ak-ak-ak - AK by na „jej a tvoju“ ... „tvoju a jej“ izbu života ženy v 21. storočí vtedy nevtrhla Lucia „Čerevko“?!

Dobré alebo zlé, že vtedy nevtrhla?

A nebol som náhodou vtedy ešte zamilovaný do Emílie?

Mohla si byť prvá - a mohla si ma to naučiť. História, personálna história človeka ako jedinca sa však nezvykne opakovať v situačných komédiách ani v situačných tragédiách... ha,ha!

Nie, nie, vtedy som ťa nemiloval!

A či som vtedy k tebe niečo cítil?

Keď som s tebou tancoval a túlili sme sa k sebe, cítil som erekciu. Takže som cítil! :))

Bola si žena, ktorá strážila moje húlenie a môj alkoholizmus. Bola si žena, ktorá bola jediná... ktorá prišla a dohovárala:

- Milan, nemyslíš si... že by si mal na chvíľu prestať...? Veľa kašleš, nie je to zdravé.

A si žena, ktorej keď zavolám - síce nezdvihne, ale ozve sa späť! Nevieš, čo to znamená pre muža... ...v mojej situácii, pre muža, ktorý nemá (takmer) materiálne nič, okrem starého Citroena.

Si žena, s ktorou som bol na Bratislavskom plese 2006:

Páni a slečny, ako sme sa predtým zhúlili a potom sme sa tam potulovali ako mátohy. Kto vie, koľko ľudí „z vyššej spoločnosti“ (neviem, čo je to vyššia spoločnosť:) sa tam pohybovalo s koksom v sebe a koľkí tam išli z prinútenia kariéry?

Nie, nie som sudca ľudských životov, aj ja chcem mať niekedy dieťa... hav a mňau... :))

Ja a Maja, Maja a ja... sme tam išli ako dva kurčatá na tanieri... ...len aby lístky neprepadli, keďže môj otec zase čosi správne pochopil o spoločnosti medzi vami, ním a nami - a tak jeho lístky boli zaraz „mojimi“ lístkami (nezabúdajme, že lístky zostávajú lístkami toho, kto ich kúpil - tak je to nastavené, či už pred Bohom alebo Diablom, ha, ha):

Vidieť to, čo je hra, kde sa neodpúšťa ak... poviete nie vtedy, keď máte povedať áno a naopak, to je Bratislavský ples. A nový žart je v tom, že takáto hra je vlastne skrytá vo všetkom, len na Bratislavskom plese to je vidno najlepšie – tak už chápete, prečo sú tie lístky drahé, ha,ha?!

Chcete vidieť skutočnú aristokraciu? Skutočný aristokrat, čo to je? Aristokrat o sebe nepovie, že patrí... k skupinke, ku ktorej chce patriť:

Chcete vidieť ľudí, ktorí si obhájili vlastné záujmy cez záujmy iných?

Ak máte na lístky, choďte tam, ja už na také lístky nemám (a nikdy som sám za seba nemal)!

Maja, Maja, čo sme boli na plese pre ostatných?

Pamätaj... ak si pamätáš, ako som pristúpil k baru, kde stáli tri ženy v relatívnych rokoch - bez manželov... alebo milencov - a jedna z nich, taká blondína so zlatými hodinkami na ruke, sa ma pokusne spýta-la,la,la:

- Vy? A vy čo tu robíte...?

A ja s pohárikom akéhosi nápoja, zrejme karpatského brandy špeciál, som odpovedal „zasnene“ - a s nábojom provokácie:

- Ja som zbohatlík a sedlák, drahá pani...

Ale ty si už stála pri mne a ťahala si ma preč... „Preč“ ku stolu, kde sme sedeli. Spolu-spolu, vtedy ešte so slečnou Magdou.

Hej, hej, ona je aspoň to, čo skutočne nazývam: žena s neodškriepiteľnou férovosťou v sebe. Samozrejme, bol tam i jej priateľ. Nech už je akýkoľvek, Magdu si nezíska žiadny trulko domáci, a tým je povedané všetko. Či snáď nie? Aj keď i Magda patrí do tej istej kategórie ako akási manželka Sarkozyho:

Milovala viac iného alebo iných.

Na svete však zostávajú deti.

I diela, ktoré sa vytvoria kvôli ženám a mužom pre iné ženy a iných mužov:

Lenže spoločnosť je i hra o pripustení a odpustení, o opustení - stratách a nálezoch.

Nič nové pod slnkom a pod mesiacom, nič nové v slnečnej sústave, i za ňou... ako tak sedím za okrúhlym stolom na stále rovnakom BP 2006.

Ženy majú svoje zbrane, muži zase svoje.

Maja mala a má - často - najvyššie, okrem tela to bola i šikovnosť a mozog, ktorý len tak nenájdete :)

A priznám sa, že keď sme odchádzali z plesu, sníval som o tom, ako si to rozdáme na tvojej izbe.

Pretože som ako všetci muži - v tomto - a nikdy som nepovedal, že som iný... že som „sexuálne inteligentný“ :)

A môžem milovať aj Matku Terezu... či Magdalénu všetkých Magdalén - som iba muž!

A viem, že ty to vieš.

Nakoniec v období v ktorom som sa do teba naozaj zamiloval... - a chcel som ťa zavolať... na pizzu... chcel som ťa zavolať na všetko, na čo muž „môže zavolať vyvolenú“ - ak na to má - a ona z časti dovoľí, aby mal i na to, čo sa údajne „nikdy nedá kúpiť“ - tak v tom období si možno viac milovala Róberta alias Murča.

Hoci by som sa nečudoval, ak by si z mojich očí vedela, že „s takými mužmi“ to bude vždy ťažké, či už „onak alebo... Onak“.

Ale potom mi pri celosvetovo nepodstatnom futbale prasklo koleno, a poškodilo sa v ňom všetko, čo sa mohlo poškodiť (meniskus, krížny i bočný väz - žily a cievy zostali pokope, len

citlivosť kolena je akási otázna :) - a Robo ťa na okamih vyhral – kompletne. Naozaj vyhral ako telo, ale duša... Nie, nie, ani duša ženy sa nedá kúpiť.

Možno škoda a možno nie, že sme na tú „pizzu“ nezašli, nemyslíš?

...a bola si to ty, ty, ty, kto prišiel ako prvý za mnou... s úsmevom... a s tvojim typickým:
„Tak to si mierne prehnal... zase, čo? Si dáš raz za toto facku... Milan.“

...veru tak, „onehdy“, keď sedel som na psychiatrii za pád do hlbín duše človeka - a všetci čo videli... buď precítili alebo neprecítili... o čo vlastne išlo medzi ľuďmi – medzi klamstvami – medzi pravdami – medzi úspechom a zabudnutím – medzi právom na rodinu., manželstvo a medzi padnutím.

- Ako môžeš kvôli jednej žene... Milan... ako môžeš... - lenže ty si Ju nemilovala, ty si tak predsa milovala iných, no nie?

...nuž, priateľstvo... nemáme odviata, Maja, nemáme!

*

Maja nie je to, čo nazveme: femme fatale... ale... čím dlhšie ju poznáte... tým viac je... niekým koho potrebujete vo svojej blízkosti - ako maják ženy.

*

Áno-áno: videl som ťa učiť sa. A Maja, poviem Ti, to bola rýchlosť... Teba niekto musel a musí milovať viac ako seba samého! Tvoj otec? Tvoja matka? Alebo Otec? A viac matiek stvorenia, ha, ha?

Ty vedkyňa jedna!

7

Na koľko som v poriadku, keď vidím ženu, o ktorej od prvej chvíle, že je pre mňa niečím iná?!

Všímam si ju ako kráča... pozerám sa na ňu, odvrátim zrak. Mám dvadsaťpäť. A nikdy som nespál so ženou z lásky.

Nikdy som (vtedy) nespál so ženou.

Ešte som mal šancu byť skutočnejší v cite k žene viac ako vy?! :)

Nuž, zostaňme pri tom nikdy.

Páni a dámy:

„I'm sick boy, and I know it, that's that... joke. No sex, no true between us?! _:)“

Prepáčte, že v slovenskej knihe používam angličtinu, no... hudbu počúvam zväčša anglickú, a tá ma berie na brehy snívania o tom, že realita nie je tak krutá ako všetci - „o nej, o sebe...“ vieme. Občas :)

Lebo poznám i hudbu, ktorá odkrýva karty... v slovách, bez slov (stačí si vybrať, v tomto na výber predsa máme):

Keď ju vidím je ako všetko... čo sa núka zo života... pre život sám... je viac ako bola Emília, je zase viac ako Milan Kališ, je viac ako ty, je viac ako – ktokoľvek - kto ma prepadne, napadne, občerství.

Najskôr len v tom okamihu, v ktorom ju vidím... potom zabúdam :)

Práve píšem „TotalSick“ - čo ma ženie k tomu dielu? Vnútorný nepokoj?! Nutnosť niečo dokázať v tomto svete...?

Človek by nemal svoj vnútorný stav povyšovať na vnútorný stav všetkého okolo – ako taký Ježiš Kristus, nakoniec Ježiš je – ešte raz a navždy - iba polovička cesty:

A nakoniec zostáva iba výsledok...

A nakoniec zostávajú iba stretnutia medzi ľuďmi, ktoré „niekam pokračujú“...

- Skúste smiech cez odmietnutie seba samých? Je to ešte smiech? Keď presvedčíme ostatných - je. Keď ukradneme svoju podstatu samy sebe – je to smiech cez ukradnutie svojej podstaty – a to môžeme vidieť všade... ak sa dobre pozeráme: -

Smejem sa, keď ju vidím, smejem sa sám na sebe, ale je to iba ďalší úsmev automat. Ak som pri Emílii strácal svoju podstatu, teraz strácam aj to, čo (kým) by som mohol byť... Netreba rozumieť, láska a cit... sa môžu preklopiť na stranu, kde je nebo a peklo údajne neznámy pojem:

A vy môžete stratiť úplne všetko. Ako každý, môžete dokonca stratiť ešte viac, môžete stratiť celú históriu vášho rodu!

*

...tam, kde sú nebo a peklo neznáme pojmy...

...príliš by som na to neveril, lebo „zatiaľ čo vy môžete strácať... ostatní môžu cez vás objavovať :)“

Áno:

Život záleží iba na vás, pokiaľ sa nestávate otrokom citu, ktorý si z vás vytiahne to, čo potrebuje viac On... ako Vy...!

Dopíšem, cítim sa ako porazený balvan, pokiaľ si nedám povinnú dávku marihuany, aby som okresal ten preexponovaný stav po každom dopísaní...

Vždy dám do toho tak veľa a patríam medzi väčšinu ľudí, o ktorých nikto nevie... koľko dávajú. A tak si vracam „nádej“ musím sám, a tak sa krotiť musím sám... ..

„Som sám sebe lietadlom - aj letiskovým personálom,“ - a dobre sa na tom zabávam.

Kráčam si v ubytovni k výťahom. Po ceste zdravím ľudí, ktorí strácajú čas a zároveň sú ľudským časom... na chodbách, kde fajčia... pijú... rovnako ako za Emílie, len sú inými ľuďmi.

Načo skúmať ich témy? Povedia niečo nové? Majú čo povedať?

Možno hovoria lepšie vety aké ja používam v „TotalSicku“ - len sa im nechce zapisovať, lebo vedia... lebo chcú od života niečo iné... :)

Som spokojný, lebo som poskytol stvoreniu „dnes - dajaký výstup z môjho ja“ - a cítim sa tak mlado a „nepostihnuto“ - ako nezastihnutý človek pri jeho živote, ktorý si napriek tomu dovolil podávať dôkaz o všetkom, čo v ňom drží vlajku. Vlajku: toto je môj vietor a pokiaľ

veje s vetrom, ktorý tvorí vás - môžem spievať, môžem písať a môžem užívať marihuanu... pokiaľ nenarušujem niečo, čo ten vietor v nás spúšťa:

Neviem koľko je hodín, keď vystupujem z výtahu, veziem sa v ňom sám.

Nemám žiadny pocit úzkosti, len príjemný opojný pocit, nakoniec nedal som si veľa trávy, iba dve bongá. Je to moja vec, pokiaľ nenabádam a nehlásam: marihuana vám dáva viac ako politické systémy a správa spoločnosti... Ako umenie práva a umenie správy človeka, jedinca, umenie usporiadať si váš vlastný život.

Nie, nie, písať o drogách môžete, ale nemali by ste navádzať ľudí...

A dokonca nemám ani pocit, že by ma tráva nejako špeciálne otvárala. TotalSick je inštinktívne písanie, ako všetko do roku 2007.

Môžeš sa ma spýtať celkom odznova - ak chceš:

- Milan, marihuana?

- Každý používa svoje brzdy, toto bola vtedy moja brzda. Brzdy sa však môžu zaseknúť... A potrebujete... lásku alebo automechanika všadeprítomnej lásky vo vás, o mechanikovi stvorenia pomlčím, nehovorím a nepíšem o niečom, čím je každý z nás... ak...: ach, stále rovnaké ak:: -

Schádzam po schodoch k vrátnici.

Vtedy som sa správal k ľuďom len tak, aký som bol vždy, úctivý, slušne vychovaný, normálny človek.

Každý sa môže zvnútra prehriať...

Každý sa môže prehriať i zvonku... Ide len o to, čo si vykladáte pod tým: zvonku a zvnútra :)

Uvidím ju, ale tento raz už nevydržím.

Uvidím ju – a správam sa „konečne“ antisociálne a správam sa – konečne - v mene toho, čo píšem (rewind: čo vám ľahko môže ukradnúť vašu podstatu, ak si nedáte pozor):

Rozbehnem sa k nej, cez celú chodbu, okolo vrátnice.

Vrátnik na mňa kričí:

- Čo ste čosi zabudli?! - s takým tým príjemným rodičovským hlasom.

Neskúmam, čo všetko tento vrátnik vie o živote a čo všetko má v sebe ako pútnik, ktorý zbiera len to, čo prežil, uvidel a precítil.

Ako ty a ja.

Ako my.

Ako Ona, tá, ktorá práve vošla do budovy, tá, ktorá kráča okolo rovnakej vrátnice, ktorá jej „patrí rovnako ako mne, keďže vrátnik tam je rovnako pre ňu – ako i pre mňa... hoci ani jeden z nás sme na neho ničím neprispeli“ – a kráča na druhú stranu, kráča k výtahom na opačnej strane chodby. Čím je výnimočná? Neviem, je ako magnet: nemám viac čo by som povedal, či už poeticky, formálne alebo iba ako človek v tomto prípade.

Rozbehnem sa k nej, a Milan Kališ v tom behu je iba hračka osudu, zdá sa. Žiadna sebakontrola, len starý známy inštinkt, som opäť „TotalSickom“, som knihou, ktorú sám píšem - a pritom som chcel a potreboval vypnúť.

*

Hej, ľudia, som „TotalSickom“, ako niekoľko nocí predtým, keď som vystriekal všetky hasiace prístroje na ubytovni, okrem poschodia, kde som býval..

A naskladal som ich pred izbu najlepšej kamarátke-priateľke pred jej izbu. Mária H. Si priateľka alebo kamarátka? To riešila predsa kapitolka 6.....

Niet ospravedlnenia, alkohol a drogy? Toto je viac ako alkohol a drogy:

Mohol by som použiť foréznu psychológiu, ale na to sú iní odborníci, však profesor Heretik?!

...a ráno, keď som kráčal do „školy“, pristavil vrátnik môj subjekt a objekt v priamom prenose jeho i môjho stvorenia:

- Počuli ste, čo sa stalo? Nejaký chumaj vystriekal všetky hasiace prístroje...
- Niektorí... sú ako divé zvery... ktoré nepoznajú o čom to tu je...

*

pretočenie:

...a niektoré ženy muža štartujú v ktoromkoľvek čase, v tom je často ten žart ľudskej spoločnosti a hier plodenia, hier umenia, hier vedy, hier práce, hier:

Stojí pred výťahom, za ňou sú veľké zrkadlá, zavesené na stene, nepozera sa do nich, stojí tvárou k výťahom, keď k nej pribehnem.

Pri výťahu stojí ešte zopár ľudí. Tí ma nezaujímajú, vnímam ich len veľmi okrajovo, nie sú ani diváci v divadle, keďže divadlo nehrám.

S koľkými z nich by som si mohol povedať viac ako s ňou?! Nech idú dočerta tieto otázky!!!

Nepozdravím ju, prejdem hneď k veci:

- Mohol by som ťa odfotografovať?! Mám známeho... Som ochotný... si prenajať štúdio, aby som si ťa mohol ofotiť...

- Nie. Ďakujem, ale nie, - povie nesmierne príjemným hlbokým ženským hlasom.

A s úsmevom, o ktorom neviem nič viac ako „je to úsmev, ktorý sa ma dotkol“, nastúpi s ostatnými do výťahu.

Niektorí z ostatných sa celkom príjemne bavia, a niektorí sú stále vážni, asi mali ťažší deň – a nedokáže ich pobaviť ani takáto roztomilá ukážka sociálneho a v podstate „zbytočného“ zásahu do jestvovania ženy, ktorá ma raz „takmer“ zabije. Ak opomenieme fakt, že človek sa v konečnom dôsledku zabíja sám, ak vynecháme všetkých na listine, ktorá sa začína kýmkoľvek, koho si vyberiete a poviete o ňom, že „ho zabili“ :))

To dievča však stojí skôr na mojej strane... ako na strane práva, ktoré študuje... zatiaľ... lebo som ju ohodnotil.. = ..odhadol na právničku, podľa toho hlasu stoicej ženy, ktorá vie, kedy povedať áno a kedy povedať nie. Tak stojí na strane takých diel ako „TotalSick“?! – ale neviem, čo znamená táto zložitá veta!

Ani vtedy, ani teraz!!

Niekoľko sekúnd stojím pred tým výt'ahom. Veľké zrkadlá, ani stúpanie výt'ahu ma nezaujímajú, len tam stojím a potom sa akýsi vyprázdnený poberiem okolo vrátnice... von. Nevšímam si svoju tvár v zrkadle, keď sa otáčam.
(Vtedy som ešte nebol ten typ človeka.)

...von za ľuďmi, ktorí sedia okolo jedného stola a budú sa hrať na to, že noc, ktorú spolu strávime, vyplní a dá viac ako zoberie.

- Už máte to, čo ste potrebovali? - spýta sa s úsmevom vrátnik.

*

Nie, pri výt'ahu som sa do nej nezamiloval. Práve naopak, moje podvedomie vždy blikalo „na červeno - ako dajaká siréna“: varovanie, nedotýkať sa... keď som ju odvtedy vnímal.

*

Niektoré pasáže sú opísané už vo Vojne pešiakov, 2008. Áno, Ľuba, si to ty. Si to stále ty. A neviem dokedy:

Bol som slobodnejší, keď som ťa nepoznal?

A skutočná pointa?

V roku 2009, na jeseň, stretávam jej priateľku, stále rovnaká Ivana, na zastávke autobusu 51 na Nobelovej. Mám sto kilogramov, a som duševná mŕtvolka. Už nechcem písať. A možno to viac ani nedokážem. Tie dve posledné vety vlastne ani neriešim, pretože keď prídem na ubytovňu - Európska vzdelávacia akadémia = avšak mňa sa ten názov už „vlastne“ netýka:

Spím. Nemám chuť sa s niekým rozprávať, hoci priatelia volajú:

- Milan, neblbni, nejdeš von? - však, „doktore“ Michal H. . Však, „doktor-doktor“ Martin S. ... Však, pán vedec Matej V. ...

Nemám dušu a môžem si za to sám. Môžem masturbovať nad všetkými ženami sveta, len nie nad Ľubou.

Verte-neverte, skúšal som, ale po tom ako som dostal kľč do ľavého lýtka: och, nie.

A aj keď... to išlo... chýbala emócia. „CHÝBA EMÓCIA“. Až tak ďaleko môže zájsť strata muža ako človeka v tomto svete! Verte-neverte po 2x.

„Milan niekedy ide von a pije s priateľmi a hŕí s priateľmi, ale je mu to v podstate jedno. Robí to iba preto, aby nesklamal priateľov a aby priatelia videli, že aj mŕtvolky vedia hovoriť. A on? On nie je skutočný, snaží sa byť len tým, kým bol predtým, ale keď večer zaspáva... a keď ráno vstáva - vie-viem:

„Ako dlho môžem vydržať stratu identity, ako dlho môžem vydržať žiť bez lásky cez seba k iným? Cítim lásku k iným, ale seba často vynechávam...“

V autobuse číslo 51:

Ivana sa na mňa usmeje.

Odpovedám skutočným „sekaným“ úsmevom.

Nezabúdam... ako som Ľubu obťažoval, ako som cez to obťažoval príliš veľa iných ľudí - ako mi to otvorilo oči - a koľko iných (za hranou smrti 1x? Kto vie? To môže povedať každý muž, ktorý stráca svoju podstatu...) chýb som urobil. Jednoducho nezabúdam ako ju chcem vymazať zo svojej hlavy.

Takmer zabúdam, kde mám vystúpiť.

V autobuse číslo 51 cirka o mesiac:

Pokusne nadvižeme rozhovor. Snažím sa predstierať, že som Milan Kališ, ktorého stretla naposledy pred dvomi rokmi... keď jej odpovedal na otázku „a ty sa máš ako?“ ...že: „bolia ma zuby“. Čo bol síce fakt, „ale potom na psychiatrii ma zuby bolieť prestali, hm“. Čo je zbytočné rozvíjať.

Snáď len podotknem:

Zuby by som daroval až láske svojho života, však Ľuba?!

Vety, ktoré hovorím: patria Ivane. Pozrie sa na mňa, a hlasom, ktorý sa nezmenil - je stále živý, a s postavou, ktorá patrí stále jej... a očami, ktoré sú stále modré – a - niečím, čo má skúma zvnútra, povie:

– Hodiny máš?

Neviem ako to myslí, nikdy som nebol bystrý, ak príde na to, aby som bol naozaj bystrý pri ženách.....

- Myslíš tu? - spýtam sa a ukážem na svoju príručnú taštičku, kde mám uložený mobil. Hodinky na ruke nemám. Tie švajčiarske Edoxy, najlacnejšie zo skutočných švajčiarskych hodínok... a ešte aj z Edoxov... snáď najlacnejšie... - všetci biznismeni sa už teraz smejú :) - na ruke nemám, keďže mám ruku takú tlstú, že sa mi na ruku nezmesťa a ja si nechcem (asi z lenivosti :) dať predĺžiť náramok.

– Ako v škole... či máš hodiny... - doplní s ľahkým úsmevom.

Potom ešte poviem vetu o jednom feministickom filme, volá sa: (na názov si už nespomínam, škoda... od jednej kritizovanej FRA režisérky...) a preto teraz iba napíšem:

„pozrite sa na ženu, s ktorou ste... a máte všetky ženské polohy... ktoré jestvujú... ak ste jej nezobrali jej podstatu!“

Odporúčam jej ten film.

*

Bol to jej úsmev, bola to jej prítomnosť, boli to krátke stretnutia s ňou, ktoré ma priviedli späť.

Áno-áno:

Faktom je:

Že píšem pre Ivanu. A tým najmä pre Ľubu. ●

*

Bola to ona, pri ktorej mi po prvý raz kliklo pravé oko v niektorej z krátkych jász v autobuse číslo 51. A ja som zachytil ten pohyb vo svojom vedomí:

„Čo to je? Čo to bolo, Milan?!“

Právo ženy... spustiť právo obnovy „života“ pre muža?! Skutočná druhá šanca?!
Och, nie...

Prečo Ivana?

Prečo Ľubka?!

Ľuba... si jediná, ktorá môže povedať... všetkému, čo som napísal... zbohom alebo dovidenia.
Ver mi, o to mi ide od roku 2007, len niekedy som na to sám zabudol, čo nie je žart!

*

Všetky tie kolektívy a všetci tí ľudia, s ktorými si niečo začnete:

*

Milujem ťa alebo mám ťa iba – podozrivo – rád... hoci ťa v skutočnosti príliš nepoznám...,
Ivana G. . Ale na manželky iných mužov sa nesiaha. Milujem ťa, Ľubka... ALE: možno si v
mojom prípade viac Máriou Magdalénou podľa Biblie... ako ženou, ktorá by so mnou mohla
splodiť deti, nemyslíš?!

Je choré milovať ženu, ak nepoznám jej život, jej záujmy, jej... .. dobré i zlé vlastnosti, jej
srdcovú i esovú kartu?! Jej vieru, jej hraničné oddanie?!

Je to cit nevypelého?! Alebo naopak... až príliš starého...?!

Nie-nie! Stokrát nie!!!

...som len obyčajný muž... po tom všetkom .)

**Pravda – si skutočný – dokážeš sa zmeniť / versus všetci „tí neskutoční“
muži / kontra: Ak vydržíš... každý má právo na lásku, ktorá k nemu
príde cestou, ktorou je on sám**

Každé opakovanie medzi nami sa stáva vyjadrením – buď múdrosti alebo totálneho nezájmu alebo iba (m)učenia nás:

Všetci hráme hry o pravdu a klamstvo. A to, čo si obhájime, keď plodíme deti, alebo niekoho dostaneme do vzťahu – je víťazstvo. Potom sa údajne uvidí :)

Všetci hráme hry o bozky a zabudnutie. Všetci hráme (spoločenské) hry o autá a byty, o knihy a hudobné nahrávky, o obhájenie vedeckých a iných právd.

Rovnosť jestvuje kontra rovnosť nejestvuje...

Teórie vstávania z postele a správa manželstva, vzťahu, správa výchovy dieťaťa. Nakoniec len funguješ, a je to lepšie ako keď „nefunguješ“.

Snáď každý vie...

Psychiatrie sú plné. Väznice sú plné. Vysoké školy sú plné len natoľko, koľko „potencionálnej inteligencie“ sme splodili...

Automechanici a ich právo na život... „Mám rád automechanikov, pokiaľ mi pomôžu...“ Si aj ty takýto?!

Prostitútka a ich právo na prežitie, pokiaľ sú žiadané, ani rozmer práva nedokáže vymazať to, čo musí robiť aj ten najlepší právnik... A vtip je v tom, že len kňaz, ktorý dodržiava celibát môže povedať:

Aj z prostitútka môže sálať dobro...

Chceš pravdu, a dostáva sa ti za to iba reality.

Chceš pravdu v bozkoch, a dostáva sa ti len „odmena za niečo, čo si ukázal a poskytol“.

Chceš nahliadnuť za kormidlo spoločnosti, ale tam sa deti veru neplodia, tak nebuď hlúpy.

Prehliadni skrz-naskrz skôr ako ti niekto podrží krk, a budeš zabudnutý skôr ako ostatní...

Nezvládni to, čo vidíš... a budeš na posmech skôr ako sa usmeješ. Tvoj úsmev bude vymazaný.

Pravda?

To si len ty:

To som len ja:

Toľko mozgov, ktoré vedia obkladať kachličky. Vieš to aj ty?!

Toľko mozgov, ktoré vedia podržať chlapcom s miliónom eur na účte. Si to aj ty?!

Toľko mozgov, ktoré rezignujú skôr ako im začne tiecť do topánok.

Toľko duší, ktoré nevedia o tom, že sú duše.

Toľko mozgov, ktoré vedia súdiť predtým ako povieš prvé slovo.

A toľko mozgov, ktoré skúmajú iba či ju majú oholenú alebo zarastenú. Niekedy som i ja jeden z nich :)!

Všetky naše výstreky a všetky naše hádky... Kto dostrekne ďalej s tým miliónom na účte a kto bez neho?

Ktoré dieťa patrí komu?

Ktorý sex a ktorá súlož „bola iba tvoja“ v dvojhre života?!

A kedy už máš dost partnera, v ktorom okamihu vybuchneš? V ktorom záblesku paniky z vlastného života sa dokážeš ovládnuť a v ktorom už nie?!

Všadeprítomné právo peňazí, ktoré nemáš... a ktoré máš v peňaženke. Príliš jednoduché, príliš žiaduce, ako toaletný papier, ako drahá voňavka, ako zbierka básni, ktorú si kúpi len ten, ktorý o nej vie. Je to ako všetko, si to odznova ako ty sám, veď všetko si ty – ak chceš – a nič nie si – ak chceš...

Všadeprítomné stanovenie teba samého v mene všetkých kontaktov, ktoré ti dávajú rozmer sebaobhajoby v spoločnosti, ktorú tvoríš rovnako ako všetci ostatní, ktorých podceňuješ, ktorých priraduješ „medzi svojich“... a ktorých nadceňuješ pre istotu :) :(

Áno-áno, je to občas priveľmi bolestivé, vidieť „rastlinu od korenia až po kvet“ vyrásť a vidieť všetko jej vytesňovanie, aby mohla „zdravo vyrásť“. Ešte šťastie, že medzi ľuďmi to nie je až tak priehľadné ako pri dajakých rastlinkách na akejsi lúke, ktorú aj tak nikto nerieši :)

Nie-nie, ktorú tvár zabudneme ako prvú a ktorú ako poslednú? Je to naša tvár – alebo tvár lásky nášho života - alebo tvár človeka, s ktorým sme sa odhodlali prežiť najdlhšiu časť života?!

Pravda, je to len to, čo si kúpiš? Až tak tvrdo a bez kompromisov?!

Pravda, je to len to, čo ovplyvníš a čo si dokážeš obhájiť v džungli veľkého alebo menšieho mesta?! A môžeš sa ísť pomodliť do kostola... a môžeš dať svoje dieťa pokrstiť, vždy bude potrebný predpísaný status:

Status manželstva, status sôch, na ktoré sa môžeš pozerat', status kníh, ktoré budú navždy na indexe nezverejnenia... Statusy erekcie, statusy vlhkosti, statusy firemných porád, statusy víkendov, statusy rodinných výletov, statusy oddychových programov:

Pravda, môžeš sám sebe povedať aj tisíckrát: „prepáč“, - ale ak budeš visieť na háku ako ľudový hrdina Jánošík, prepáč je iba výsmechom?!

Aj toto je - „iba“ - podľa evanjelia Matúša: „áno-áno“ alebo „nie-nie“. Načo dvakrát áno a dvakrát nie...?

Buď pochopíš, buď precítiš, buď prehliadneš, alebo budeš žiť život v kvalite, ktorú ti kúpi niekto iný ako ty. Takže pravda?!

Na pravdu, ktorá chcela byť fér... pošlo najviac dobrého, a ty to vieš.

Na pravdu, ktorú vlastnil/a tvoj/a partnerk/a... a nie ty... zomrelo najviac vzťahov...

A nakoniec bude pravda – údajne – len otázkou majetku.

Môžeš povedať: „Ach, Bože“.

Môžeš povedať: „Ach, Lucifer“.

Ale tvoje slová budú, samozrejme, posudzované len podľa toho, čo všetko je za nimi, teda aký život si ponúkol ostatným :) :(

+

Toľkokrát som hľadal pravdu a našiel som iba otázku: Kto som celkom odznova v tento deň? Kým som, keď vkročí do miestnosti muž, ktorý je silnejší a morálnejší? Ktorý je bohatší a má vyššie postavenie?

A kým som, keď vidím ženu, ktorá má až príliš priťahuje? Kým som... kým vtedy som?

A môžem byť so ženou, ktorá ma nepriťahuje... ale v niečom v tom budem klamať seba samého?

Ach, vtedy začínam byť sám sebou – až priveľmi...

Často som tak slabý, a zbytočne jemnocitný, a kto mi v tom pomôže... vo svete, v ktorom máš rovnaké práva ako ja, keď sa nikto nepozera, keď vieš zamknúť... ak máš kde zamknúť... a byť sám sebou napriek všetkému, čo si už v živote urobil, koho si oklamal, koho si použil, koho si odmietol, ponížil... nadchol, rozplakal šťastím... Sme rovnakí, ak sa nepoznáme...?

Ak by nebolo tak dôležité... že koľko ľudí nás ma rado, koľko ľudí nás naozaj miluje...

Tak kto mi pomôže v čomkoľvek, čím som...? Boh? Žena? Priateľ?

...veď ľudí zaujímam len do tej miery do akej ma často zaujímajú oni a ony.

Pravda – si skutočný – dokážeš sa zmeniť? Dokážeš byť tým... kým naozaj chceš byť... teda mužom, pred ktorým by si sa nemusel hanbiť, keď spíš s dajakou ženou... keď si večer variš antistresový čaj... keď nutne potrebuješ byť sám, pretože iní nie sú takými, za akých si ich mal?! (A oni to isté môžu povedať o tebe... Tak môžu?)

Hovoria o tebe, že nikdy nebudeš skutočný?!

Dobre... Ja im hovorím toto:

Polovica z vás by bola mŕtva a polovica z vás by neverila vlastným očiam!

„Ale ver mi, že teraz sa môžeš stať skutočným už len z veľkej lásky, ktorá nebude strúhať formu a ani sa nebude na nič hrať, prepáč.“

Striptízový bar

(v tejto poviedke som skĺbil dva až tri večery dokopy:)

Nedokážem to zvládnuť, keď počujem „priateľov“... ako za mojím chrbtom hovoria všetky tie nezmysli, všetky tie klamstvá... o bytosti, ktorou často – ešte, ešte – som.

Je perverzný...

Je to úchyl a psychopat... ale my ho máme predsa rady a radi, lebo „je náš“.

Mám právo sa brániť:

...keď vidím ženy, ktoré sa podobajú na tú, do ktorej som zamilovaný... nemám vybudovanú ochranu boxera!

Ved' hej, moja chyba...

A keď som nútený mlčať o svojom názore pred ľuďmi, ktorí rozhodujú... tak, aby ľudia ako ja boli vymazaní z rádii a z masmédií.

Celá tá štruktúra jazyka a celá tá štruktúra „spoločenského práva“, kto môže a kto nemôže... A všetky tieto „americké či európske smiešne sondy do hlbín našich duší“ kontra slovenské púšťania či prepúšťania.

Stretávam toľko postáv ako je Valizlosť Mataj, hm, ako keby bolo „všetko“ o postave, ktorá rozhoduje, kto bude „hrdina“ a kto „zločinec“, dnes! Démon súhlasu, to nie je kniha o režime, ved' to je iba ďalšia kniha o ľudskej podstate... :)

Mne nejde o žiadne rádia a masmédiá, mne ide o bozk, mne ide o normálny život, ale pravidelne si ho odstrelím... aj tým... ako sa na mňa pozeráte. Ako dajaký Luigi o mne vyhlasuje, že myslím iba na seba:

Som viac právom umenia ako vy... som viac skutočnejší ako vy... ale keďže vy ste rádio Slovensko, rádio Devín, Kalligram, SlovArt, SlovTatran a Ikar, ja som rádio Milan Kališ... som rádio Dubnica-Bratislava dokopy!!!

Poviem vám... čo si myslím bez vajíčkového obalu:

Kde ste, „pjavice duší, ktoré často pili ešte i vlastnú krv“, kde ste vy skutoční nepriatelia spoločnosti, ktorí zomreli... na drogy a alkohol, na rozloženie... na odsúdenie, lebo ste často predávali drogy... aby ste na drogy sami mali?!

Videl som toľko premrhaných šancí... a toľko talentov, ktoré predali svoj rozmer za niekoľko nočných opojení ľuďom, ktorí teraz majú viac ako ten, kto sa každý deň postaví pred čisté malé deti... a cituje im Remarque-a o niekoľko rokov skôr ako predchádzajúcim generáciám...:

„...malý Albert Kropp, myslí mu to z nás najlepšie, a preto je iba slobodníkom...“

Hej, kurvy duše človeka, nie ste hrdinovia, ste pre mňa obyčajní zneužívači rozdrásaných ľudských duší!

Videl som všetky vaše izby... pamätáte?... ako som váš navštevoval?... a bol som ako všetci vaši zákazníci, „už mi je to jedno, dajte mi jedno vrecúško za tri stovky zo štipendia doktoranda, otupenie, otupenie je moje meno“ - videl som vaše ihly... videl som spadnutých feťákov, umelcov, právnikov... všetky tie kategórie, ktoré môžu prísť o meno, postavenie... o život... a videl som tony alkoholu, ktoré pretiekli cez odvrátenú stranu spoločnosti. Aj cezo mňa, mimochodom.

Kam ste museli ujsť a aké životy musíte žiť?

Aké sú vaše ulice - dnes? Aké tvrdé sú lavičky?! A aké sú vaše drahé lajny, a aké sú vaše bohovské „gauče“, keď tam preťahujete feťáčky a nazývate to „skutočnou láskou“?!

Ako sa cítite, keď vidíte policajné auto stáť pred vašim domom... ak vás ešte rodina, jej členovia, ktorí – ešte, ešte - pravidelne odvádzajú dane... rodina vás nevyhnala a neodsúdila?... a čo vaše svedomie, spánok, bolesť a priznanie... že toto sme chceli žiť... keď sme sa po prvý raz milovali z lásky?

Ja mám svoje policajné autá, mám svoje sanitky, vy máte svoje policajné autá a svoje ambulancie! Rozumiete mi?! Nestratil som rozmer básnika a spisovateľa! Vďaka láske žien a vďaka náklonnosti niektorých mužov...

Život je bolestivý... ak som sám... avšak... musím si priznať všetky tie osudové chyby, pre ktoré som sám. A táto kniha je iba malým pokusom o spoved'!

Som teda zase sám v hlavnom meste Slovenska, sedím s Mišom H. v podniku, nazývanom Spirit of Wine.

Viem, že nesmiem piť, beriem lieky... a je to viacmenej moje rozhodnutie... práve preto, aby som nepil... ibaže jedna zo žien v tejto knihe mi odviaľa preč vôľu i charakter, ktorým som zvykol byť... ale „nevinil by som ju za to“ . Je to len fráza... „že Ona odviaľa...“ - to som ja zvnútra - a neviem sa zase raz zniest'!

Neviem sa zniest'... ako vidím dve krásne ženy vedľa pri stole. Neviem prečo mi pripomínajú ekonómku z Mercedesu S-klasse, z druhej „poviedkoúvahonovielky“ tejto knihy... Neviem prečo?!

Začínam sa predvádzať, ako emocionálny tajfún... fúkam zvonka vietor Milana na vonkajší svet a vonkajší svet to, samozrejme, ani v najmenšom nezaujíma.

Ach, Ľubka, kde si?! Prosím, zastav to!!!!

Objednáme si liter červeného... Mišo sa na mňa pozrie očami človeka, ktorý so mnou dva roky býval na jednej izbe. Zdá sa mi, akoby prevrátil oči. Ale povie iba (pohľadom):

„Tieto dve vedľa nás... nie, nie, nie... toto už nie je naša generácia...“

A naozaj sa z neho vyderie:

- Len pokojne...

- Čo pokojne?!

A obaja sa vrhneme pohľadmi na slečny vedľa pri stole. Každý má iný mužský pohľad, ale stále „je to iba mužský pohľad“.

Pravdou je, že som bol predtým na návšteve u Zoji, slečne, čo ilustrovala knihu Michala Kučerku, Stvorenie hriechu (2010, vyd: debut.sk). A urobila mi dobrú taliansku kávu.

Ten dialóg, ktorý sme spolu mali... nebol veru najľahší. Zoja je pekná žena, a ako žena, ktorá je so svojou krásou sama...

Nie je ľahké variť o pol siedmej večer talianske kávy mužom ako som ja.

Na koniec dialógu som jej povedal:

- Škoda, že nie som na sex... - možno som klamal a možno nie, neviem to posúdiť... nikdy som sa nemiloval triezvy a ešte k tomu pri tých slovách ma tak či onak okupovala stále „ rovnaká Ľuba, ktorá akoby prekliala moje vnútro, keď príde na lámanie chleba... pred ženou... hav a mňau zase raz naraz.“

Asi si to robím sám. Asi si to všetko naozaj robím len a len sám... ako sa pozerám na dve slečny vedľa nás... ako pijem štvrté deci vína za päť minút.

- No... kvantová chémia to asi nebude... - poviem na ich adresu... nahlas. Sú však rozumnejšie ako ja – v danej chvíli – a ignorujú takého pajáca :)

Zamlčím... fakt, že ako víno stúpa do žil... sú pre mňa... napriek (pohyblivej?) láske v žilách... sexuálne priveľmi excitujúce. Boli už pred červeným vínom a teraz... sa radšej otočím na Miša, a zahlásim ako postavička zo „Na západe nič nové“:

- Bude potrebný ešte ďalší liter... jednoznačne...
- To jednoznačne som mal povedať... ja...

Potom k ich stolu prídu štyria „osamelí“ muži. Neviem, či im podvedome závidím alebo nie, ale moje ústa sa vonkoncom nekrotia:

- Typujem ich na ekonómky. Mám zážitky s ekonómkami...
- Tá Zoja ti teda dnes dala riadne zabrať...ako sa na teba pozerám...
- Jasné... Uvarila mi taliansku kávu.
- Tak kávu?! Určite kávu?!
- Hej, hej... jasné... cítim sa síce akoby som si mal ísť zabehnúť maratón... Keď Zoja je príliš pekná... a ešte k tomu aj... oné... inteligentná.

Mišo si „radšej“ odpije vína. Obdivujem jeho ľadový pokoj, ako sa jedna zo žien, blondína „šplhá“ po schodoch na záchod. Pijú biele... a jej postava je viac ako „biela“ :)

Som ako všetci ostatní: je pekne (možno až príliš draho na môj dubnický vkus), príťažlivo oblečená a to ma príťahuje.

Odpíjam si ďalšiu porciu z vína, áno, je to presne tak: je to akoby ste dolievali olej do ohňa.

„Milan, Milan? Od roku 2007 si stále v tom istom dokola, dokolečka, a to nie je znakom rozumného človeka... Láska alebo Smrť?! Toto už dávno nie je hra...“

Ako povedala Zoja:

„Na svete je už príliš veľa ľudí... nezaujímam ma, či prehrám hru... ako si to ty nazval... o môj rod...“

A ako hovorím ja, keď sa pozerám na chlapcov pri vedľajšom stole:

- Mišo, my dvaja sme generácia... ktorá je o päť generácii... popredu... ako sa pozerám okolo seba...
- Tak to si dám... radšej to víno... - a Michalov úsmev je úsmevom muža, o ktorom neviete, čo všetko vie... a prečo je ticho, keď sa môže smiať.

Nie sme nič výnimočné, sme len jedni z mnohých v Spirit of Wine. A toto je Bratislava, dnes:

Chlapci sú zväčša ticho, možno im krása ženy vyráža dych... ak ju dlhšie a dobre nepoznajú...

Žena sa vracia z toalety, možno automaticky a možno nie... chytí si hodinky na ľavej ruke.

Musí prejsť okolo nášho stola.

Omylom mi skočí na palec. Veľmi jemne skočí... skôr sa ho jej topánka dotkne.

- Slečna, skočili ste mi na palec na pravej nohe, - zanôtim... a môj hlas je hlasom muža a človeka, ktorý nemá „žiadny finish“ v pláne.

- Sorry, - povie slušne, necítim v tom žiadnu provokáciu. Je to slušný hlas slušného dievčaťa, ktoré práve pije štvrté deci bieleho.

- Hm, slečna... Nerozumiem žiadnemu sorry, viete, ja som z Aljašky... - vychrlím ako sopka, ktorá ožila... a chce niekoho zmiest' – bezdôvodne.
- Som povedala sorry... Čomu nerozumiete?!
- Myslím, že zase nie som pochopený... Mal to byť žart. Už som vám odpustil.

Zamáva mi na rozlúčku ľavou rukou, potom si ju oprie pod bradu, nepôsobí to hrane ani násilne! - zrak mi padne na jej hodinky, bez toho, že by som to výrazne chcel sám od seba... stretnú sa nám oči. Neuhnem pohľadom, ani ona nie. Tie jej oči... má ich ešte živé a nebojácne!

Pousmeje sa. Vydýchne a otočí hlavu k chlapcom. Bez komentára.

Chytím sa vína, Michal sa chytí vína a bez slov sa napijeme.

- Stále sa cítim ako Concorde... ale má to jednu chybu, Concordy už dávnejšie vyradili z prevádzky... - poviem tak „mierumilovne“. Oči mi stále uhýbajú k vedľajšiemu stolu, ale už som zbavený akejkoľvek odvahy, no predstieram... že som „stále z Aljašky“, hoci Dubnica ma naučila čeliť rôznorodým prekvapeniam - a ako Slováč, he, he... Európan... či PanEurópan... ktorý vie koľká bije... mi padne zrak opäť na víno. Nuž, ešte aj mne je jasné... že je potrebné zmeniť adresu... ak si chceme ten alkohol aspoň z časti vychutnať :) “

- Naša moderná spoločnosť, kde žena vie povedať pri prijímaní do zamestnania súd rýchlejšie ako muž... nech aj má za to zaplatené „menej“, prepáčte, len ma prepadol v hlave jeden konkurz. A súdiť podľa jedného je naša najväčšia chyba! -

Platíme, dnes každý za seba... hoci v poslednom období, v ktorom som viac bez peňazí... to skôr ťahá Michal. Prijemná obsluha „automaticky“ otočí hlavu k vedľajšiemu stolu, kde sedia naše „vykupiteľky a dráždičky v jednom“ a žmurkne na ne oboma očami. Takže to vlastne nie je žmurknutie, ale normálny a zdravý pohyb očí, aby sa zotrel „prach“ na buľvách... :)

Keď vyjdeme z podniku, Michal sa pozrie na mobil, čas a čas... celkom odznova: už dávno nie je na našej strane. No, načo to brať tragicky v strede Bratislavského večera?

- Už je takmer jedenásť... zajtra vstávam... na šiestu... mal by som... asi už ísť... (Michal pracuje ako „hydrometeorológ“, t.j. predpovedá stav hladiny riek a ich stav, potencióálne riziko povodní).
- Neblbni... Ja som chcel odísť iba kvôli tým dvom ekonómkam... tam vedľa... a to je jedno, či to boli ekonómky alebo nie...
- Nie, Milan... Ja idem spať...a radil by som aj tebe...
- Ak mi požičiaš dvadsiatku... viem... čo so (vyslov tvrdo: zo) sebou...

Michal si ma premeria.

- To si mám zase na cestu... na byt... zas pustiť hudbu... Zas ma necháš samého kráčať cez mesto?!
- Presne tak, - poviem, a je mi to jedno. Úplne jedno, teraz myslím v skutku iba na seba!

Mišo si vytiahne z peňaženky dvadsiatku a podá mi ju.

V sobotu som dostal sociálnu dávku v „totálnej núdzi“, šesťdesiatdva euro. Benzín a tento večer, presne tak: mám už iba tridsať. No, vo chvíli, v ktorej držím dvadsať EUR pána doktora Hazlingera, cítim sa slobodnejšie...

Aká je daň za takúto slobodu, a čo sa opakuje na Obchodnej ulici každý večer?!

Michal si zadáva do uší „mobilné“ slúchadlá. A povie hlasom pokojného pripitého vzdelaného muža s červenými zubami:

- Tak zatiaľ... Už si teda, ak už musíš...
- Neviem, či musím... Drž sa, drž... sa.

On odchádza smerom k obchodu s „Lacnými knihami“, ja sa posúvam smerom k električkovej zastávke Poštová. Prechádzam okolo nej, a ľudí, ktorí čakajú na poslednú nočnú električku, si nevšímam.

Už viem... už cítim, čo urobím:

Dám si osamelé pivo, i ja využijem svoje mobilné slúchadlá... a budem len tak sedieť a mĺkvo pozorovať kolektívy nočnej Bratislavy. Priatelia i nepriatelia, to je môj súkromný plán. Ak nebudem obtťažovať, môže zostať zachovaný v mojej mysli:

„Aký je vlastne deň?
Jeden z pracovných...“

„Ako sa má moja pamäť?
Je len jedna z mnohých...“

A skutočne si dám to pivo, pravda, očakávam, že ma roztočí po celej miestnosti... veď som povedal, že „určité“ lieky by sa s alkoholom kombinovať nemali. A verte-neverte, za to nemôže lekár, ktorý ich predpísal... s vierou, že človek bude rozumný.

Občas som rozumný až-až, no občas som idiotom bez spochybňovania... :

S hudbou... v hlave a v mozgu... je to všetko až príliš realistické... a to necitujem žiadneho „Slasha“... Toto je, bohužiaľ, môj život v tento večer – rewind... poďme, pome - „memory hotel“:

Ani neviem... ako... je pol tretej, mám v sebe o päť pív viac... a zopár „pochybných pohľadov a pohybov“ za sebou... Nuž, zdá sa, že ľudia... sú v nočnej Bratislave zvyknutí na rôzne stvorenia.

Som skôr potulujúca sa troska so slúchadlami v rezervácii snov a iných klieští, ktorú by ste obišli... Som všetko... len nie človek, s ktorým by vaša bývala priateľka chcela zabudnúť alebo poposunúť svoj život „hocikam“.

Napríklad:

...mám za sebou otázky typu (v Havane pod Michalskou):

- Nie ste náhodou prostitútkou?

...pýtam sa rozumne pôsobiacej slečny okolo tridsiatky, ktorá si prisadne vedľa mňa za barom...

Hm, v podstate pripomína jednu zo žien v Spirit of Wine o „päť až desať rokov neskôr“?

Prekvapivo pokojne odpovie:

– Nie, to teda nie som.

– Škoda... - kontruujem, a ani sám neviem, či to myslím vážne alebo nie (s tými... cirka štyridsiatimi eurami je to aj tak kontraproduktívne :).

Muž vedľa nej si ma premeria, ale zrejme vyhodnotí, že mu fakt „nestojím ani za udretie si...“

Tak jej podám svoju „žartovnú vizitku“ na www.milankalis.sk s podtextom: literatúra pre „novú“ spoločnosť :) (-

Zrejme to už robím len z čistého zúfalstva, áno, dokonca i ja mám to podozrenie... keď budem zajtra triezvieť... Uznanie... a pochybná „sláva“... bez vzťahu a porozumenia... je to iba strata životného času! Najmä porozumenia?

-

Poznám ľudí, ktorí mali a majú problém nájsť si partnera, keď nemali-nemajú nič...

Poznám ľudí, ktorí majú problém nájsť si partnera, keď majú materiálne veľa...

a

Poznám ľudí, ktorí nemajú žiadny problém...

Čo z toho vyplýva?

-

Ešte potrebujem jedno pivo, poviem si o pol štvrtej ráno. Toto je riešenie zbabelca?! Je naozaj „choré srdce i hlava zároveň“?!

Dočerta, Milan, koho si to blázon, ktorej Ľuby, ktorej Soni, ktorej Anny a ktorí chlapci... hovoria, že „toto nie je správne, Milanko“!?

Kašlem na váš všetkých, hej otec, na teba nie, trochu ma bolí srdce, keď mi padne myšlienka na teba... Aj keď vieme svoje... Áno, každý má niekedy – rewind number high - potrebu vytesňovať a obhájiť si svoju pozíciu „vo svorke“ – vedomú, podvedomú, ale o svorke vlkov som už niekedy písal! A matka?

„Jo, jo, slzy tví mámi šedivý...“

Ak by ľudia vedeli, že lepší reálny román ako ja máš v sebe v skutočnosti ty... akýsi Kališ z päťdesiatich rokov... Viedeň, Taliansko-hranica, Albánsko-Tyrana, Tripolis... Slovensko... A povedzme si priamo, to už je čo povedať... môj reálny román je taktiež už o „určitých rekordoch, hm“ (ani ja neviem, či ho niekedy napíšem, načo?) - smiešne, nemyslíš?!

„Akékoľvek rekordy treba brať športovo... či už ide o autá alebo diaľnice... ale prosím chlapcov, kašlite na tie moje (anti)rekordy... život je o lepších veciach... mal som iba šťastie, že som stále tu!“

Teraz – ráno – mám už iba jediný problém, zdá sa, že všetko je zavreté.

Toto je Obchodná ulica v Bratislave?!

Vlastne, áno, ešte je tu klub „Maňána“... ten však nie je na Obchodnej, pravdaže... ale dnes mám chuť ísť iným smerom.

Potom si spomeniem, že kúsok nad/pod (to záleží v ktorom smere stojíte...) Michalskou bránou je otvorený podnik - ako sa volá? Ako sa volá? ... Áno, áno, je celý presklený.

Čapujú tam dobré pivo, síce drahé, ale ráno je vám to i tak jedno, pokiaľ máte aké-také peniaze, všakže. A to vynechávam, že tam majú aj dobré drinky - a peknú obsluhu.

Som povedal, že som ako všetci ostatní:

Vojdem do vnútra, ktosi pri stole počíta peniaze, toho sa radšej nič nepýtam – viditeľná záverečná, lenže pivo bude vždy pivo. A Satan vždy... na strane... „čo môžem zobrať... to zoberiem“.

- Záverečná, - ozve sa spoza pultu.

Stojím tam v tieni podniku. Žmurknem oboma očami, v prítomí to je sotva vidieť.

– Iba ak by ste chceli... dole je striptízový bar...

– Ja chcem iba pivo... - poviem, a sám opäť neviem, či naivne, vinne či nevinne...

- Vstup je desať euro. A musíte si zobrať výťah, - a čašník ukáže na výťah. - Mínuš štvorka, pane.

Tak teda ďalšie ženy?! Neuveríte mi, ale keď si privolávam výťah vôbec nemyslím na to, že idem do striptízového baru. Naozaj!

Nastupujem-vystupujem o niekoľko sekúnd, vo výťahu na nič nemyslím. Alkohol má „celkom dobre“ - zvnútra – duševne „analgetikuje“.

Moje vystúpenie bude mať niekoľko vrcholov:

Dvere sa otvárajú, zastaví ma slušný vyhadzovač. Pozrie sa na mňa a ja mu v skutku mechanicky podávam desať euro.

- V poriadku, - povie mne, ale akoby to hovoril všetkým naokolo, teda barmanovi... a zdá sa, že „správcovi“ (tak ho nazývam), ktorý stojí pri bare a rozpráva sa s barmanom.

Skontrolujem obsah peňaženky.

Sadám si k stolu, ktorý je najbližšie k tyči. Pán, ktorý stál za pultom, ku mne podíde a pokojne mi oznámi:

- Tento stôl je obsadený, pane.

Ani ma nenapadne protestovať... ani si neuvedomím, že celý podnik je prázdny.

Presuniem sa o stôl ďalej, ale tyči to neublíži...

Ach, konečne si všimnem dievčatá! Je ich šesť a sedia pri stole, ktorý ma opierky z červenej kože. Stôl je prekvapivo vzdialený od baru. Miestnosť je dobre presvietená. Nevidím im do tváří.

Niečo mnou zatrasie.

Príde ku mne barman.

- Čo si dáte, pane?

Neovládne sa, tie ženské odhalené telá len tak neznesiem.

- Whiskey s ľadom. Tú najlacnejšiu akú tu máte.

- Samozrejme, pane.

Kašlem na to, ešte nemám celkom vybitý mobil, a tak si odznova nasadím slúchadlá. Poviem si: sem patrí moja hudba a nie hudba, ktorú by mi chceli servírovať „za desať euro“ :)

(Škoda, že už si nespomínam, čo som si pustil... - hudba bude prebitá:)

Jedna zo žien, pekná blondína s dlhými vlasmi a s tvárou „ako dievča mesiaca z ktoréhokoľvek playboy-a“, si ku mne prisadne.

Stretnú sa nám oči. Usmeje sa – usmejem sa.

Prsia. Áno, má prsia. A zdá sa, že aj tangáče.

To, kto je zvnútra... prevyšuje to, kým je zvonku.

- Nekúpite nám šampanské?! - povie štebotavo. Neurobí ani jeden pohyb navyše.

- Nám?!

- Dievčatám...

Pozriem sa ešte raz do peňaženky – lebo zabudnem, koľko tam mám. Chytím do rúk nápojový lístok – a najlacnejšie šampanské: 90 EUR.

- Toľko nemám... - poviem sám sebe celkom nahlas.

- Škoda... - povie tak výrazne. Som opitý, nepríde mi, že sa správa ako žena v práci :)

– Počkať... počkať... - niečo vo mne hrkne. Žena sa otočí, ako odchádza:

– Áno?

- Kúpim... si whiskey...

Usmeje sa, nie je to postava zo Vzkriesenia Tolstého?! Postavím sa, a jej existencia mi nedá... podídem k baru:

– Chcel by som niečo kúpiť tej slečne, čo bola pri mne...

– Môžete len šampanské... Podľa ceny. Taký je predpis tohto podniku.

– No... teda... a... ak si kúpim biele víno... a... a... potom jej ho darujem... - aha, zdá sa, že sa mi vracia „inteligencia“. Kým som v tejto chvíľke? Dúfam, že sám sebou! Nakoniec, je to moje rozhodnutie.

Barman sa pozrie očkom na pána v čiernej bunde pri bare. Ten pomaly kývne hlavou hore-dole.

Barman povie bez akejkoľvek emócie v hlase:

- Máme za dvadsaťdva EUR. Potom už iba vyššie.

Vyplatím. Víno si nechám otvoriť, chytím ho do rúk. Zastanem pred „ženským“ stolom. Obzriem si „tovar“. Vydýchnem.

Víno položím pred dotyčnú. Aj pohár.

Stretieme sa očami.

- Ďakujem, - povie úplne obyčajným hlasom potešenej ženy.

Ostatné dievčatá na ňu hľadajú – takmer s nezáujmom. Nepoznám ich vzájomné pravidlá...

Žena si naleje. Nenaleje žiadnej inej. Ten jeden pohár nie je prekážkou. Ak by každý človek chcel.

Odpije si.

A v očiach má - často - to typické ženské:

„Si môj, ty si dnes... môj“, čo v mojom ponímaní pretransformuje do vety:

- Dnes začínam ja.

Pomaly a taktovo sa presuniem k svojmu stolu. Dopijem, pozriem sa na barmana, ten pochopí bez výčitiek, nemusím pohnúť ani rukou, nasadím si slúchadlá.

O niekoľko sekúnd mám pred sebou whiskey, i pri tyči ženu, „moju“ blondínu s hrivou ako so všadeprítomnej rozprávky o mužoch a ženách, o Biblii a všetkých teologických knihách... a všetkých vojenských akciách – a vôbec, pozri sa vôkol seba :), o sociobiologických skupinách.

Žena sa roztáča okolo tyče, jej hudbu nepočujem! Vidím iba telo, vidím ako odhadzuje podprsenku.

Som mierne vzrušený, prekrížim si nohy a sedím „ako žena“ v striptízovom bare! Fantastické!

Čosi mi „zabúcha“ - na spôsob, chlapče, preber sa, budiček - v rozkroku, proste ním prejde akýsi prúd, ale nevenujem tomu pozornosť, mám whiskey.

Pozorujem ju, ale poviem vám, niečo vo mne chýba. Ten prúd... som v sebe odmietol.

Len sedím a pýtam sa sám seba:

- Tak toto tu dnes podporujem?! - a bezducho si zase odpijem.

Žena, slečna, pani? - dotančí. Zodvihne podprsenku, tangáče zostali na nej neporušené. Myslím si, že niečo vo mne protestuje, lebo tento raz si nepoviem ani „naše obľúbené: škoda, chlapci“.

Nie je hanba skončiť v striptízovom bare, „ak to potrebuješ“ a nemáš s tým problém, nemáš to problém priznať... pred tým, pred kým je to potrebné... a ty vieš... ale načo tam sedím potom ja?!

Žena si opätovne prisadne ku mne. Prsia si mierne zakrýva.

- To víno mi chutí... - začujem pomedzi to, ako si „povinne“ zvesujem slúchadlá. Padajú mi na rozkrok. Rýchlo jej tam padne zrak, ale ihneď je späť v mojich očiach.

- Bavíš sa?! - spýta sa.

– Vlastne... asi áno.

– Asi áno? - a ona sa skutočne rozosmeje. Popritom nedá pozor na prsníky. Vidím ich jasne, tak blízko a tak vzdialene.

- Vlastne... ani neviem prečo som tu. Chcel som si dať pivo, a skončil som pri whiskey...

Padne jej zrak na alkohol. A znova sa vráti k očiam...

- A mi sa ti nepáči? Dievčatá... Ja?!

- Je to... fajn... páči sa mi... ale som nejaký zviazaný... dnes.
- Čo si? - pýta sa ako sa zdvíha v okamihu, v ktorom k tyči mieri druhá zamestnankyňa „tohto ústavu“.

Tancuje iným štýlom, takmer zaborí rozkrok do tyče a tyča do nej, má prítlačivé dlhé čierne vlasy, pekne sa jej vlnia a menia smer pri jej pohyboch. „Má svoju zbraň a útočí ňou dokonale“ - len keby nemusela tancovať iba pre jedného. Jej tvár ma reálny profesionálny výraz. Hm, už ste videli niekedy letušku ako si pripása bezpečnostné pásy a pritom „určite nemyslí“ na pasažierov?

Do podniku vchádzajú dvaja dobre oblečení páni. Majú obleky. Už nie som sám, no zároveň sa predávam na poli záujmu... až na posledné miesto. Z troch zákazníkov... to síce nie je žiadny výkon, avšak v rámci „našich spoločenských rozvrhov“ - je to iba moja zásluha :)

Jeden z pánov zamáva pri vstupe zlatou kartou a odpovedá tiahlym hlasom muža, skúseného v pohybe po štruktúre Bratislavy:

- Všetko zaplatíme pri odchode, môže byť? - a usmeje sa na vyhadzovača práve tým úsmevom, ktorý často priťahuje všetky ženské kategórie.

Pánom padne zrak na tancujúcu striptérku.

Umenie kupuje údajne umenie – ako trochu dlhšie „čumím“ (ako by mohlo byť sociálne únosné) na pánov, vrátim sa radšej k svojej spiatočnickej hudbe. Iba whiskey chutí stále rovnako.

- Ako som sa pozeral na pánov, konečne ma napadlo, že akú to vlastne značku whiskey asi tak pijem... ale pri pohľade na tanečnicu... na to ihneď zabúdam :) -

Pozorujem unudene sexicu nad/vedľa/pod tyčou. Jej vlnenie nepreniká do mňa.

Prepadne ma... ak by sa takto vlnila predomnou... Ľuba. Ale každá žena má v sebe iného kúzelníka :) A my si ho nevyberáme – často, často – sami za seba. Alebo áno, páni?!

Už si nepamätám, čo by som robil s Ľubou.

A už si nedokážem predstaviť, čo by som mohol so sexicou predomnou.

Zaplatil som desať euro, snáď neodídem!

Keď dotančí... prekvapivo... prisadá si ku mne. Páni sa opierajú v kožených operadlách a tvária sa voskovo.

Prehodí si vlasy na chrbát, pretrie si pravé oko. Och, ako v škôlke, len ako v materskej.

- Smiem sa spýtať? - spýta sa a mne tak či tak padne zrak na celé jej telo v povrchnosti môjho mužského hodnotenia, či chcem, či nechcem.

Aj táto dáma má nohavičky. Všetko ostatné je stratené :)

„He, he, povedal by som jej áno, ak by som mohol, ak by som nebol ten, čo zo zvyku a z prevráteného narcizmu hovorí: nie, ak by mal skúsiť hovoriť áno...“

Pozriem sa jej do očí, ale nevydržím v kontakte dlho - a pozriem sa ako starý automat na mince: doprava. Jedným výrokom: trhne mi zrakom doprava. Padne mi zrak na ženu, ktorej som kúpil biele víno :)

Tak, teológovia, ďalšia Ona sa spýta muža ako som ja:

- Viete, neďaleko... mám byť... ak by ste chceli... môžeme sa dohodnúť.
- Na kávu alebo na čaj? - spýtam sa ako zvieram v rukách už prázdny pohár.

Stretneme sa s pohľadmi s barmanom ako dvaja vojaci. Zdá sa, že on má vyššiu hodnotu, lebo súhlasím s ďalšou dávkou. Nuž, slečna pri mne asi podáva výkon aký má... (?)

- Mám už iba na ďalší nápoj... - poviem bez emócie.
- To nevadí, - odpovedá, ladne sa zodvihne a zamieri k pánom pri prvom stole.

Nič nové sa nestane: páni objednávajú šampanské.

Muž na ľavo zavrtí hodinkami. Muž na pravo si prejde po dlhších vlasoch.

Nadvihnem sa zo svojho kresla, stále ako automat na mince, som už iba bábika. Tí muži sú silnejší, zrejme v čomkoľvek... napadne ma ako slabocha - snáď ma nechajú aspoň napiť sa ako si „zaslúžim“, keď už ženy presmerovali azimut.

Nič si z toho nerobím, „stále som ešte ten, čo dnes zaplatil a platí“, v takýchto podnikoch sa snáď počíta iba To.

Hm, a kostoly sú iné?! Nemôžem stratiť aj posledné ilúzie. (Naposledy som bol v Modrom kostolíku v Bratislave na krste. Aj to je zážitok, aj to (sa) počíta.)

Radšej sa vrátim pohľadom k tretej žene večera:

Slečny roztáčajú divadlo, hľadajú svoje výhody, my hľadáme tie svoje – ale môžem povedať my... môžem sa vôbec priradiť k pánom pri prvom stole, najbližšom k tyči?

Stále rovnaká tyč, iba telá sa menia. Je to iba novostará ukážka a metafora na všetko, ak v tom chcem hľadať „všetko“. To telo je skutočne lepšie ako moje myšlienky!

Konečne, konečne, konečne, keď odhodí podprsenku – už sa cítim lepšie!

Táto slečna je ďalšou v poradí, ktorá vlastní moje myšlienky.

Ukáž mi, ukáž svoju pošvu, možno sa stane zo mňa muž! Ale zázrak sa nestane, slečny pošvy neukazujú bez šampanského. A bez zlatej kreditky, bez hodiniiek a bez toho, aby im muž ukázal naplno svoje postavenie - sú iba reálnym obrazom. Teraz som si tým istým, ale je mi to jedno, veď i ja mám, čo potrebujem: živý pohľad.

Ženám, ktoré sú „iné a sú za svetovú beletriu“ pridávam pozdrav z pekla tohto večera:

- Strážte sa si svojich manželov, aby bolo len na vás, či dostanú infarkt... keď sa budú milovať s inou... z väčšej lásky ako zažili s vami -

Mám všetko, čo potrebujem, mám všetko, čo tu mám dovolené: analgetikum a ženu, ktorú môžem aspoň cítiť, keď prechádza okolo, keď si prisadne. Príjemný pach parfumu a ženského potu. Pre majiteľa podniku mám vždy viac ako som zaplatil?!

Toto nie je podnik, v ktorom by mal niekto čas skúmať váš pohyblivý potenciál.

Rewind number, oh no-no-no: No, ako vieme, v určitom veku sa potenciál preklápa na nevyužitý život...

Áno, Milan?

Áno, profesori na slovenských vysokých školách?

Áno, generáli, ktorí nikdy nezažili vojnu, a tak musia bojovať po všetkých podobných bordeloch?

Áno, všetci policajní operatívni pracovníci, ktorí dostávajú iba polku z toho, čo by za rovnakú prácu dostávali „kúsok vedľa“ - v Rakúsku?!

Áno, prisadá si ku mne „moja žena“ večera. Blondína s vínom. Pohárik má v ruke. Jej úsmev je stále rovnaký.

- Čo sa vás spýtala? - spýta sa tak intímne.

- Čosi o byte, - poviem ako mi padne zrak na whiskey, ktorú mi práve barman položí pred tvár.

Kývne hlavou a mykne jej pravou rukou, chytím sa pohára, ľad sa topí, štrngneme si.

Všetko je ako má byť na krátke sekundy môjho života, táto žena ma „nerobí“ osamelým!

Táto žena sa mi naozaj „nezištne“ venuje. Faktom zostáva, že nemusí?!:

- Aj ja mám byť... Kúpili ste mi víno, ak rozumiete... ale som tu do šiestej...

- To za víno?

- Prit'ahujete ma. Ste sexy.

Neviem, čo mám povedať. Nie som zvyknutý na priame slová ženy.

- Vedeli by sme sa dohodnúť... - a žmurkne na mňa ľavým okom.

- Už mám asi iba desať EUR.

- Stále máte alkohol... a ja mám tiež víno. Mám vám ešte raz zatančiť? Nakoniec, pokiaľ sú tú páni, musíme byť v pohotovosti.

Ešte aj tu som nenapraviteľný, ešte aj tu nemám chuť využiť akúkoľvek šancu:

- Môžem sa spýtať... keď si už spolu takto štrngáme... Vás to tu ako baví?!

- Nest'ážujem si, - a „moja žena“ otočí hlavu k „správcovi“ v čiernej bunde. Prejde si oboma ukazovákmi po nose.

- Pozrite... mali by ste vedieť... keď sa ku mne... tak pekne... to...

- Čo by som mala vedieť?! - ach, Ona chce vedieť.

- Ja som len taký pozorovateľ, a všetko nahrávam ako taká anténa...

A tá žena má skutočný materský strach v očiach, páni!

„Že by iba a iba ďalší veľkomestský psychopat a sociopat, ktorý... to v Bratislave iba a iba nezvláda?!“ - je tak rýchla v zmene emócií v tvári!

- Som stále zamilovaný... viete...

A ona sa rozosmeje tak slobodne!

- A som tu vlastne v práci, - dopoviem víťazne. Chlapci, myslím si v skutku, že víťazne!

- Čo ste tu?! - spýta sa, ale tento raz už naozaj „pojašene“.

Opäť sa rýchlo otočí k mužovi za pultom. Muž zbystří pozornosť - zdá sa mi (prestane si čítať a začne sa na mňa pozeráť).

- Som spisovateľ, viete...

– Spisovateľ? To ako novinár?!

Zneistie, pohár od vína odloží z rúk na stôl.

- Nie... Som tu v práci... Pozrite, - ach, akoby som nechápal, o čo ide v ľudskom živote, keď jej podávam starú známú vizitku.

Žena ju zhltnie očami. Postaví sa.

- Dajte si whiskey, - povie tak vážne, povie tak odvážne, povie so zvláštnym trpiteľským výrazom v tvári.

- Neklamem... - a chytím sa pohára, vypijem na ex.

Žena zmizne, v zákulisí“.

Vrátim sa teda pohľadom k ďalšej striptérke a k jej-mojej tyči. Má pekné prsia. Začína mi to stačiť! Jej prsia. Už som v tom! Už som v tom.

Tak v tomto stave sa plodia najlepšie deti? Haló?! Nie, nie, ja v tomto stave nechcem plodiť deti! Kto mi to vysvetlí?

Hej, Luba, aj toto je tvoj podnik?! Hahahahahahahahahahahahahahahahahahaha-ha. (Smiech cez slzy ako z Čechova – už po koľkýkrát?! Už ani sám neviem.)

Moja blondína z „playboy - a“ so slovníkom všadeprítomnej Bratislavskej ženy sa oprie o stôl, a skutočne ma hypnotizuje. Myslím si, že ma hypnotizuje, keďže ako sa tak pozerám (skôr čumím ako taký čumil) na ženu pri tyči, v tyči, za tyčou, pred tyčou – dostanem novú erekciu.

Tento raz si ju tlačím rukami dolu. Nepýtajte sa prečo, jednoducho to urobím!

Erekcia v plnom prúde stvorenia je niekedy tou najlepšou priateľkou i najhoršou nepriateľkou muža. Nič nové pod slnkom – ešte horšie však je, že keď ju máte, vidíte ženu, kvôli ktorej ju máte, viete, že lásku „vlastní“ iná, a ani s jednou, ani s druhou nepohnete!

- (Jedna je ako Antigona a tá druhá ako obyčajná stena :) -

S „mojou“ ženou za pultom sa mi stretne zrak, ťažko povedať, prečo som k nej otočil hlavu. Jej tvár je taká vážna!

A tak si iba odpijem z prázdneho pohára, zistím, že tam už nič nie je, erekcia stále trvá a trvá. No, vážna tvár ženy trochu obrúsi hrany.

Muž za pultom zrazu po nej vyskočí, chytí jej ruky, a násilne ju tlačí do zákulisia, do dverí, ktoré by pôsobili v každej priemernej Bratislavskej reštaurácii ako kuchyňa.

Pozerám sa na to akosi ľahostajne, až po chvíľke mnou prejde akýsi hnus, bolesť – a mám pachuť v ústach. Do očí sa mi tlačia slzy, aj keď veľká ľútosť vo mne, prekvapivo nie je.

Je vo mne pravá neúčasť, je vo mne čosi, čo nás berie preč z tohto sveta, ale viem, že sa niečo stalo, že žena čosi musela povedať alebo urobiť a dostáva vendetu v dobe, „kde na súkromné vendety nie je čas“ (citácia: Lou Reed, 1989). Alebo som to urobil ja?!

Pomaly a asi aj tackavo podídem k baru, dvoch mužov za prvým stolom si nevšímam, hádam už ani neviem, že tam sedia, vyplatím účet.

Vchádzam do výťahu práve vo chvíli ako „zo zákulisia“ striptízového baru vychádza „správca“. Ešte sa nám stihnú stretnúť pohľady, skloním hlavu a žmurkne mi ľavé oko bez toho, aby som chcel.

Vo výťahu zabudnem, ktorý gombík mám stlačiť. Dvere sa otvoria, ešte raz vojdem do priestoru reálneho striptízu, kde ženské telá nie sú rozmermi duší, pozriem sa na vyhadzovača a lámame zo mňa vyjde:

- Čo mám stlačiť?

– No predsa nulu, - povie s tiahlym úsmevom akejsi „ochrannej“ mužskosti.

Stlačím nulu, vyjdem von. Ešte aj vietor je vynulovaný, nevnímam ho.

Beriem si rannú električku číslo 5, ale či sú v nej nejaký ľudia, nie, to veru neriešim ani v najmenšom. Nedokážem sa sústrediť na nič viac ako na kompas v sebe:

„Európska vzdelávacia akadémia je môj domov“...

Kde som zaparkoval auto, keď sme vyrážali do mesta?

„HORE?“

Luciferka prišla z malej dediny do mesta, bola to tá najkrajšia žena, ktorú si dokážete predstaviť.

(miesto pre tvoju-Vašu predstavu)

Problém - bolo to dobré dievča, v základe. Teda dostala dobrú výchovu, a nechcela nič viac, ako žiť svoj vlastný život. Tak prečo sme si ju nazvali Luciferkou?! Pretože prišla do Bratislavy príliš čistá.

Panna. Skutočná panna v osemnástich!

Ale život jej išiel po krku, rovnako ako tebe, ak pochádzaš z malého mesta, kde sú karty rozdané ešte viac podľa pravidiel ako v niektorých veľkých mestách, ktorými pretekajú veľké rieky... Napríklad Dunaj, však.

Luciferka túžila po láske, ktorá by jej otvorila oči ešte viac ako ich mala otvorené. Čítala veľmi veľa kníh, ale jedna z najlepších, ktorú čítala, bola:

O umení práva...

Veľa ľudí dnes akoby hovorí, že „nastal čas aby sme z práva spravili umenie“ (parafráza, pôvodný autor: Jiří Příbáň).

- Potom tu však máme iba „know-how“ systém, a kde potom zostane skutočná kultúra? Etika? - pýtala sa táto mladá panna, možno aj preto sa upísala právnickému košiaru.

Blond vlasy, pošva nikdy neholená – ak mi páni, rozumiete, čo tým myslím...

Proste, či... prostoducho... absolútny zázrak.

„Môžeme si ju vyformovať ako chceme...“ - mohol by si psychologicky úchylný „jedinec“ pomyslieť.

Preč s takými „straníckymi“ debilmi.

A vialo v hlavičke našej princeznej:

„Preč z pôdy, kde sú len tanečníci/našepkávači a mašiny a ľudia, ktorí neveria, že pravda, skutočnosť človeka a zákon často spolu súvisia, ibaže bez peňazí nastáva kapitalistické delenie:

- na tých, ktorí majú čo ponúknuť pre rozvoj spoločnosti
- a na tých, ktorí môžu ponúknuť genetický materiál... avšak: kontrolovane vs nekontrolovane (čitateľ si túto hádanku „dnes zoberie do postele“ :))

Hovorila si:

Často sa všetci spájajú... ako sa tak navôkol pozerám... v podstate bezducho, ale kde je skutočné právo na rozpovedanie všetkého čo vidím tak, **aby** som bola pochopená aspoň jedným mužom tak, **aby** sa v ňom rozprestrel celý môj svet... len tak **aby** prežil v tajomstve našej lásky?!

Áno, mala len osemnásť...

Áno, áno, aj v tejto slečne viali všetky naše vlajky – ako v tebe, ako v každom:

/vlajky tých, ktorí vládnu -

/vlajky tých, ktorí sú poddaní -

/vlajky tých, ktorí nikam nepatria, žijú v azyle pre sebou samými – a dostávajú za to... aj úsmevy od takých žien ako je naša žena... pokiaľ sú ešte mladé, a pokiaľ ich ešte „večná spoločenská zmluva nenaučila na koho sa usmiať a na koho už radšej nie“ -

Tu to máš priamo, ak nevieš o čo ide v rade na zápis „do prvého ročníka práva“:

Rádio stvorenia v nej bolo tak ako v tebe od nepamäti - ešte skôr ako si na niečo mohla pamätať. Ešte skôr ako o ňom vedela.

Východisko, hľadala východisko nielen zo seba samej, keď si hovorila, ako vchádzala na Šafárikovom námestí do auly Univerzity Komenského:

„Lenže všetko sa opakuje v prázdnych stanovištiach... Chcem vidieť niečo nové, nového chlapca, ktorý pochopí, že rozprávať *správne zvláštne* veci by mal rozprávať iba *správne zvláštnym* ľudom“.

Veru, veru, také obrie myšlienkové čudo si parafrázovala z Biblie, keďže bola nesmierne kresťansky založená.

Dedina, dedina, a mier v nej.

Mala všetky „chyby“, na ktoré dnes útočia všetci neveriaci (nehovorím o ateistoch, ktorý nikdy neotvorili pandorinu skrinku poznania...), všetci bohatí (bez skutočného aristokratického rozmeru, veď ako vyplýva z Pasternaka v Doktorovi Živagovi (len autorov dojem z úvodu knihy:) „aristokrat na výške by mal uznávať rovnosť šancí ako jedno z východísk v kolektíve, ktorý sa každý deň selektuje“. **Mal by povedať zbohom všetkým prázdny ľudom...**

Kto je však naozaj prázdny pre plénum farizejov ducha?

„O kom to môžeš povedať tak, aby si nemala výčitky, keď raz označia za prázdnu i teba?!“ - spýtala sa vlastného, ešte nie celkom preskúmaného vnútra „svojho človeka“ a prešla si jazykom po vysušených perách.

Hm...

Útočil by si pohľadom na takú krásu aj ty, alebo by si jej chcel pomôcť... ak uvidíš... kam až spadne zo svojej stoličky, ktorú jej vystrúhali rodičia a všetci, ktorým na nej záleží :

Prijímacie skúšky na práva spravila bez úplatku! Skončila ôsma nad čiarou, ale spravila ich... ako človek, ktorý nemusí nikomu slúžiť!

Takže tieto prijímacie skúšky jej zrejme nikto nevyhodí v budúcnosti ako podmienku... „buď právom viac ako my, a dostaneš umenie života...a ak nie, zmrazíme tvoju kariéru našim umením života.“

Na vysokú školu odchádzala zamilovaná, milovala chlapca zo strednej (školy, triedy, klasy...?) „aristokrata“ v kresťanskom súkolesí, aristokrata v srdci, veď si o ňom myslela, že

Boh... bude vždy na jeho strane. Že Satan - že všetky naše ľudské odsúdenia... polená a prekážky... ho nezlomia!

Že naša „súťaž“ o byt... (všetko, na čo pomyslíš)... až po truhlu „nie je až taká jednotvárna“ ako sa zdá v začiatkoch a koncoch.

Bola vtedy mladá, a vedela, čo všetko... môže získať, straty... o nich sa príliš mlčí, a ani ona nebola upozornená „plénom hyen“, že živé mŕtvolky... ktoré videla kade tade... sú verejne dostupné.

Doslovne verejne dostupné ako dobytok, ktorý sa nedá ani jesť, len potrať a odstrániť.

Zákon:

...že tí, o ktorých sa rozhodne „v procese ľudských myslí...“:

...že porušujú viac ako dokázali... - sú odstránení v prospech ľudstva akýmkoľvek spôsobom:

A deje sa to na dedinách, v malomestských prostrediach, v hlavných mestách...

Zákon.

Ved' (buďme si vedomí):

Dievča, ktoré rozhodí všade na vôkol svoju krásu, fyzicky alebo duševne, čo za to asi tak dostane? Rozhodí v úsmevoch... rozhodí svoje telo, svoje panenstvo... voči ostatným, pre ostatných...

Podme do súčasnosti:

Stojí nám teda v rade na zápis, ešte bez indexu (dospelého života i školského) v hlbokom poddajnom právnickom prostredí, kde sa hrá len na mlčanlivosť alebo šialenstvo, ktoré „neviete odhadnúť“, a s úprimnou tvárou, očami, ktoré patria v Bratislave „nikomu a tým všetkým“.

„Čosi musí byť porazené v tomto krásnom mladom ženskom tele“ - povedia si tí, ktorí neuznávajú bolesť krásy...

Nie je to choré a často neprijemne, až zúfalo zvláštne? Súdia najviac tí, ktorých podvedomá závisť vychádza do činov tak, že ani nevedia ako ubližujú... a také ublíženie je nebezpečné, lebo často nie je uvedomené ani na jednej dotknutej strane.

Satan človeka je všade, ak je žena tým, kým je ona. Pannou – ach, Bože, skutočnou pannou = prečo si to dopustil?!

Tá aura, tá potrebnosť byť všetkým, kým môže byť – ale nechce.

V rade sa spýta chlapca pred sebou, možno ho chce rozosmiať, možno ho chce iba „žensky zmiast“:

- Aj ty stojíš v tejto rade?

Chlapec sa k nej otočí a príjemným hlbokým hlasom... sa zasmieje ako muž, ktorý nepochopil otázku.

- Ako prosím? - spýta sa a vnorí sa do nej.

Niečo v nej zarezonuje, to sa ženám, ktoré ešte nemali sex s akýmkoľvek mužom stáva „tak často“.

Ovládne sa, svalstvo sa jej zavlní... a telom prejde teplo.

Jej úsmev sa stáva ženským a odkrýva dobro v nej. Ešte si to môže dovoliť....

Jej pocit sa stáva úzkosťou a reálnou bolesťou, keď v nej víťazí: „pozrel sa na mňa... zvláštne a žiadostivo – alebo to bola tá najhlúpejšia otázka jeho dňa?“

On sa poškrabká na pravej ruke a ona ženským cítením zrazu vie, že „aspoň tento chlapec tu spolu so mnou stojí v správnej rade“.

- Prečo ideš na právo?
- Dúfam... že právo pochopím ako môj otec...
- Tvoj otec?! - zvedavosť jej nedala zabrzdiť ústnu brzdu.
- Mám otca... ktorý vie... kedy povedať nie a kedy povedať áno.
- Prosím? - a telefónom v jej nových rifliach (kúpených v okresnom meste v obchode pre triedu – už - bez ambícií) prejde energia. Určite to poznáte... ak tu ešte žijete spolu s Luciferkou...

Chlapec sa otočí k študentovi pre ním a povie bez predstierania formy „som muž, kto je dnes viac?“:

- Neznáme sa so slečnou?!

Pehavý chlapec sa otočí, pohladí si (akosi bojzhlavo) čelo ukazovákou pravej ruky. Od prvej chvíle mu Luciferka padne - ako smietka - do ľavého i pravého oka.

Čosi mu buchne v srdci.

- Rišo, - podá jej ruku.

- Saša... - a jej úsmev mu ešte viac obkľúči srdce, čosi mu zovrie zadok.

- Jano, - doplní chlapec s hnedými vlasmi, z úst si vytiahne vlas. Vieš ako to chodí... zrejme mu tam padol z pubertálnej brady.
- „Procul His* systém“ je niečo o čom sa často nehovorí, a môžeš to brať z ktorejkoľvek strany, hoci je veľmi dobré byť všímavý a vedieť, kto a za akých okolností si vytiahne vlas z úst... - a ani Luciferka nerozumie, ale keďže počuje latinčinu, je ticho, hav, mňau. Má za to, že ide o komické číslo.

* - právnikom odporúčam „ústavnú latinčinu“ (žart tejto knihy číslo 41 § Title 5)

- Obyčajný Jano, - doplní „syn otca, právnika“ a Rišo skloní hlavu, pozrie sa na hodinky, no Jano si bezmyšlienkovito chytí svoje hodiny – nevie o tom. Z jeho strany je to v skutku nevedomé.

Rišo a Jano sú priatelia ešte zo strednej a majú sa radi. Ale pred nimi stojí žena...

Obidvaja už boli zamilovaní a obaja už precítili silu dievčenskej „náročnej“ lásky.

- Obyčajný... - Luciferka sa celkom dobre zabáva. - Tvoj otec má právnickú kanceláriu? - spýta sa a jej hlúposť je viac ako predstieraná.

- Pracoval pre Ernesta Valka...

- Ten už je mŕtvý...

- Asi niečo prehnal, - povie Rišo. A zrýchleným hlasom z neho vystrelí:
- Bol pri mnohých veciach... ktoré Slovensko posunuli... do sveta newsweeku... či ako to povedať jedným slovom...
- Newsweeku? Čo tým myslíš?! - Luciferka sa spýtala ešte ženskejšie, no nemožno jej uprieť šarm i pri tej najpružnejšej ženskosti v čomkoľvek, o čo žene ide v tejto rade.
- Stojíme na zápis v rade... Pozri, to bolo dostatočné... Alexandra...
- Niektorí, čo ho poznali povedali o ňom, že bol nenažraný... ale asi musel byť trieda, keď bol predseda ústavného súdu... - doplní Jano.
- Ešte za federácie, - a Luciferka si obidvoma rukami nadvihla blond hrivu.
- Nemusíme o tom... - zahovorí Jano, ako si všima koľko chlapcov otočí hlavy, keď si Luciferka nadvíha vlasy za šijou...

...a aby to zo strany ženy nebolo málo, ešte si pohladí pravé stehno rukou, jej čierne rifle zvýraznia na červeno nalakované nechty.

Kráľovná a poddané, všetky majú pošvu! Len každá má iné taktiky, inú pravdu, iné klamstvá.

Pri počutí mena „Ernest Valko“ sa niektorí študenti a študentky zvedavo zamrvia. Ich pohľady sú veľavravné.

Luciferka pocíti v sebe nutkanie človeka... súhlasiť s Janom.

Rišo precíti, že stretol ženu, ktorá má v sebe pušný prach.

- Pekne si zahovoril moju otázku... o tom tvojom otcovi... - Luciferka ukáže svoje biele zuby, ktoré ešte stále patria jej otcovi. Ani nie tak geneticky... ako životne = zatiaľ.
- To nebolo chcené.
- Nechaj to tak, - zaštebotá z nej, no ihneď je jej odpustené samotným Jankom, keď to povedala na ochranu všetkého, čo v nich prichádza do úvahy.

Rišo precíti, že túto ženu na okamih neznesie vo svojej prítomnosti – a radšej sa poberie na záchod.

Jano sa na neho pozerá a chlapčensky, ako ten správny muž, ktorý práve vyhral úsmev Luciferky, si ho doberá:

- Cikať? Ideš cikať, lebo musíš alebo iba... chceš?!
- A nie je to niekedy to isté? Výsledok... bude ten istý... ak budem môcť...

A Luciferka nevie, o čo im ide.

My muži však vieme, že „asi o šťanie“...

Muži o všetko súperia, pokiaľ neveria v Boha, alebo nie sú práve hlboko zamilovaní... sú peniazmi, majetkom a potenciálom. Bodka: muži sú (často) plátnom, ženy sú (až príčasto) maliarky.

Momentka sa i ďalej vyvíja ako každý iný zápis v celosvetovom byrokratickom súkolesí. Budme si vedomí, že Janko, Rišo i Luciferka vedia (dnes aj zajtra), že musia vydržať, aby mohli neskôr diktovať a stanovovať zákony pre všetkých, ktorí vedia, že peniaze **sú...** tým, čím **sú...** Adamom a Evou v roku, v ktorom sa súčasnosť mení rovnako ako každý, kto stále žije s telefónom duševnej globalizácie v sebe: vysielачka žena, ak má muža - a prijímač muž, ak má ženu.

Alebo na všetky možné iné „systémy hry“, ktoré jestvujú...

Luciferku zapíšu ako tretiu od konca. Niekedy v polčase čakania na zápis si vymení tampón na udržiavanom ženskom záchode (EU prispela na právnické záchody, dostala za to 1000 slovenských mozgov za cenu 5000 nemeckých... :)), to krváca len jej telo, mozog je zatiaľ rodičovsky zakonzervovaný.

De Drue elitam formea trevela magnum idea opus (vymysli si aj ty aspoň jednu vetu, ktorej nebude nikto rozumieť, aby si pochopil celú tú racionálnu filozofiu 20. storočia, ktorá sa zaoberá aj štruktúrou myslenia cez jazyk, ktorý používaš):

Prosím čitateľa, aby tento príbeh dopísal na každej ulici, v každej prednáškovej miestnosti a v každom sklade medzi nami... Iba s prácou sa nežartuje, ak :)

*

Luciferka... Luciferka, kto z nás ti dá skutočné meno v tejto spoločnosti?!

Ver mi, že ja to nebudem.

Ale želám ti, aby si našla pokoj duše v niekom, kto nezapredá sám seba za každé dieťa, ktoré by s tebou mohol mať, za každé klamstvo, ktoré povie v prospech svojej kariéry, za každé zamlčanie informácii v prospech vlastnej prosperity... za výber strany, ktorú bude obhajovať na úkor vlastnej reči, partnerstva, rodiny, manželstva, vzťahu, lásky, výchovy!

*

Kto sa dostal až sem a všetko prečítal, úprimne ďakujem. Prajem pekný deň v rámci možností. Nie je to fráza. (Ani táto kniha sa nesnažila hrať na prázdne frázy... Je to na tebe!)

Milan

2010 október, november, december

Napísané v realite:

zväčša uvedené v texte, okrem „metafor“ a zmene miesta „vyvrcholenia deja“ v úvodnej novielke, poviedka „Hore?“ je fikcia

Ešte raz:

Charaktery postáv sa zväčša nezlučujú so skutočnosťou – okrem mojej!

Napísané:

Bratislava:

Fakulta Prírodných vied UK, miestnosť: G 409 (týmto sa ospravedlňujem exkolegyni Lucii Kořenkovej, PhD. za predvádzanie „živého“ písania v praxi, som povedal: „mám ťa rád“, nie je to fráza... ale boli okamihy, v ktorých som ťa nerešpektoval ani v najmenšom, prepáč) a kaviareň-bagetka pri G pavilóne ďalej: Nobelova 16, Európska Vzdelávacia Akadémia

Dubnica nad Váhom:

Centrum I. 39/95-58, Byt Heleny Kališovej a Dr. Milana Kališa

Nová Dubnica:

Byt Anny Šurabovej a Michala Šurabu (obaja in memoriam)

ďakujem - taktiež - MUDr. Žabkayovi za pomoc pri písaní :) keďže niektoré emočné stavy potrebovali „skresat píky“

ďakujem Radovi Ďurišovi s pomocou pri vytvorení milankalis.sk

medzi inými: ďakujem policajtom, že ma nezatkli a ďakujem lekárom, že ma nehospitalizovali počas písania ::))

ďakujem Michalovi Hazlingerovi, Eudovítovi Kossárovi, Michalovi Kališovi, Márii Hricovej, Ivane Kapitáňovej, teraz: Grosošovej, Róbertovi Krivčíkovi, Martinovi Križovenskému, Kataríne Borskej, Vere Hlavovej, Matejovi Vestegovi, Martinovi Saxovi, Lucii Kořenkovej - a Ľubke, i mnohým iným... napríklad rodine.

Vraciam sa k Milanovi, teda k sebe... samému, k človeku, ktorý chce žiť. A byť obyčajným mužom.

Keď realita, tak realita. Písanie milujem - ako literatúru i hudbu - ale sú to vzťahy ako každé iné vzťahy. Uvidíme

...

SVK

